

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Run- away Love

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Melanie Harlow

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

1. [Veronica](#)
2. [Austin](#)
3. [Veronica](#)
4. [Austin](#)
5. [Veronica](#)
6. [Austin](#)
7. [Austin](#)
8. [Veronica](#)
9. [Austin](#)
10. [Veronica](#)
11. [Austin](#)
12. [Veronica](#)
13. [Austin](#)
14. [Veronica](#)
15. [Austin](#)
16. [Veronica](#)
17. [Austin](#)
18. [Veronica](#)
19. [Austin](#)
20. [Veronica](#)
21. [Austin](#)
22. [Veronica](#)
23. [Austin](#)
24. [Veronica](#)
25. [Austin](#)
26. [Veronica](#)

[Sonsöz](#)

[Sıradaki](#)

[Fahişe Olmak](#)

[Ayrıca Melanie Harlow](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

Run- away love

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

*Cori için
Hikayeleri, dostluğu, şarabı ve son on dört yılı
paylaştığınız için teşekkürler!*

BİR

veronica

BAZEN, evren hayatınızın değiştirmenizi istediğinde, size bir işaret gönderir.

Belki de tekrarlayan bir rüya. Ya da her yerde aynı numaraları görüp duruyorsunuz. Ya da aynı şarkıyı tekrar tekrar duymak.

Ben mi?

Bir mesaj aldım.

Cinsel içerikli mesajlaşma konusunda çok az deneyimim oldu -aslında hiç olmadı- ama bence bu seferki fena değildi.

Nişanlım Cornelius "Neil "den gelmişti. Vanderhoof V.

Hey Valerie. Dün gece yatağımdaki çıplak vücudunu düşünmeden edemiyorum. Seksi ağzını. Üzerimdeki o ellerin. Teninin her santimini yalayışım

Bazı emojiler bile vardı. Bir patlıcan. Bir kedi. Birkaç yağmur damlası. Ben tüm bunları düşünürken, başka bir mesaj geldi.

Birdenbire Vanderhoof ailesinin mücevherlerinin yakından ve kişisel bir fotoğrafına maruz kaldım, bu da Neil'in dn geceki aktiviteleri mümkünse hemen şimdi tekrarlamaya hevesli olduğunu açıkça ortaya koydu.

Bak, şu anda seni ne kadar çok istiyorum. Öğleden sonra keyfi için vaktimiz var mı sence

Öğleden sonra keyfi mi?

Buğn m?

Bununla ilgili birkaç barız sorun vardı. Birincisi, benim adım Valerie değildi.

İkincisi, dün gece onun yatağında değildim. Son olarak, bu öğleden sonra meşgul olacaktık.

EVLENMEK.

Aslında, Cherry Tree Harbor'ın büyüleyici küçük Chapel by the Sea'sinin girişindeki küçük "gelin odası "na çoktan gizlenmiştim. Neil'in en çok beğendiği büyük beyaz straplez elbiseyi giyiyordum. Duvağım onun önerdiği zarif sa örgüsünün üzerine tutturulmuştu. Makyajım yapılmıştı.

Profesyonelce yapılmıştı ve tam da Neil'in istediği gibi sade ve klasikti. Hatta bana Pinterest'ten bir fotoğraf bile göndermişti, böylece görünümü tam olarak yakalayabilecektim.

Doğal bir göz. Yanaklarda hafif bir allık. Ağırbaşlı, nude bir dudak. "Ama ben kırmızı dudağı severim," dedim.

"Yaptığını biliyorum çay fincanı ama daha çok gösteriş amaçlı bir şey, değil mi? Sahne makyajı gibi mi?"

Omuzlarım sertleşti. Bu geçmişime bir gönderme miydi? Neil'le tanıştığımızda Radio City Rockette'deydim. Bir gece seyirciler arasındaydı ve perde açıldığında bana bir kez baktığını ve bir anda beni elde etmesi gerektiğini anladığını söyledi. Bir hafta boyunca her gece elinde çiçeklerle sahne kapısında beklemiş, sonunda ben de pes edip onunla akşam yemeği yemiştim.

"Sadece annem biraz daha sakın olmamızı tercih ederdi," diye devam etti.

"Kişiliğim gibi şeyler mi?"

"Bu kadar yaygara yapma, çay fincanı. Sadece ruj. Ve onun nasıl olduğunu bilirsin."

Ben hiç.

Bootsy Vanderhoof'un ince yargılarına ve eleştirilerine tam bir yıldır katlanıyordum. Gardırobumdan (çok siyah) işime (çok gösterişli), ten rengimden (çok soluk) gülüşüme (çok gürültülü) kadar her konuda fikirlerini altın para gibi dağıttı.

"Evet," dedim dişlerimin arasından.

"Güzel." Neil yanağıma küçümseyici bir öpücük kondurdu -bu hareketi mükemmelleştirmişti- ve gelinliğimle topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giymemi tercih ettiğinden bahsetti. O kısa boylu değildi ama ben 1.80 boyundaydım ve iki santimlik topuklu ayakkabılar boyumuzu eşitliyordu.

Bu, Neil'in dünyayı görme biçimine uygun değildi.

"Ama Neil," dedim, "son provamda topuklu giymiştim. Elbisemle düz ayakkabı giyersen çok uzun olur."

"Telaşlanmanıza gerek yok, dükkan bunu sizin için halledecektir," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hâlâ iki haftamız var ve kesinlikle yeterince iyi müşterileriz. Kız kardeşlerimin üçü de gelinliklerini oradan aldı." Sesi, size büyük bir iyilik yapmış ama bunun değerini tam olarak bilememiş birinin kibirli tonuna büründü. "Vanderhoof ailesi o dükkânı neredeyse ayakta tuttu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Üç ablasının düğünleri hakkında her şeyi biliyordum - gelinliklerini nereden aldıklarını, hangi çiçekleri taşıdıklarını, akşam yemeğinde hangi yemeklerin servis edildiğini ve yat kulübündeki resepsiyonlarda hangi müziğin çalındığını. Her biri neredeyse aynı şeyi yapmıştı, sanki aynı Haziran düğünü üç yıl üst üste tekrarlanıyormuş gibi

-Bizimki dördüncü olacaktı. Konuklar bu noktada kendilerini *Groundhog Day* filminde gibi hissetmek zorundaydılar.

Ama geçen yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da Chicago'nun Gold Coast'unun Vanderhoof'larının geleneklere inandıklarıydı. Gelenekler günü yönetirdi. Görmezden gelemez, karşı çıkamaz ya da bozamazdınız. Eleştirmeye cesaret edemezsiniz. Onu saygıyla, hevesle ama soğukkanlılıkla kucakladınız -kimse yaygara koparılmasından hoşlanmaz- ve o zaman Vanderhooflar sizi onaylardı.

Ve çılgınca olan şey, bu onayı istemiş olmamdı. Bunu hak etmek, ailelerine uygunmuşum gibi davranılmasını sağlamak için çok çalışmışım. *On iki ay boyunca* kendimi farklı bir insan olarak şekillendirmeye izin verdim. Kendimi kederden uzaklaştırmaya çalışarak. En başta asla vermemem gereken bir sözü tutmak için elimden geleni yaptım. Ait olmak için çok çaresizdim.

Ama o metinlere baktıkça sanki bir sis bulutu kalkmaya başladı. Her şey yanlıştı.

Onunla evlenmek istemedim.

Ve benimle gerçekten evlenmek istemiyordu, en azından gerçek benle.

Telefonuma tekrar baktım, bunun ilk aldatması olmadığından ve son olmayacağından emindim.

Geçen yıl boyunca Neil'in tamamen sadık olmadığından şüphelendiğim birkaç kez olmuştu - kıyafetlerindeki garip parfüm kokusu, bir bar garsonuna çapkınca göz kırpması, ofisteki Noel partisinde erkek iş arkadaşlarının birbirlerine bilmiş bilmiş bakmaları.

Her zaman endişelerimi bir kenara itti ya da yeterince iyi bir bahane buldu, ama aklımın bir köşesinde şüphe vardı. Babası kötü şöhretli bir dolandırıcıydı.

-bir *zampara*, teniste kadınlara fısıldadı- ve Neil tüm hayatı boyunca babasının cilalı kanat uçlarına adım atmaya hazırlandı.

Herkes onlar hakkında "baba gibi oğul" derdi.

"Onunla evlenmek istemiyorum," dedim yüksek sesle. "Onun adını, parasını, Lake Shore Drive'daki yüksek binasını ya da aile bağlantılarını istemiyorum. Veronica Vanderhoof olmama gerek yok, sadece eski Roni Sutton olacağım ve bu benim için sorun değil."

"İyi misin canım?"

Arkamdan gelen sesle sıçradım.

Kilisenin düğün koordinatörü Irene odaya o kadar sessiz girmişti ki onu duymamıştım.

"Evet." Sesimin bu kadar sakın çıkmasına şaşırmıştım. "Aslında iyiyim."

Irene çekingen adımlarla bana yaklaştı ve elindeki panoyu göğsüne . "Emin misiniz?" Boş odaya göz gezdirdi. "Arkadaşların nerede? Senin olduğunu sanıyordum ..." Notlarını kontrol etti. "Üç nedime mi?"

"Biliyorum ama onlar benim arkadaşlarım değil. Onlar damadın kız kardeşleri. Sanırım aileyle birlikteler, misafirleri karşılıyorlar."

"Oh. Anlıyorum." Gözleri sayfanın aşağısına kayd. "Baş nedime yok mu?"

"İki gün önce bir bebeği oldu, o yüzden gelemedi." Bana çok sadık olan Morgan'a karşı bir özlem hissettim.

"Ve gelinin babası yok, doğru mu? Koridordan refakatsiz mi ineceksiniz?"

Koridorda yürümeyecektim, eşlik edilse de edilmese de, ama Irene'in bunu henüz bilmesine gerek yoktu.

"Planımız bu," dedim.

Birdenbire, Neil'in geçen hafta bana hediye ettiği fildişi Chanel babetler yerine, yeni diktirdiğim elbisemin balerin eteğinin altına gizlediğim spor ayakkabılar için minnettar oldum. Görünmeseler bile onları giymek bana muazzam bir meydan okuma eylemi gibi gelmişti -şimdi bunu ruhumun tamamının sönmediğine dair küçük bir işaret olarak görüyordum.

Ayrıca, acele bir çıkış yapmak zorunda kalabilirim.

"Peki, rahatlamaya çalış." Irene dişlerini göstermeden gülümsedi. "Misafirler gelmeye başladı ama yaklaşık otuz dakikanız daha var."

"Aslında, Neil'i buraya gönderebilir misiniz?"

Irene dehşetle baktı ve parmaklarını incilerinin üzerinde birleştirdi. "Neil? *Damat* mı?"

"Evet, lütfen."

"Ama bu düğünden önce! Düğünden önce birbirinizi göremezsiniz."

"Geleneğin ne olduğunu biliyorum. Onu içeri gönderin." Umarım onu bulduğunda eli hâlâ pantolonunun içinde değildir.

Rezil olmuş bir şekilde odadan çıktı. Telefonuma tekrar baktım, asistanı Valerie'ye gönderdiği kelimeleri tekrar okudum. Yaklaşık bir yıldır onun için çalışıyordu.

Bootsy'nin bir elinin arkasında "sosyal tırmanıcı" dediğini duyduğum genç ve güzel bir sarışın.

Dün gece Vanderhoofların körfeze bakan geniş yazlık evinde kalmış olmalıydı (buraya "yazlık" diyorlardı ama sekiz yatak odası, bir tenis kortu ve bir de adı vardı - Rosethorn diyorlardı), yine de Bootsy'nin böyle bir davette bulunduğu inanmakta zorlandım. Belki de Neil onu gizlice içeri sokmuştu.

Ana Cadde'nin hemen dışında, Morgan'la saç ve makyaj randevularımızı aldığımız kuaför ve spaya yürüme mesafesindeki küçük ve şirin bir handa kalmıştım. Morgan beni arayıp erken doğum yapacağı için New York'tan gelemeyeceğini hıçkırı hıçkırı söyledikten sonra Bootsy, Rosethorn'daki tüm yatak odaları ailem tarafından işgal edileceği için rezervasyonu saklamamı önermişti. Neil itiraz etmemişti.

Daha fazla kaçırılmış işaret.

Telefonumu çantama geri koyarken, en başta neden onu karıştırdığımı hatırladım. Bir duvara sabitlenmiş boy aynasında klasik ve abartısız makyajımı inceledikten sonra, kendime o kadar benzemediğime karar vermiştim ki paniklemeye başlamıştım.

Evlenmek kendini tamamen kaybetmek anlamına gelmemeli, değil mi? Evliliğin sabır, kabullenme ve uzlaşma gerektirdiğini biliyordum ama bej ruj sürmek zorunda mıydım?

Görünüşüme biraz renk katmaya karar vermiştim - çantama kendi makyaj çantamı koymuştum - ve telefonumda Neil'den gelen yeni mesajı fark ettiğimde kırmızının en sevdiğim tonu olan Don't F*ck With Me'nin tüpünü arıyordum.

Şimdi küçük, fermuarlı çantadan baş döndürücü rengi çıkararak tüpü çıkardım ve dudaklarımdaki ağırbaşlı çıplaklığın üzerine parlak, kendinden emin, belalı bir kırmızı boyadım. Onları birbirine sürttüm, büzüştürdüm ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Bu ilişkiyi bitiriyorum," diye söz verdim aynadaki kıza. "Bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum ama bu onunla olmayacak."

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. "İçeri gel!"

"Veronica, bu da ne?" Neil kapıdan bağırdı. "Seni görmemem gerekiyor."

"İçeri gel," dedim sinirli bir şekilde, ruju çantama geri iterek. "Oyun oynayacak havada değilim."

"Annem kesinlikle olmaz dedi."

Burun deliklerim alevlenerek öfkelen dim. "İyi o zaman. O zaman dışarı çıkacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ait olduğun yerde kal, sonra konuşuruz."

Ama onun emirlerine uymaktan bıkmıştım. Parmağıma bir yüzük taktığından beri bana ne yapacağımı söylemesine izin veriyordum, sanki elmas ona bu hakkı veriyormuş gibi.

Kapıyı açtığımda nişanlının orada dikildiğini gördüm, smokini içinde yakışıklı görünüyordu ama inkar edilemez bir şekilde tedirgindi. Babasının ve büyükbabasının kine benzeyen meşhur Vanderhoof çenesi öne doğru itilmiş ve kaskatı kesilmişti. Bir elini kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş koyu sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu gerekli mi, çay fincanı?" diye sordu.

"Evet," dedim, arkasından antreye giren konuklara bakarak. "Ve bunu burada yapmak istemedim ama mecbur kalırsam yaparım."

"Rujla mı ilgili?" Ağzıma odaklandığında gözleri kısıldı. "Çünkü kırmızı yok diye anlaştığımızı sanıyordum."

"Rujla ilgili değil. Mesajlarını aldım."

"Hangi metinler?" Şimdi gözleri kilisenin Haziran güneşine açık duran çift kapısına kaymıştı. Ailesi merdivenlerde duruyordu.

"Elbette adımı yanlış anladınız - Veronica, Valerie değil - ya da belki de bu düğüne evet derken her şeyi yanlış anlayan bendim."

Neil'in açık hava tenis kortlarında ya da ailesinin teknesi Silver Spoon'da geçirdiği saatler nedeniyle altın sarısı olan teni birden solgunlaştı. "Ne?"

"Yanlış kadına mesaj attın, Neil. Ve beni aldattın."

Hatasını anladı ve yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Ama boğazını temizledi ve kendini çabucak toparladı. "Veronica, lütfen. Yaygara koparma. İnsanlar seni duyabilir."

"Eğer beni dinlemiş olsaydın, bu tartışmayı kapalı kapılar ardında yapıyor olabilirdik. Ama sen her zaman en iyisini bildiğini düşünüyorsun."

Neil'in arkasındaki insanlar kibarca bir sorun yokmuş gibi davranıyor ve kutsal alana doğru ilerliyorlardı. Tekrar omzunun üzerinden baktı ve sanki beni gelin odasına yönlendirmek istermiş gibi kolumdan tutmaya çalıştı ama bunun için artık çok geçti.

Elini sıktım. "Bıktım artık, Neil. Olmadığım biri olmaya çalışarak bu kadar zaman harcadığıma inanmıyorum."

"Veronica, sana ne oldu böyle?"

"Beni seviyor musun ki?"

"Seninle , değil mi?"

"Aman Tanrım." Ellerimin topuklarını alnıma koydum. Eğer o mesaj bir yol işaretiyse, bu konuşma kafama demir bir tavayla vurulmak gibiydi. "Hayır. Benimle evlenmiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? Düğün *bugün*." Kelepçelerini düzeltti. "Sen gelinsin, ben damadım ve bu *yanlış anlaşılmalı* yarın halledebiliriz."

"Bu bir yanlış anlaşılma değil. Bu bir ihanet. Ve bunun olacağını tahmin etmeliydim." Başımı salladım. "Tam bir aptalmışım."

Gözleri sertleşti. "Tam tersine. Bana evet demek şimdiye kadar yaptığın en akıllıca şeydi. Sana asla karşılayamayacağın bir hayat veriyorum."

"Para umurumda değil."

"Annen yaptı." Neil bıçağı nereye saplayacağını biliyordu. "Annen ölüm döşegindeyken benden sana bakmamı istedi, ben de sana istediğin her şeyi vereceğimi ve bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacağını söyledim. Tek yapman gereken evet demektir."

"Ve yaptım. Çünkü ona en azından bu hayata bir şans vereceğime söz vermiştim. Ama senin paran bana istediğimi veremez."

Neil güldü, küçümseyici bir huff. "Elbette olabilir. Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyenler sadece parası olmayanlardır. Para her şeyi satın alabilir."

Çenemi kaldırdım. "Ben satılık değilim."

"Hayatım, her şey ve herkes satılık. Şimdi annen seni burada görmeden odana geri dön. Ve o ruju sil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır."

"Bugün evleniyoruz," dedi öfkeyle, parmağıyla aramızdaki yeri işaret ederek. "Ve bu son sözüm."

"Ya seninle evlenmeyi reddedersem?"

"Buna cesaret edemezsin. Çünkü farkındasın, çay fincanı," dedi dudaklarında alaycı bir ifadeyle, "sahip olduğun her şeyin sahibi ya da kontrolü bende. Dairemiz. Senin için. Kredi kartların. Araban. Telefonun."

"Arkadaşlarımı, kıyafetlerimi ve kişiliğimi de ekleyebilirsin," dedim ona. "Olduğum her şeyi aldın ve yerine olmamı istediğin kişiyi koydun. Ayrılmamı imkânsız hale getirdin."

"Ve sen de bunu kabul ettin, çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu biliyordun." Kendini beğenmiş görünüyordu. "Yüzleş bununla. Ben şimdiye kadar başıma gelen en iyi şeyim."

Sen. Bensiz bir *hiçsin*."

Dilimin ucuna kadar gelmişti ama söylediğim hiçbir şey anlaşılmadığı için ağzımı kapalı tuttum. Belli ki derdimi anlatmak istiyorsam daha dramatik olmam gerekecekti.

Ve eğer bir şey yapmayı biliyorsam, o da gösteri yapmaktır.

Sanki pes etmişim gibi sakın bir ifade takındım. "Tamam, Neil. İstedğin gibi olsun."

Neil başını salladı. "daha iyi. Mihrapta görüşürüz." Onun uzaklaşmasını izledim ve neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

* * *

Yirmi dakika sonra, koridorda tek başıma süzülürken hâlâ meleksi bir gülümseme takınıyordum, iki taraftaki sıralar Vanderhoof ailesi ve arkadaşlarıyla doluydu. Neil kırmızı rujumu silmediğim için biraz sinirlenmiş görünüyordu ama artık bu konuda bir şey söyleyemezdi. Törenin ilk yarısı bulanık bir şekilde geçti, papazın sesi boğuk ve uzaktı, nabzım kafamın içinde hızlı ve yüksekti.

Sonra yeminler geldi.

Neil ve ben karşı karşıya geldik. Terli ve sinirli görünüyordu. Bense şaşırtıcı derecede soğukkanlı ve sakın hissediyordum.

"Cornelius," dedi papaz, "Veronica'yı karın olarak kabul ediyor musun, evlilik içinde birlikte yaşamak için? Onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi ya da kötü, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacağına ve her ikiniz de yaşadığınız sürece başkalarını bir yana bırakarak yalnızca ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

"Biliyorum," dedi Neil.

Ne saçmalık diye düşündüm.

"Ve Veronica, Kornelius'u kocan olarak kabul ediyor musun, evlilik içinde birlikte yaşamak için? İkiniz de yaşadığınız sürece onu sevmeye, rahat ettirmeye, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, herkesi bir yana bırakıp yalnızca ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

gibi yaptım, sonra başımı salladım. "Hayır."

Bakanın yüz ifadesi sanki yabancı bir dil konuşmuşum gibi şaşkındı. "Pardon?"

"Onu kabul etmiyorum."

"Veronica." Neil dişlerinin arasından konuştu, gözleri senaryoya sadık kalmam için beni uyarıyordu. "Kelimeleri söyle."

"Asla olmaz. Sen benim patronum değilsin."

Gözleri sertleşti. "Bu saçmalığı hemen kes. Küçük aptal bir kız gibi davranıyorsun."

"Bir yıldır aptal küçük bir kız gibi davranıyordum. Şimdi kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadın gibi davranıyorum. Ve seninle evlenmeyeceğim."

Bakan tamamen şaşkın görünüyordu. Konuklar endişelenmeye başlamıştı ve gergin mırıltıların mabette yankılandığını duyabiliyordum. Muhtemelen bir ya da iki kıs kıs gülüyorlardı.

"Hoşça kal, Neil." Koridorda geri yürümeye başladım ve omzumdan tutarak beni tekrar ona doğru döndürdü.

"*Beni* terk edemezsin," dedi boynunu bir kaz gibi öne uzatarak. "Seni ben seçtim. Seni *takip ettim*. Seni o bayağı, alt sınıf hayattan *kurtardım* ve sana gerçek toplumda bir yer önerdim. İki paralık, eğitimsiz, kırmızı dudaklı bir *şov kızı* tarafından terk edilmeyeceğim!"

Kalabalığın nefesi kesildi.

"Şov kızı!" Geri çekilerek elbisemi ellerimde topladım ve spor ayakkabılarımı ortaya çıkardım. "Ben lanet olası bir Radio City Rockette'im, seni iki zamanlı, aşırı büyümüş *erkek çocuğu* ve serçe parmağında senin asla sahip olamayacağın kadar klas var!"

Ben de onu Vanderhoof'un çenesinin tam altından yakalayan top değiştirmeli, *büyük* bir *vuruşla* serbest bıraktım.

"Ow!" Neil çenesini tuttu. "Veronica, ne halt ediyorsun?" "Yaygara yapıyorum!" Sevinçle bağırdım. Sonra buketi üzerine fırlattım. nişan yüzüğümü göğsüne fırlattım, elbisemin altını yukarı kaldırdım ve koşmaya başladım.

Beş parasızdım, yolda kalmıştım ve muhtemelen evsizdim.

Ama özgürdüm.

austin

Kanın sudan daha kalın olduğu söylenir ve ben her zaman bunun doğru olduğuna inanmışımdır.

Bu sabaha kadar.

"Kazı mı?" Bu yaz artık bana dadılık yapamayacağını açıklayan kız kardeşime baktım. "Ciddi misin sen?"

"Bu çok önemli bir kazı!" Mabel itiraz etti, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman ve ciddiydi.

"Beni tam olarak ne için kazmaya terk ediyorsun?" Çocukların mısır gevreği kâselerini üst üste koydum ve bir elimle meyve suyu bardaklarını tuttum.

"Asla bilemeyiz - bunu heyecanlı kılan da bu!" Mabel mutfak masasından lavaboya kadar beni takip etti. "Bu bölgede her türlü şeyi buldular. Kemikler, taş eşyalar, sikkeler, diğer eserler. Bu kazı kolonilerdeki erken yaşamı anlamamıza gerçekten yardımcı olabilir!"

Her şeyi durulayıp bulaşık makinesini doldururken kaşlarımı çattım. "Yedi yaşında ikizleri olan bekâr bir baba olarak *şu anki* hayatımı anladığını sanmıyorum."

"*Biliyorum*, Austin," diye ısrar etti Mabel. "Ve seni ortada bıraktığım için üzgünüm. Ama bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat ve ben şansımı tepmeyeceğim!" Dramatik bir poz verdi, tetik parmağı tavanı gösteriyordu.

"Lütfen. Artık Hamilton yok. Senin gitmenin tek iyi yanı bu olacak, her gün o müziği dinlemek zorunda kalmayacağım." Tek omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Ama bunu bana daha önce söyleyemez miydin?"

"*Çok üzgünüm*." Mabel parmaklarını birleştirdi ve çenesini parmak eklemlerine dayadı. "Bu bir son dakika teklifiydi ve bunu aldığım için şanslıydım. Lütfen kızmayın, bu benim daha prestijli bir doktora programına girmeme yardımcı olabilir. Bu benim için bir rüya."

"Kızgın değilim," diye mırıldandım. Aslında, akademik hayallerinin peşinden bitiş çizgisine kadar gidebildiği için mutluydum.

Beş Buckley kardeş arasında en zeki olanı Mabel'di; okulda kışını yırtmış, tonlarca burs kazanmış ve aldığı her övgüyü hak etmişti. Amcamız öldükten sonra hayatımın keskin bir dönüş yapması, babamızı iş ortağı olmadan bırakması ya da yirmi beş yaşında beklenmedik bir şekilde iki çocuk babası olacağımı keşfettiğimde büyük bir yol ayrımına girmem onun suçu değildi.

"Çünkü eğer gerçekten kızgınsan, hayır diyebilir ve bu yaz burada kalabilirim," diye devam etti Mabel ciddiyetle. "Sana yardım edeceğime söz verdim ve çocukları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca, o suratı yapmaya devam edersen, alnındaki tüm o çizgiler orada kalabilir."

Yüzümü biraz gevşetmeye çalışsam da gözlerimi devirdim. "Benim iyiliğim için seni asla burada tutmam. Gitmen gerekiyor."

"Teşekkür ederim!" Kollarını bana doladı, kollarımı iki yanıma sıkıştırdı ve yanağını sırtıma bastırdı. "Ben gitmeden önce yeni bir dadı bulmana kesinlikle yardım edeceğim!"

"Mabel, bugün Cuma. Pazar günü Virginia'da olman gerektiğini söylemiştin." "Bugün Cuma. Bu bana neredeyse iki tam gün veriyor! Eminim

. İnsanlar hakkında altıncı hissim olduğunu biliyorsun."

"Ve şimdiden Haziran ayındayız. Şehrin her yerinde yardım aranıyor tabelaları var. Kalifiye olan herkesin zaten bir yaz işi var." Bulaşık makinesini çalıştırdım, birinin mısır gevreğinin üzerine süt döktüğü tezgahı sildim (muhtemelen Owen, çünkü Adelaide benim gibi temizlik hastasıydı) ve çocukların haftanın sorumluluklarını yerine getirdiklerinden emin olmak için buzdolabındaki angarya çizelgelerini kontrol ettim. Adelaide'in X'leri her kutunun içine tam oturmuştu, tek bir tane bile eksik yoktu. Owen'ın çizelgesinde birkaç boşluk vardı ve tamamladığı her görevi farklı şeylerle işaretledi, bazen bir çıkartma, bazen bir gülen yüz, bazen de gitar olması gerektiğini bildiğim komik görünümlü bir şekil, ki bunun için para biriktiriyordu.

"Şart değil." Mabel beni evin önüne kadar takip etti. "Hâlâ iş arayan birileri olmalı."

"Çocuk bakımı deneyimi olan biri?" Saatime baktım ve merdivenlerden yukarı çocuklara kalkışa tam beş dakikaları olduğunu bağırarak söyledim.

"Kesinlikle." "Kim

yemek yapabilir?"

"Kesinlikle."

"Kendi araçlarıyla mı?" Kamp için ihtiyaç duydukları her şeyin yanlarında olduğundan emin olmak için sırt çantalarını kontrol ettim -banyo kıyafetleri, havlular,

güneş kremi, gözlük, parmak arası
terlik, öğle yemeği. "Tabii ki."

"Çocukların seveceği bir şey mi?" Owen'ın dünkü havlusu hâlâ çantasındaydı, nemliydi ve klor kokuyordu; onu çekip çıkardım.

"Yani, *beni* sevdikleri kadar değil ..." diye şaka yaptı.

"Peki sabıka kaydınız yok mu?"

"İşte şimdi seçici olmaya başladın." Kirli bakışıma arsız bir sırıtışla karşılık verdi. "Biliyor musun, eğer Two Buckleys'i bırakıp mobilya yapmak istediğin konusunda babama karşı dürüst olsaydın, tam zamanlı bir dadıya ihtiyacın olmazdı. Evden çalışabilirsin."

"Bunu yapamayacağımı
biliyorsun." "Neden
yapamazsın?"

"Çünkü bu babamın kalbini kırardı. Babası ve büyükbabası bu işe 1945 yılında başlamış. O ve kardeşi kırk yıl boyunca burayı işlettiler. Harry Amca öldüğünde-

"Hikâyeyi biliyorum," diye araya girdi Mabel. "Onun için üniversiteye gitmekten vazgeçtiğini biliyorum."

"Benim amacım bu değildi. Üniversite benim için o kadar da önemli bir şey değildi zaten. Ne okuyacağımı bile bilmiyorum" dedim. *Mimarlık* diye düşündüm. "Ve hiçbir zaman senin gibi notlarım olmadı. Muhtemelen sınıfta kalırdım."

"Saçmalık." Mabel'in ses tonu sertti. "Yani, hiçbirinizin notları benimki gibi değildi, ama senin durumunda, bence bunun nedeni sürekli çalışıyor olmandı. Okul sizin önceliğiniz değildi."

"Babam tek başına beş çocuk büyütüyordu," dedim. "Ben de yardım etmek istedim." "Yardım, Austin." Mabel'in sesi yumuşadı ve elini kolumu sıkmak için dışarı çıktı. "Anaokulundaki arkadaşlarımla seni babam sandığına eminim çünkü okuldan sonra hep orada beni bekliyordun."

Tek kaşımı kaldırdım. "*On beş* yaşıyordum."

"Aynen öyle. Bu uzun zaman önceydi." Bana ders verirken sesi daha da güçlendi. "Babam şu anda altmış beş yaşında, kalp rahatsızlığı var ve kalçaları kötü durumda. Sonsuza kadar çalışamaz. Emekli olduğunda, sevdiğin işi yapmak yerine sırf onu mutlu etmek için onun işini canlı mı tutacaksın?"

"Sevdiğim işi yapmak bize destek olmaz," diyerek soruyu geçiştirdim. "En azından bir süre için. Ödemem gereken faturalar var ve çocukların yaz kamplarına katılabilmelerini ve spor yapabilmelerini istiyorum. Adelaide yelken derslerinden bahsediyor. Owen gitar istiyor."

İç çekerek elimden havluyu kaptı. "İşte, bunu yıkamaya koyacağım. Sen de temiz bir tane al."

O bodruma inerken ben de aceleyle yukarı çıktım ve koridordaki dolaptan temiz bir havlu aldım, kaybolmasın diye etiketinde *Buckley* yazıp yazmadığını iki kez kontrol ettim. Adelaide odasından çıkıyordu.

"Yatağını yaptın mı?" Gerekli olmamasına rağmen ona sordum. Adelaide her zaman yatağını yapardı.

"Evet," dedi. "Mabel Teyze'nin saçımı örmesi için zamanım var mı?"

"Eğer acele edersen." Çenesini yukarı kaldırdım ve pembe, çilli burnuna baktım. "Bugün daha fazla güneş kremi lütfen. Ve muhtemelen bir şapka takmalısın." "Tamam." Merdivenlerden aşağı indi ve ben de başımı onun yanına soktum.

Oda.

Yatak hazır, ışık kapalı, pijamalar kaldırılmış. Kardeşinin odasına baktığımda ise tam tersini gördüm -yataktan sarkan bir yorgan, yerde pijamalar, açık bir çekmece ve açık bir ışık. Kaptan Amerika pijamalarını çamaşır sepetine attıktan sonra -bu sabah üzerlerine meyve suyu dökmüştü- başımı salladım, ışığı kapattım ve koridorun karşısındaki kendi odama geçtim.

Hızlı hareket ederek, büyük boy yatağın kullanılan tek tarafındaki örtüleri çektim. İki yıl önce bu eve taşındığımızda neden bu kadar büyük bir yatak aldığımdan bile emin değildim -ikizler doğduğundan beri yalnız uyuyordum. Yedi yıl boyunca tamamen bekâr kaldığımdan değil, ama seks yaptığım zamanları kesinlikle bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Ve tüm parmaklarımı bile almazdı.

Bir an ellerimi inceledim; geniş, pürüzlü ve nasırlı, parmak eklemleri biraz şişmiş, tırnaklarım kesilmiş ama tırnak etlerim yırtık pırtıktı. Sol elimin arkasında dün eski bir güverte tahtasından çıkan çiviye sürttüğüm için bir kesik vardı ve eldivenlerimdeki delik sayesinde sağ başparmağımda bir kabarcık oluşmuştu. Bunlar çalışan bir adamın elleriydi ve en son ne zaman yumuşak kadınsı bir tende gezindiklerini, uzun ipeksi saçlara dokunduklarını ya da kıvrımlı bir çift kalçayı kavradıklarını hatırlayamıyordum bile.

Hayatımın o kısmı sonsuza dek bitmiş miydi? Çoğu gün o kadar meşguldüm ki, onu özleyecek zamanım bile olmuyordu. Ama arada sırada, ışıklar kapandıktan ve ev karanlık ve sessiz olduktan sonra, yatağımda tek başıma uzanır ve birlikte biraz gürültü yapabileceğim birinin olmasını dilerdim.

Yıllar boyunca açık ya da gizli teklifler almadım değil. Ama ben çıkmadım. Bir kere hiç zamanım yoktu. Bir hafta dışında

İkizlerim her yaz Kaliforniya'da anneleriyle birlikte geçirirlerdi, haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati benim sorumluluğumdaydılar. Ve iyi bir baba çocuklarına öncelik verir.

Owen hâlâ kız kardeşiyle paylaştığı banyoda dişlerini fırçalıyordu. "Hazır mısın, dostum?" diye sordum.

"Bayan iki dakika boyunca fırçalamam gerektiğini söyledi," dedi.

"Ne bayanı?" Havluyu kolumun altına sıkıştırıp diş macununun kapağını geri taktım.

"Dişçideki kadın." Diş fırçasını duruladı ve tekrar tutucusuna yerleştirmeden önce lavabonun kenarına birkaç kez vurdu.

"Bu hijyenist. Ayrıca her gün diş ipi kullanmanızı söyledi ama bunu yaptığınızı görmüyorum." Dağınık kahverengi saçlarına kaşlarımı çattım. "İyi ki bugün saçlarınızı kestirmişsiniz. Bu paspası fırçaladın mı?"

"Hayır."

Nefes verdim ve üst çekmecedен saç fırçasını alarak kalın dalgalarına bir kez daha baktım. Daha yakına eğilerek başını inceledim. "Fıstık ezmesi mi o?"

"Belki." Owen umursamazdı. "Bu sabah muzumla birlikte yedim. Mabel Teyze kaslarımın gelişmesi için proteine ihtiyacım olduğunu söyledi. Fıstık ezmesinin kas yaptığı doğru mu?"

"Tabii. Saçına bulaştırmak yerine yersen." Çıkarmak için elimden geleni yaptım, sonra vazgeçtim. "Hadi, gidelim."

Aşağıda Mabel, Adelaide'in uzun çilek sarısı saçlarını örüyordu. Owen'ın rengi Buckley'e benziyordu -altın ten, kestane rengi saçlar, sıcak kahverengi gözler- ama Adelaide her yıl daha çok annesine, açık tenli, yeşil gözlü kızıl saçlı annesine benziyordu. Ama benzerlikleri burada sona eriyordu.

"Bugün çok fazla kesinti yapmama gerek yok, değil mi?" Adelaide endişeli gözlerle bana baktı.

"Hayır. Sadece bir düzeltme. Ama saçının bir kısmına güneş kremi sürmen gerekiyor," dedim ve temiz havluyu Owen'ın sırt çantasına yerleştirdim. "Unutmayın."

"Arabaya binmeden önce sprey sıkabilirim." Mabel ikinci örgünün etrafına hızla bir lastik sardı ve çekiştirdi. "Tamamdır."

Adelaide, "Mabel yeni bir dadı alacağımızı söyledi, çünkü kendisi bir kazıya çıkacakmış," dedi. "Bu doğru mu?"

"Evet." Kapının yanındaki iki çift spor ayakkabıyı işaret ettim. "Ayakkabılarınızı giyin. İkiniz de."

"Kazı nedir?" Owen, kız kardeşi yere eğilip spor ayakkabılarını çekiştirirken kıpırdamadan durarak sordu, ardından ayakkabı bağcıklarının uçlarının eşit olduğundan emin olarak iki mükemmel fiyonk bağladı.

Mabel dramatik bir şekilde, "Geçmişten kalan eserleri bulmak için toprağı eşeliyorsun," dedi. "Bir iş için hazine avcılığı yapmak gibi bir şey!"

"Bekle, bu bir iş mi? Toprağı kazmak için *para* mı alıyorsun?" Owen'ın bu tür bir kariyer yolu ilgisini çekmiş gibiydi.

"Evet. Ama çok değil." Mabel güldü. "Arkeologlar bu işi para için yapmazlar."

"Yeni dadı kim olacak?" Owen merak etti. "Henüz bilmiyorum," dedim. "Bir tane bulmamız gerekecek."

"Mary Poppins gibi mi?" Adelaide'in sesi umutla yükseldi. "Ona paramız yetmez."

"Mabel Teyze gibi garajın üstünde mi yaşayacak?" Owen ayakkabılarını giymişti ama bağcıkları hâlâ çözülmemişti.

"Sanırım," dedim, her ne kadar bir yabancıнын işime karışmasını istemiyor olsam da. Düzeni severdim. Rutini severdim. İşlerin belli bir şekilde -benim yöntemimle- yapılmasını seviyordum ve talimatlarımı görmezden gelecek ya da daha kötüsü, sorumluluğu üstlenip değişiklikler yapmaya çalışacak birine ihtiyacım yoktu.

"Bugün bizi kamptan alabilir misin baba?" Adelaide sordu. "Üzgünüm, Haziran böceği." Suçluluk duygusu kemirdi. "Çalışmak zorundayım. Çalışmak zorundayım."

Deniz Feneri Burnu'nda yeni bir güverte."

"Büyükbabam yeni bir güverte yapamaz mı?"

"Yardım edebilir ama ben yanında olmasam yapmaması gereken şeyleri yapmaya çalışır çünkü artık yaşlı olduğunu unutuyor."

Owen, "Sen de yaşlısın," diye işaret .

"Teşekkürler." Ayakkabılarını bağlamak için eğildim ve kasketinin ucuna bir şaplak attım.

Adelaide, "Otuz iki o kadar da yaşlı değil," diye karşı çıktı ve ben tam ona teşekkür , "Yani yaşlı ama *dedem* gibi yaşlı değil," diye ekledi.

Mabel gülerek ön kapının yanındaki sandalyeden çantasını aldı ve omzuna attı. "Tamam, onları kampa bırakacağım, sonra biraz ayak işi yapıp toparlanacağım, sonra da temizlenmeleri için onları buraya geri getireceğim. Sonra onları saç kesimine götüreceğim ve daha sonra eve gelip akşam yemeği hazırlayacağım."

"Bu listeye *yeni bir dadı bulmayı* da eklemeyi unutmayın, tabii eğer onun sihirli bir rüzgarla geleceğini düşünmüyorsanız."

Mabel güldü ve omzuma yumruk attı. "Belki yapar."

* * *

Kız kardeşimi ve çocukları kapıdan çıkarken takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Onlar kaldırıma park etmiş olan hatchback'ine doluşurken, ben de garaj yoluna doğru yürüdüm ve yan tarafında TWO BUCKLEYS HOME IMPROVEMENT yazan hırpalanmış beyaz bir pikaba atladım.

Her şeyden biraz yapardık - marangozluk, boyama, döşeme, fayans işleri, sıva onarımı, hafif tadilatlar - ve bunu iyi yapardık. Babam daha fazla çalışan alsa daha fazla para kazanabileceğimiz gerçeğine rağmen, Two Buckleys'in tam olarak küçük bir aile şirketi olarak kalması konusunda her zaman ısrar etti.

Bu yüzden amcamızın ölümünden sonra ikinci Buckley olarak işe alınmak bana düştü. Sadece en büyük kardeş değil, o sırada bu iş için uygun olan tek kişi de bendim. Xander'ın okulda bir yılı kalmıştı ve sonra donanmaya katılmayı planlıyordu. Devlin hâlâ sürücü eğitimindeydi ve elleriyle çalışmaya *hiç* ilgi duymuyordu. Dashiel daha on dört yaşındaydı.

Babamın bana ihtiyacı vardı ve onun bizim için yaptığı gibi ben de onun için doğru olanı yapmak istedim.

Postacımız Arthur'a el sallayarak mahallemizden limana doğru ilerledim, genelde arabayla sadece beş dakika sürerdi. Ancak saat henüz sekiz olmamasına rağmen Ana Cadde'de trafik çoktan yavaşlamıştı ve kaldırımlar mükemmel bir fincan kahve ya da el yapımı pasta arayan insanlarla doluydu. Birçoğu plaj ya da teknede bir gün geçirmek için giyinmişti bile. Kamyonun camları aşağıdayken havaya yayılan şekerleme kokusunu alabiliyordum - bir keresinde Cherry Tree Limanı'nın her yaz beş ton şekerleme sattığını okumuştum.

Yıl boyunca yaşayanların sayısı binin biraz üzerinde olan küçük bir kasabaydı, ancak nüfus her Mayıs ayında, her restoran, han ve dükkanın dolup taşıtığını hissettirecek kadar artar ve Eylül ayına kadar bu şekilde kalırdı. Kayak sezonu için tekrar toparlanır, ardından ilkbaharda bir kez daha sakinleşirdi. Mevsimlik ziyaretçilerin çoğu sadece turistler değil, nesillerdir burada ev sahibi olan ailelerdi.

En büyükleri, Bayview Yolu üzerinde, kıyı şeridi boyunca kıvrılan ve kayalığın dibinde yer alan hilal şeklindeki limana bakan asırlık Viktorya dönemi "kır evleriydi". Bu eski evler üzerinde çalışmayı seviyordum - dış sundurmaları, kalkanları ve süslemeleri ya da iç döşemeleri, pervazları ve merdivenleri restore ediyordum. Birkaç kez ev sahipleri orijinal mobilyaları da restore etmemi istediler, ancak en çok keyif aldığım şey, yeniden kesilmiş kirişler, tahta döşeme, ahır ahşabı ve hatta viski fiçileri gibi eski malzemeleri alıp onları yeni bir şeye dönüştürmekti.

Xander ve Dash'in her yaz masaları taşıdığı ve Mabel'in ev sahibi olduğu limandaki popüler otel ve restoran The Pier Inn'in önünden geçtim. Işıklarda, bir elinde bir fincan kahve, sarı labradoruyla Bayview'den geçmekte olan Faye teyzeme el salladım. Harry Amcamın dul eşiydi ve hâlâ Two Buckleys'in defterlerini tutuyordu.

Faye el sallayarak karşılık verdi, "Günaydın Austin! Babana selam söyle!"

Deniz Feneri Burnu'nun dibinde, körfeze doğru uzanan dar bir arazi şeridinde, giriş kapısında durup ismimi vermem gerekiyordu. Görevli babamın eski bir arkadaşıydı, yaklaşık beş yıl önce emekli olmuş bir tamirciydi ve balık tutmadığı zamanlarda kapıda yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Yanaştığımda sırtıttı ve sohbet etmek için kapıdan çıktı. "Nasıl gidiyor, Austin?"

Kamyonu park ettim. "Oldukça iyi, Gus. Son zamanlarda iyi bir şey yakaladın mı?"

"Bunu biliyorsun. Babana bu tam zamanlı işi bırakıp suya daha sık inmesi gerektiğini söyledim." Başparmağını yolun yukarısına doğru salladı. "Bir dakika kadar önce buradaydı."

"Sanırım seni geri çevirdi, ha?"

"Her zamanki gibi." Gus homurdandı. "Neden bu kadar çok çalışmaya devam etmek istediğini anlamıyorum. Ona dedim ki, 'George, altmış beş yaşındayız, Tanrı aşkına. Yavaşlamanın zamanı geldi.'"

"Sana katılıyorum." Başındaki şapkayı düzelttim. "Ama o da beni dinlemiyor."

"Xander'ın şehre döndüğünü duydum. İki Buckley'i sana ve Xander'a kolayca devredebilir."

"Hayır, Xander'ın hiç ilgisi olmadı. Kendi işini kuruyor." *Ayrıca Xander ve ben birbirimizi öldürürüz.*

"Ne tür bir iş? Özel güvenlik işi mi?" Sonra güldü. "Buralarda korumaya ihtiyaç duyan çok fazla insan yok."

Başımı salladım. "Bir bar açıyor. Eski Tiki Tom's'u yeni satın aldı ve tadilat üzerinde çalışıyor."

"Oh. Şey, kahretsin. Kardeşin Devlin'den ne haber? Hâlâ doğuda bir yerde mi?"

"Boston," diye onayladım.

"Sanırım daha çok takım elbiseli ve kravatlı bir adam, ha?" Gus şapkasını çıkardı ve başparmağıyla başının üstünü kaşıdı. "Kardeşin Dashiell'in de bu işle ilgilendiğini sanmıyorum."

"Hem de hiç." Dash bir film yıldızı olma hayalinin peşinden Los Angeles'a gitmiş ve orada Malibu Splash adlı popüler bir dizide aktörlük yapmıştı - her ne kadar onunla gurur duysak da, bu konuda ona sürekli kızıyorduk.

"Torunlarım onun çıktığı programa bayılıyor. Her zaman izliyorlar. Belki onlardan bir imza alabilirim?" "Kaç yaşındalar?"

"On ve on iki."

Sırıttım. Dash yirmi altı yaşındaydı ama dizide genç bir cankurtararı canlandırıyor ve hayran kitlesi kesinlikle ergenlik öncesi yaşıydı. "Eminim bunu ayarlayabiliriz."

"Teşekkürler. Üzerinde yüzü olan yastık kılıfları bile var." Başını sallayarak kıkırdadı. "Elvis ya da onun gibi bir şey."

"Tamam." Huzursuzlanarak kamyonu tekrar vites taktım. Babam bir işte çok uzun süre yalnız kalırsa, ya birinin oluklarını kontrol etmek için merdivene tırmanmak gibi tehlikeli şey yapardı (ücretsiz), bu da başını döndürürdü ya da ev sahibiyle sohbet ederek zaman kaybederdi, bu da yapmak için işe alındığımız işi bitirmek için harcamak zorunda kalacağım saatlere eklenirdi. "Neyse, ben gideyim ama Dash ile bir dahaki konuşmamda bundan bahsederim."

"Teşekkürler." Gus kamyonetimin şoför kapısına vurdu. "İyi günler, Austin."

"Sen de."

Adrese varıp arkadan dolaştığımda babam ev sahibinin iskelesinde durmuş, elinde bir fincan kahve tutuyor ve ev sahibi teknesine doğru el kol hareketleri yaparak konuşurken başını sallıyordu. Babam gülümsedi ve bana el salladı, ancak tamir edilmesi gereken güverteye doğru hiçbir hareket yapmadı ve ben de kendi başıma çalışmaya başlamadan önce el salladım.

Aklımın bir köşesinde, bütün bir günü kendi projelerim üzerinde çalışarak geçirmenin, kardeşlerimin yaptığı gibi gerçekten yapmak istediğim şeyin peşinden gitmekte özgür olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Xander bariyle. Devlin ile

Pahalı emlak anlaşmaları. Dash film kariyeriyle. Mabel hazine avlarıyla.

Ama onlar benden farklıydı. Durumları farklıydı. Çocukları yoktu ve annemiz öldükten sonra babamızın bizi tek başına büyütmek için ne kadar çok çalıştığını hatırlamıyorlardı - belki de bunu takdir edemeyecek kadar küçüklerdi. İki çocuk babası olacağımı açıkladığımda beni ne kadar desteklediğini, yardım edebilmek için yanına taşınmamızda ısrar ettiğini anlamıyorlardı.

Aile işini canlı tutmayı ve kendim için ne istediğim konusunda sessiz kalmayı ona borçluydum. Ve çocuklarıma hak ettikleri gibi bir baba olmayı borçluydum. Eğer bu kendi hayallerimi ertelemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Aşk işte.

Üç

veronica

Gelin odasından çantamı kaptığım gibi şapelin ön kapısından dışarı fırladım ve merdivenlerden aşağı indim. Duvağımı başımın arkasından çıkarıp havaya savurdum. Rüzgâra kapılıp havalandı ve ben durup nereye düştüğüne bile bakmadım.

Kaldırımda bir an duraklayarak sağa ve sola baktım, sadece her iki yöne de gidebileceğim değil, aynı zamanda yöne de karar verebileceğim fikriyle sarhoş olmuştum.

Neşeyle gözlerimi kapatıp birkaç daire çizdim ve açtığımda yüzümü Ana Cadde'ye dönmüştüm.

Adımlarımı hızlandırarak yürümeye başladım, yanımdan geçen her meraklıya başımı sallayarak ve gülümseyerek merhaba dedim. Büyük, pufidik bir gelinlikle caddede yürürken muhtemelen deli gibi göründüğümü fark ettim ama o anda umurunda değildi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Morgan'ı aramaya çalıştım ama açmadı. Şifreli bir mesaj bıraktım. "Müsait olduğunda beni ara. Haberlerim var."

Ana Cadde'ye ulaştığımda çikolata kokusu midemi guruldattı. Neil bana kasabanın şekerlemeleriyle ünlü olduğunu söylemişti ama yirmi dört saatten fazladır buradaydım ve henüz tadına bile bakmamıştım; bunu hemen düzeltmeyi planlıyordum. Ama önce, biraz gerçek yemek.

Aylardır ilk kez gerçekten iştahım vardı.

Church ve Main'in köşesinde Moe's adında ellili yıllardan kalma sevimli bir lokanta vardı ve vitrinindeki tabelada AÇIK yazıyordu! ŞEHİRDEKİ EN İYİ BURGER İÇİN GELİN! Kalın, sulu bir çizburger için yanıp tutuşarak kapıyı açtım ve içeri girdim.

Etrafıma bakındım, siyah-beyaz kareli zemini, kırmızı vinil kabinleri, duvardaki imzalı film yıldızı fotoğraflarını ve köşedeki müzik kutusunu inceledim. Şıngırdayan çatal bıçak takımları ve insan seslerinin gürültüsü arasında Patsy Cline'ın "Crazy" şarkısının ağlamaklı nağmelerini duydum.

Ve sonra, yavaş ama emin adımlarla... tüm konuşmalar durdu. Çatallar, patates kızartmaları ve milkshake'ler açık ağızlara doğru yarı yolda durakladı. İnsanlar beni daha iyi görebilmek için çabalarken boyunlar büküldü ve kafalar eğildi. Sadece Patsy sakinliğini korudu ve devam etti.

Hacimli elbisemi ellerimde toplayarak masaların ve sandalyelerin yanından geçtim, daha fazla yere ihtiyacım olduğunda kendimi affettirdim. Boş bir taburenin bulunduğu eski moda tezgâha doğru ilerlerken tüm gözler beni takip ediyordu. Üzerine tünedim ve arkasındaki genç adama gülümsedim. Beyaz bir önlük ve kâğıttan bir şapka giymişti ve isim etiketinde Steve yazıyordu.

"Hey, Steve," dedim elbisemi iki yanımda fazla yer kaplamayacak şekilde düzenlemeye çalışarak.

"Hey." Steve arkamdan muhtemelen damada baktı. "Sadece bir tane mi?" "Sadece bir tane. Bir hamburger ve milkshake alabilir miyim lütfen?"

"Tabii." Steve ve tezgâhın arkasındaki diğer çalışan, pembe üniformalı ve elinde kahve cezvesi tutan genç bir kadın bakıştılar. "Hangi aromalı milkshake?"

"Mmm, çikolata. Ve burger için orta pişmiş. Patates kızartması da alabilir miyim?"

"Evet." Steve birkaç saniye daha kıpırdamadı, sonra cebinden yeşil bir kâğıt çıkarıp siparişimi yazdı. "Sadece birkaç dakika sürecek."

"Acelem yok. Göründüğünün aksine gitmem gereken bir yer yok." "Yani evleniyor değilsiniz, öyle mi?" Garson-Yaka kartında Ari yazıyordu; saçıma, yüzüme ve elbiseme baktı.

"Hayır. Yani, yapmam *gerekiyordu* ama pek planladığım gibi gitmedi."

Ari bir adım daha yaklaştı, ya dökmek üzere olduğu kahveyi unutmuştu ya da umursamıyordu. "*Bugün* mü?"

Yabancılarla bile olsa sohbet etmekten asla çekinmeyen biri olarak başımı salladım. "Aslında tam şu anda."

"Sen söyleme." Sağımdaki jartiyerli ve kasketli yaşlı adam, *onun sağındaki* jartiyerli ve kasketli yaşlı adama dirsek attı. "Duydun mu, Gus? Şu anda evleniyor olması gerekiyordu."

"Duydum, Larry." Gus öne doğru eğilerek Larry'nin diğer tarafından bana baktı.

"Terk mi edildin?" diye sordu Larry.

"Oh, hayır." Başparmağımı göğsüme iki kez vurdum. "Terk etme işini ben yaptım."

"Gerçekten mi?" diye sordu solumdaki kadın. Başının tepesindeki topuzdan gümüşü kırmızı lüleler sarkıyordu ve uzun, sallantılı küpeler takmıştı. "Neden?"

"Çünkü beni aldatıyordu."

Seyircilerimin nefesi kesildi.

"Ve ben bunu tören başlamadan hemen önce öğrendim."

Seyircilerim daha yüksek sesle nefes aldı.

"Nasıl?" Ari'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Bana yanlışlıkla diğer kadına göndermek istediği bir mesajı gönderdi, bazı ..." Sağ tarafımdaki iki yaşlı adama baktım. Gus ve Larry'nin yaşlı hassasiyetlerini şok etmek istemedim. "Dün gece yaptıkları müstehcen faaliyetler."

"Erkekler," diye homurdandı Ari. Önüne bir milkshake koyan Steve'e yan gözle baktı.

"Erkek olduğu için değil, her istediğini yapmaya ve bundan paçayı sıyırmaya alışık olduğu için," diye açıkladım. "O zengin ve yakışıklı. Gümüş kaşıkla doğmuş falan."

"Oh, tatlım. Bu adamlara kanmamalısın." Sarkık küpeli kadın yanındaki kel kafalı iri yarı adamın bacağını okşadı. "Benim Bubba'm gibi adamlarla takılmalısın. İyi adamlar, belki altı ya da yedi, hatta on üzerinden sekiz, ama kesinlikle dokuz ya da üstü değil."

"Teşekkürler Willene," dedi Bubba, sonra durakladı. "Sanırım."

"O dokuzlular ve onlular hiçbir şey için çalışmak zorunda değil," diye devam etti Willene. "olduğu her şey için çok çalışan bir adam istiyorsun. Bu şekilde size davrandıklarında daha anlamlı olur. Ve sana nasıl davranacaklarını *bilirler*." Eğildi ve Bubba'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Shake'imın pipetini uzun uzun emdikten sonra, "İnanın bana, hatamı şimdi anlıyorum," dedim. "Tanrım, bu çok lezzetli. Aylardır yemekten zevk almamıştım."

"Neden olmasın?" Bubba dehşete düşmüş görünüyordu.

"Gelinliğimin üzerime uymayacağından korkuyordum" dedim. "Sürekli düğün günüm olduğu kabusunu görüyordum ve giyinmeye gidiyordum ama gelinliğim üzerime oturmuyordu. Ne yaparsam yapayım bir türlü giyemiyordum."

"Bu bir işaretti." Willene parmak eklemleriyle tezgâha vurdu. "Evren her zaman işaretler gönderir."

"Bunu daha önce görmeliydim, ben sadece ..." Bir an için annemin yüzü gözümün önüne geldi. "Kafam karışmıştı."

"Bir keresinde bir çıktım," dedi huysuz Larry, sanki hâlâ kızgınmış gibi. "Ve her zaman böyle hissettim. Kafam karışmıştı. Tek yapması gereken bana gülümsemekti ve ben düşünemiyordum bile. Şarkıda söylendiği gibi büyülenmiş, rahatsız edilmiş ve şaşkına dönmüştüm."

Ona sempatik bir şekilde gülümsedim. "Seni anlıyorum. Ben de geçen yıl boyunca pek iyi düşünemedim. Ve şimdi sorun şu ki, sahip olduğum her şeyi bana o verdi. Dairemi, arabamı, kredi kartlarımı, işimi. Telefonumu bile. Adıma hiçbir şey yok."

"Belki cömert davranır," dedi Ari. "Hile yapan o olduğu için."

Shake'imden uzun bir yudum daha aldım. "Onu herkesin gözü önünde mihrapta terk ettiğimden beri bundan şüpheliyim."

"Mihraba kadar gittin mi?" Steve başını eğdi. "Öğrendikten sonra bile mi?"

"İstemiyordum ama Neil -adı buydu- hayır cevabını kabul etmiyordu. Ona on kez onunla evlenmeyeceğimi söyledim, ama o bana aptallık ettiğimi söyleyip durdu ve bana söyleneni yapmam konusunda ısrar etti."

"Peki sonunda onu nasıl ikna ettin?" Gus sordu.

"Yüzüne tekme attım ama herkesin önünde bana hakaret edene kadar değil."

"*Suratına* tekme mi attın?" Ari etkilenmişti. "Bacağını o kadar yükseğe nasıl kaldırdın?"

"Eskiden bir Rockette'dim," dedim biraz daha dik oturarak.

"Vay canına, bir Rockette." Gus etkilenmişti. "Noel Gösterisini üç kez izledim. En sevdiğim oyundur. Siz kızlar harikasınız."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Ari.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor."

"Burada, Kiraz Ağacı Limanı'nda mı?" Gus bu konuda biraz heyecanlı görünüyordu, belki başka Rockettes'ler de gelirdi.

"Eğer bir iş bulabilirsem." Pencereden dışarı baktım. "Gidecek başka bir yerim yok ki."

"Ailen nerede?" Willene sordu. "Hiç ailem yok."

"Eski işini geri alabilir misin?" Gus merak etti.

"Sanırım öyle. Ama seçmeleri kaçırdım, o yüzden bu sezon olmaz."

"Yani daha çok geçici bir işe ihtiyacın var," dedi Ari, bir parmağıyla dudaklarına dokunarak. "Hmm."

"Buralarda bir dans stüdyosu var mı?" Merak ettim. "Belki ders verebilirim."

"Eskiden kasabanın hemen dışında Bayan Edna'nın yeri vardı," dedi Gus, "ama dükkânı kapatıp Florida'ya taşındı. Bir keresinde orada salsa dansı dersi almıştım. Pek iyi değildim, ya da karım öyle söyledi."

"Hey, ne var biliyor musun?" Ari aceleyle girişteki ilan panosuna gitti ve bir kâğıt çıkardı. Tezgâha dönerek kâğıdı önüme koydu. "En iyi arkadaşım Mabel dün buradaydı ve bunu o astı."

"Ne oldu?" Larry gömleğinin cebinden bir çift okuyucu çıkarırken kaşlarını çatarak sordu.

Willene de okuyabilmek için bana doğru eğildi. "Yatılı bir dadı pozisyonunun reklamını yapan bir ilan."

"Mabel'in ağabeyi Austin için," dedi Ari. "Yedi yaşında ikizleri olan bekâr bir baba."

"Erkek mi kız
mı?" "İkisinden
de birer tane."

"Onlar iyi mi?" Çocukların zavallı Maria'ya dehşet saçtığı Neşeli Günler'i düşünüyordum. Yatağına bir kurbağa koymamışlar mıydı?

"Evet." Ari omuz silkti. "Austin biraz gergin ama çocuklar iyi. Bazen buraya geliyorlar ve gerçekten de uslu duruyorlar."

"Yoğun derken neyi kastediyorsun?" Gözümün önüne sert, saçma sapan Kaptan von Trapp geldi.

"O sadece biraz ... ciddi," diye bitirdi. "Hep çalışıyor, hiç oynamıyor."

Willene sert bir ifadeyle, "Lisede o kadar da çok çalışmadı," dedi. "İnan bana, üç yıl üst üste onun sosyal bilgiler öğretmeniydim." Sonra içini çekti. "Ama yakışıklı olduğu kesin. Bütün Buckley çocukları öyle."

"O çocukların işi zordu," dedi Gus. "Annelerini çok genç yaşta kaybettiler ve hepsi."

"Geçen yıl işe başladığımda bizim için çok güzel bir çit yaptı. Bubba, "Sırtım yüzünden çalışamadım." dedi. "İyi iş çıkardın. Güzel odun."

"Onun *odunu* umurunda değil, Bubba." Karısı onun omzuna vurdu. "O bir iş istiyor."

Odunlarını umursayabilirim, diye düşündüm, seksi, üstsüz bir adamın odun kestğini ve sonra çit ördüğünü hayal ettim, teri üzerinde parlıyordu

bronzlaşmış göğüs kasları. Neil zayıf ve formdaydı ama yatakta heyecan verici değildi - en azından *ben* içindeyken. Ve dürüst olmak gerekirse, aylardır beni cinsel olarak görmezden geliyordu. Sadece işle meşgul olduğunu ve dikkatinin dağıldığını düşünmüştüm ama şimdi daha iyi biliyordum.

"Mabel'ın bu yaz dadı olması gerekiyordu," diye açıkladı Ari, "ama Virginia'daki bir tür arkeolojik kazıda yardımcı olması için harika bir teklif aldı. Bu işlere çok meraklı."

"Bu harika," dedim ilanı daha yakından inceleyerek.

Aranıyor: İkizler için yaz dadısı, yaş 7. Konaklama sağlanacaktır. Çocuk bakımı deneyimi, yemek pişirme becerisi, kendi ulaşım aracı olmalıdır.

"İşte bu kadar," dedim iç çekerek. "O şeylerin hiçbirisi bende yok."

"En azından bir görüşme yapabilirsin," diye önerdi Ari. "Mabel onun oldukça çaresiz olduğunu ve onları terk ettiği için kendini çok kötü hissettiğini söyledi."

En altta listelenen adrese ve telefon numarasına baktım ve nefesim kesildi. "Hey, Sutton Caddesi'nde oturuyorlar! Sutton benim soyadım."

Willene tezgâha tekrar vurarak, "Bu bir işaret," dedi.

Haklı olduğuna ve onları yeterince görmezden geldiğime karar verdim.

"Sanırım başvurmaktan zarar gelmez. Daha iyi bir fikrim yok gibi."

Ari sırtıttı. "Onu arayacağım."

* * *

Yirmi dakika sonra Moe's'un arka tarafındaki kırmızı vinil kabinde otururken minyon, siyah saçlı bir kadın hızla kapıdan girdi ve Ari'ye sarılmak için koştu. Ari bana doğru işaret etti, ben de biraz daha dik oturup el salladım.

Mabel el salladı, Ari'yle kısa bir sohbet etti ve aceleyle oturduğum yere geldi, yolda en az üç kişiye merhaba dedi. Kısa kot şort ve üzerinde William & Mary yazan bir tişört giymişti.

"Merhaba," dedi, karşıma geçip bir elini masanın üzerine uzatarak. "Ben Mabel."

"Veronica." Elini sıktım. "Tanıştığımıza oldum."

"Sen de. Biraz nefes nefese kaldığım için üzgünüm. Aynı anda on şey yapmaya çalışıyordum toplamak, çocuklarla ilgilenmek, akşam yemeğini hazırlamak- ama ne zaman

Ari aradı ve dadılık işiyle ilgilenen biri olduğunu söyledi, ben de her şeyi bırakıp buraya koştum."

"Minnettarım," dedim.

"Yani." Gülümsemesi sıcak ve . "Oldukça iyi bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

Güldüm. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Ari bana neler olduğunu anlattı." Başını salladı, koyu renk atkuyruğu sallanıyordu. "Film gibi bir şey."

"Başrolde oynamayı seçeceğim bir film değil."

"Ne tür bir film seçerdin?" "Bir müzikal," dedim hemen.

Kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin camlarının arkasından gözleri büyüdü.

"Seviyorum

müzikaller. En sevdiğin hangisi?"

Nefes nefese kaldım. "Bana işkence et, neden yapmıyorsun! Ama seçmek zorunda , derdim ki

Hamilton."

"Ob. Sessed." Mabel ellerini kaldırdı. "Bu benim de favorim."

"Birkaç ay boyunca New York'ta oynandığı tiyatrodan yer gösterdim," dedim ona. "Her gece izlemem gerekiyordu. Ve topluluktan bazılarıyla arkadaş oldum."

Kıskançlıkla inledi. "Bu inanılmaz."

"Ben dans ederek büyüdüm ve dans bu dizinin çok önemli bir parçası. Sadece 'oh, karakterler mutlu, şimdi de mutlu bir dans geliyor' gibi değil, koreografi hikayeyi gerçekten ileriye taşıyor" dedim coşkuyla. "Tıpkı müzik gibi, tıpkı şarkı sözleri gibi duygusal bir ağırlık taşıyor."

"Filmde oynamak için seçmelere katıldın mı?"

"Hayır." Güldüm ve omuz silktim. "Ne yazık ki ben tamamen sağırım. Hassasiyet? Teknik? Müzikalite? Ben senin kızınım. Ama beni şarkı söylerken duymak istemezsin."

Mabel güldü. "Ari senin bir Rockette olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Sekiz sezon boyunca. Sonra annem hastalandı ve ona bakmak için eve geri taşındım. O öldükten sonra nişanlandım ve Chicago'ya taşındım - nişanlım da orada yaşıyor. Yani, eski nişanlım."

"Ve oraya geri dönmek istemiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ve hoş karşılanmazdım."

"Neden burada kalıyorsun? Neden New York'a dönmüyorsun?"

"Muhtemelen eninde sonunda bunu yapacağım," dedim. "Ama bir dakikalığına yeni bir yer deneme fikri hoşuma gidiyor. Belki daha yavaş tempolu ve

Daha sessiz. Nefes alabileceğim bir yer."

"Bunu kesinlikle anlıyorum." Mabel tereddüt etti. "Adam için üzülüyor musun?"

Pencereden dışarı baktım, genç bir ailenin karşıdan karşıya geçişini izledim, küçük bir kız babasının omuzlarında, küçük bir oğlan annesinin elini tutuyordu. Kalbim şiddetle acıyordu. "Hayatımın bir yılını onun için harcadığım için üzgünüm. Ama bittiği için üzgün değilim."

"Denizdeki diğer balıklar, değil mi?"

"Şu anda bunun için endişelenmiyorum. Sanırım şu an için yalnız kalsam daha iyi olacak."

"Austin gibi konuşuyorsun, o benim kardeşim. Bu yaz bir dadıya ihtiyacı olan kişi o."

"Ari bana kazıdan bahsetti. Bu harika bir şey."

Gülümsedi. "Bu benim için harika. Ama kardeşimi yardımsız bırakıyor."

"Ve ikizleri var, değil mi?"

"Evet. Bir erkek ve bir kız, yedi yaşındalar. Yüksek enerjililer, ama komik, tatlı ve akıllılar ve-" Mabel'in telefonunun alarmı çaldı ve çantasından çıkardı. "Kahretsin. Tüm zamanım bu kadar. Tamam, dinle. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama bu iş için mükemmel olacağını düşünüyorum. Daha sonra eve gelip kardeşim ve çocuklarla tanışabilir misin?" "Elbette." Kayıp halkayı, yani ikizlerin annesini merak ediyordum ama sormak istemedi.

"Harika," dedi, kabinden dışarı kayarak. "Adres broşürün üzerinde yazıyor."

* * *

Yaklaşık on beş dakika sonra, Ari'nin broşürün arkasına benim için yazdığı talimatları izledim ve Buckley'lerin evine giden üç blokluk yolu yürüdüm. Gus, Larry, Willene ve Bubba ve hatta Steve beni götürmeyi teklif ettiler ama ben yürüyebileceğimi söyledim.

Sutton Caddesi, Ana Cadde'den yokuş yukarı çıkıyordu ve elbisemin içinde ısınmışım.

-Güneş yeni batmaya başlamıştı ve sıcaklık hâlâ yetmişlerin altında seyrediyordu. Muhtemelen otele dönüp üzerimi değiştirmeliydim ama zaman kaybetmek istemedim - bu kadar erken ortaya çıkmak işi almak için ne kadar hevesli olduğumu gösterecekti, değil mi?

Adrese ulaştığında bir an kaldırımda durup evi inceledim. İki katlı, beyaz boyalı ev büyüleyici ve eski modaydı, kafes etekli ve zencefilli süslemeli güzel ön verandasıyla neredeyse masal kitabı gibiydi. Bir anımı canlandırdı; büyükannem ve büyükbabam da böyle bir evde yaşamışlardı ama onlarınki bir çiftlikti ve annem ben küçükken beni bir kez oraya ziyarete götürmüştü. Oraya gitmek için bir gece otobüse binmiştik, annem gergin ve sessizdi, ben ise büyük bir maceradaymışım gibi davranıyordum. Hatırladığım bir sonraki şey, mutfakta korkunç bir tartışma sürerken oturma odasında beklemek ve köpeklerini sevmekti.

Orada sadece kısa bir süre kaldık ve bir daha asla geri dönmedik.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak yürüyüşe çıktım ve verandanın basamaklarını tırmandım. Ahşap ön kapı açıktı, ben de paravanın çerçevesine vurdum. Bir dakika sonra iki çocuk merdivenlerden koşarak indi ve karşımda durdu.

"Merhaba," dedim, onlara gülümseyip el salladım.

İçlerinden biri, muhteşem kıızıl-altın saçları olan bir kız, beni tepeden tırnağa süzdü. "Şeker mi şaka mı yapıyorsun?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır."

"O zaman nasıl oluyor da bu kostümü giyiyorsun?" Kocaman kara gözleri ve yeni kesilmiş saçları küçük çocuk elbisemi işaret etti.

"Aslında bu bir kostüm değil."

"Babamızla evlenmek için mi buradasınız?" diye sordu kız.

"Bunu planlamıyordum," dedim ama tam o sırada arkalarında geniş omuzlu, siyah saçlı bir adam belirdi ve belki de çok erken konuşmuş olabileceğimi düşündüm.

Sert ifadesi ve çatık kaşları dışında Kaptan von Trapp'a hiç benzemiyordu. Kısa kesilmiş saçları vardı, kasket takıyordu ve kot pantolonu kirliydi. Kesinlikle onların babasıydı; oğluyla aynı kahverengi gözlere ve hafifçe dışarı çıkmış çocuksu kulaklara sahipti. Kaslı kolları ve iri göğsü, bu adamın bir tişört giymesine rağmen, benim rayları yaran adam fantezimden çok da uzak değildi. Üzerinde Two Buckleys Home Improvement yazıyordu. Koltuk altları terden kararmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gözleri kıyafetlerimin üzerinde gezindi. "Ben Veronica Sutton. İş için buradayım." "İş mi?" Yüz ifadesi boştu.

"Evet. Dadı işi mi?" Ona ilanı gösterdim.

Kapıyı iterek açtı ve gazeteyi benden aldı. Okudukça yüzü şaşkınlıktan sinirliliğe döndü. "Korkarım bir hata olmuş."

"Dadı aramıyorsunuz değil mi?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Evet, öyleyiz baba. Hatırladın mı?" Küçük kız onun gömleğini çekiştirdi. "Mabel Teyze bir kazıya gitmek için ayrılıyor."

"Kazı yapmak hazine avlamak gibidir," dedi küçük çocuk bana kocaman gözlerle. "Ve bunu yapmak için para alıyorsunuz."

Tam o sırada Mabel elinde lastik bir spatula ile adamın arkasından hızla geldi. "Veronica! Buradasın!"

Ses tonundaki şaşkınlık yüzüm kızardı. "Öyle olmam gerekmiyor mu?"

"Evet, beklediğimden biraz daha erken geldin. Gidip üstünü falan değiştirmek istersin diye düşünmüştüm. Henüz Austin'e senden bahsetme fırsatım olmadı."

"Oh. Özür dilerim, ben-" Sertçe yutkunarak Austin'in inatçı gözleriyle karşılaştım. "Daha sonra geleyim mi?"

"Hayır, hayır." Mabel kardeşinin arkasına uzandı ve kapıyı araladı. "İçeri gelin. Bu benim kardeşim Austin, bunlar da çocukları Adelaide ve Owen."

İkizler merhaba derken Austin kız kardeşine sert bir bakış attı ve el ilanını kaldırdı. "Mabel, bu nedir?"

"Yeni bir dadı ilan," dedi Mabel, spatulayı bir silah gibi ona doğrultarak. "Ve elimizdeki tek aday o, bu yüzden onu korkutmayın."

Etrafıma bakındım; solumda bir oturma odası, sağımda ise bir merdiven vardı. Ayakkabılar kapının yanındaki halının üzerine düzgünce dizilmişti. Şapkalar ve hafif ceketler merdivenlerin altındaki mandallara asılmıştı. Ahşap zeminler tertemizdi ve hiçbir yerde dağınıklık görmedim.

"Neden hepimiz oturma odasında oturmuyoruz?" Mabel önerdi. "Mabel, seninle biraz görüşebilir miyim, lütfen?" Hiç beklemeden Austin kız kardeşini kolundan tutup merdivenlerden yukarı çekti. Mabel gözden kaybolurken, "Hemen geliyoruz," diye seslendi. "Çocuklar, neden kendinizi tanıtmıyor musunuz?"

Oturma odasına geçtim ve kanepeye oturdum. Çocuklar tam karşımda durmuş, bir resim ya da hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi merakla bana bakıyorlardı.

"Ben Veronica," dedim. "Demek siz ikizsiniz, ha?" "Evet, ama ben daha büyüğüm," dedi Owen.

"Sadece dört dakika farkla!" Adelaide varış saatlerine biraz sinirlenmiş görünüyordu.

Gülümsedim. "İkiz olmak eğlenceli olmalı. Benim hiç erkek ya da kız kardeşim yok. Ama hep olsun istedim."

"Yeni dadımız sen mi olacaksın?" Owen sordu.

"Bilmiyorum. Umarım olursun. Benim için herhangi bir ipucun var mı?"

İkisi de derin derin düşünüyor gibiydi. "Babam yatağını hoşlanıyor," dedi Adelaide. "Ona yatağını her zaman topladığını söyle."

"Ve ışıkları kapatmayı unutmayın," diye ekledi Owen. "Çünkü elektrik şirketi bizim değil."

"En sevdiği yemek barbekü," dedi Adelaide. "Barbekü yapmayı biliyor musun? Ya da ızgarada pişirmeyi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiç ızgaram olmadı." "Bir şeyler yapmayı biliyor musun?"

Dudağımı çiğnedim, mutfakta hiç becerikli değildim. Tavuğu fazla, makarnayı az pişiriyordum ve hiçbir zaman yemek zamanını doğru ayarlayamıyor gibiydim. "Kızarmış sucuklu sandviç yapmayı biliyorum. Bir keresinde de doğum günü pastası yapmıştım."

"Ne tür bir doğum günü pastası?" diye sordu Adelaide.

"Sarıydı," dedim, kutudan çıktığını söylemeyi ihmal ederek. "Çikolatalı kreması ve gökkuşağı serpintileri vardı."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Owen cömertçe.

"İşi alırsam sana da bir tane yapacağım," diye söz verdim.

"İki tane yapabilir misin?" Adelaide iki parmağını kaldırdı. "Her zaman pastayı paylaşmak zorundayız çünkü aynı doğum gününü paylaşıyoruz."

"Kesinlikle," dedim. "Her biriniz bir pasta alacaksınız."

"Babam organizasyon konusunda çok iyidir," diye devam etti Adelaide. "Ve çizelgeler. Hiç çizelgen var mı?"

"Grafikler mi?"

"Evet. Angarya çizelgeleri gibi," dedi Owen. "Her birimizde bir tane var."

"Buzdolabının üzerinde, takvimin hemen yanında." Adelaide mutfağı işaret etti. "Takvim de çok önemli. Eğer bir şey takvimde yoksa, babam bu konuda huysuzlanıyor."

"Anladım." Başımı salladım. "Bana ikinizden bahsedin. Kaçınıcı sınıftasınız?"

"Bu sonbahar ikinci sınıfa başlayacağız," dedi Adelaide. "Paddington İlkokulu'na gidiyoruz."

Owen bariz bir hayal kırıklığıyla, "Adını bir adamdan alıyor, ayıdan değil," diye ekledi.

"Evet ve adamın ailesi hâlâ buralarda yaşıyor. Babamın onların bir avuç pislik olduğunu söylediğini duydum." Adelaide sırtıttı. "Ama bu kelimeyi tekrar etmemem gerekiyor."

Dudaklarımı kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptım. "Söylemem."

"Elbisen çok güzel." Adelaide öne doğru uzandı ve tül etekle oynadı. "Evleniyor musun yoksa?"

"Öyleydim. Ama artık değilim."

"Nasıl yani?"

Tereddüt ettim. "Evleneceğim adam bana iyi davranmıyordu.

Ben.

"Sana zorbalık mı yapıyordu?" Owen sordu. Bununla devam etmeye karar verdim. "Evet."

"Zorbalardan nefret ederim," dedi küçük çocuk ciddiyetle. "Ama bizim savaşmak için."

"Karşı *koydun* mu?" diye merak etti Adelaide.

Meydan okurcasına başımı salladım. "Zorbamın suratının ortasına tekme attım." İkizler birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Yaptın mı?" Owen gözlerini kırıştırdı.

"Kesinlikle!" Kanepeden atladım. "İşte, sana göstereyim."

İkizler bana biraz yer açmak için geri çekildiler ve ben de şömineye doğru döndüm.

"Önce biraz koşmaya başlamam gerekiyordu." Elbisemi ellerimin arasına alarak dramatik bir şekilde geri çekildim. "Ve sonra ..." Öne doğru birkaç hızlı adım attım, şıklık için bir burgu ekledim ve "*Hi-yah!*" diye bağırırken keskin bir tekme attım. Tam öpücüğün içine!"

Tam o sırada arkamda bir adamın sesini duydum. "Burada neler oluyor?"

DÖRT

austin

Oturma odasına tam zamanında girmiştim ki, gelinlik giymiş çılgın -ve çılgınca güzel- kadının kanepeden atladığını ve ayağının tavana doğru uçtuğı bir tür dövüş sanatı hareketi yaptığını gördüm.

Gerçekten çok etkileyiciydi. Bacağınızın bunu yapabilmesi için oldukça esnek olmanız gerekiyordu.

Görünüşü ve çevikliği hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara ittim - bu kadın açıkça deliydi ve onu burada yaşaması ve çocuklarıma bakması için işe almamın *hiçbir yolu yoktu*. Mabel aklını mı kaçırmıştı?

Aslında bunun cevabını zaten biliyordum, çünkü az önce yukarıda birkaç dakikasını bu kadına bir şans vermem için beni ikna etmeye çalışarak geçirmişti. "Mabel, ciddi olamazsın," diye karşı çıktım. "O kadın doğru kişi değil.

başını. Gelinlik giyiyor!"

"Biliyorum. Ari bana her şeyi anlattı," dedi Mabel. "Bugün zengin bir kodamanla evlenmesi gerekiyordu ve törenden hemen önce adamın onu aldattığını öğrendi. Bu yüzden onu mihrapta bırakmış."

"Ve Moe's'a hamburger yemeye mi gittin?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Dinle, onun yaptığı gibi onurunu korusaydın sen de aç olabilirdin. Bu pislik onun hayatını kontrol ediyordu. Ari, eski arkadaşlarını elinden alan, tüm sosyal medya hesaplarını sildiren ve her şeyin parasını ödeyen gerçek bir manipölatif pi gibi göründüğünü söyledi, bu yüzden tamamen ona bağımlıydı."

"Neden öylece gitmedi?"

"Gerçek bir erkek gibi konuştun." Öfkelenen Mabel'in elleri havaya kalktı. "Bilmiyorum! O zengin hıyarların nasıl olduklarını bilirsin, herkese pislikmiş gibi davranırlar, insanlara patronluk taslarlar çünkü herkesin kendilerinden aşağı olduğunu düşünürler. Etrafında yeterince uzun süre kalırsan, sen de buna inanmaya başlırsın."

Çenemi sıktım. O adamların nasıl olduklarını çok iyi biliyordum, hayatım boyunca yazlık evlerinde çalışmışım. Ama bu kızın nasıl olduğunu anlasam bile

manipüle edilmişti ama bu onu benim sorumluluğum yapmazdı. "Bak, eğer bu doğruysa, onun için üzülüyorum. Ama bu benim sorunum değil. Ve beni böyle pusuya düşürmen hoşuma gitmiyor."

"Bana yeni bir dadı bulmamı söyleyen sendin! Ona bir şans veremez misin? Onunla anında bir bağ hissettim."

"Neden, Hamilton'ı falan mı seviyor?"

Mabel'in kızgın ifadesi hedefi vurduğumu gösteriyordu. "Eğer görmek için zaman ayırsaydın sen de çok severdin!"

"Meşgulüm, Mabel. Gösteriler için vaktim yok, bunun için de yok." Gitmek için döndüm ve omzuma spatulayla vurdu.

"Yeni bir dadı tutmazsan hiçbir şey için vaktin olmayacak!"

Kürek kemiklerimin arasında acı veren bir bıçak darbesi hissederek nefes verdim. Bugün bir kasımı çekmiş olmalıydım. "Hiç çocuk bakımı deneyimi var mı?"

"Um. O olabilir."

"Ona sormadın mı?"

Kız kardeşim kıpırdandı. "Başka şeyler hakkında konuştuk."

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. "Mabel, bu çok saçma. Bu kadın bir seri katil olabilir."

"O değil." Mabel kolumu çekiştirdi ve spatulasını bana doğrulttu. "Bu kadar yargılayıcı olmayı bırak. O burada, bir işe ihtiyacı var ve senin de bir dadıya ihtiyacın var, bu yüzden onunla görüşebiliriz. Belki onu beğenirsin."

"Bundan şüpheliyim."

"O zaman bunu bana bir iyilik olarak yap," diye yalvardı. "Kendimi suçlu ve mahcup hissederek kazıma gidemem. Elimden gelenin en iyisini yapamam, sonra da iyi bir doktora programına girme şansımı kaybederim ve hayatım büyük bir kayıp olur. Omuzlarında böyle bir yük olmasını gerçekten istiyor musun?"

En iyi ağabey bakışımla onu kıstırdım ve parmaklarımı açarak bir elimi kaldırdım. "Beş dakika. Sadece bu kadar veriyorum. Bu gece yapacak işlerim var."

"Beş dakika," diye kabul etti. Sonra gözleri muziplikle parladı. "Çok güzel, sence de öyle değil mi?"

"Fark etmedim," diye yalan söyledim.

"Evet, öyle. O yüzden çekici olmaya çalış."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Mabel'ı bileğinden yakalamış ve kafasına geçirmiştım -Mabel neredeyse on yaş küçük ve çok daha küçük olduğu için genellikle erkek kardeşlerime ayırdığım klasik bir ağabey hareketi, ama ben

beni gerçekten kızdırdığında bunu kullanmaktan çekinmezdi. "Twerp, ben *tüm* lanet cazibesi."

"Ha!" Kaçmak için çabaladı ama . "Sen çekiciliği uzun zaman önce geride bıraktın, rahat, sakın ve eğlenceli olmayı da!"

"Sanki benden bir iyilik istediğini unutmuş gibisin." Kavrayışımı şakacı bir şekilde sıkılaştırdım ve diğer elimle kafatasını okşadım.

Mabel gülerek bir eliyle ön kolumu tırmaladı ve spatulayla bacaklarıma vurdu. "Eğer bir kız arkadaşın olsaydı, bu kadar gergin olmazdın. Şimdi bırak beni! Ter kokuyorsun!"

Tutuşumu gevşettim ve bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmadan merdivenlerden aşağı indi. Yolda gömleğime baktım ve çukur lekelerini fark ettim. Kahretsin. Üstümü değiştirmeli miyim?

Boş ver, diye karar verdim ve yürümeye devam ettim. Belki kız güzeldi ve tamam, onu verandamda gördüğümde nabzım biraz yükseldi ve *tamam*, eğer Mabel'in tarif ettiği şekilde muamele gördüyse onun için üzuldüm, ama onu etkilememe gerek yoktu. Kokumu beğenmediyse gidebilirdi. Bir kız arkadaşına değil, bir dadiya ihtiyacım vardı.

Oturma odamda gördüğüm şey bir sirk gösterisiydi. "Vay canına," dedi kız kardeşim. "*Bana* bu hareketi öğretebilir misin?"

Kız -Veronica- dönüp durdu, yanakları kızarmıştı. "Tanrım! Üzgünüm, seni orada görmedim. Ben sadece-uh-"

"Bize zorbalara ne yaptığını gösteriyordu," dedi Adelaide.

"Zorbalar mı?" Ben sorguladım.

"Evet, kendisine iyi davranmayan bir adamla evlenmesi gerekiyordu, o da adamın suratına bir tekme attı," diye açıkladı kızım.

"*Bam!*" Owen ekledi, çıplak ayağını fırlattı ve bir sehpanın ayağına . Ayak parmaklarını tuttu ve acı içinde zıpladı.

Veronica avuçlarını havaya kaldırdı. "Ama size söz veriyorum, kilisede genellikle böyle davranmam. Ya da başka bir yerde. Ben şiddete inanmam. Bir anda kendimi kaybettim." Sanki bunun kulağa nasıl gelebileceğini fark etmiş gibi hızla devam etti. "Ama sinirli falan değilimdir. Aslında çok yumuşak başlıyım."

Owen, "Üzerine serpiştirilmiş doğum günü pastası yapıyor," dedi.

Adelaide başıyla onayladı. "Ve her birimize doğum günlerimiz için birer tane yapacak, böylece paylaşmak zorunda kalmayacağız."

"Doğum günleriniz Şubat'a kadar değil," diye hatırlattım onlara. "Siz ikiniz odalarınıza çıkın lütfen." Merdivenleri işaret ettim ve onlara şöyle bir baktım

Bu da işimi ciddiye aldığımı gösterir.

Birbirleriyle göz teması kurdular ve zihinleriyle o ikiz konuşmalardan birini yaptılar, bu sırada emirlere uymayı reddetmeyi düşünmüş olmalılar ama buna değmeyeceğine karar verdiler. Yenilmiş bir şekilde merdivenlere doğru yürüdüler.

Mabel boğazını temizledi. "Bize kendinden bahset, Veronica."

"Ben New Jersey'de büyüdüm. Para biriktirir biriktirmez New York'a taşındım ve Radio City Rockette olarak hayalimdeki işi buldum. Sezon dışında garsonluk ya da barmenlik yaptım."

"Yani konukseverlik deneyiminiz var," dedi Mabel. "Ve iyi bir iş ahlakı."

"Bunu annemden öğrendim." Veronica'nın dolgun dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tanıdığım herkesten daha çok çalışırdı."

"Hiç çocuk bakımı deneyiminiz var mı?" Kendimi onun ağzına bakarken bulduğumda dehşete düşerek sordum. Geniş ve gürdü ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

"Pek sayılmaz," dedi isteksizce.

"Gençken bebek bakıcılığı mı yapıyordun?" Mabel sordu. "Belki küçük kardeşler ya da kuzenler?"

Veronica başını salladı. "Ben tek çocuktum ve başka bir ailenin yanında büyümedim. Sadece ben ve annem vardık. Ama çocuklara dans öğrettim." Çıplak omuzlarını kaldırdı. "Bu sayılır mı?"

"Elbette, öyle!" Mabel'in sesi heyecanlıydı ama ben dans eğitmeni değildim.

"Peki ya referanslar?" Ben sordum.

Veronica bir an düşündü, sonra straplez elbisesini çekti. "Dans dünyası dışında pek tanıdığım yok. Çalıştığım bar müdürlerinden bazılarını bulmaya çalışabilirim. Size dürüst olduğumu, takım oyuncusu olduğumu ve her zaman zamanında geldiğimi söyleyeceklerdir."

"Dakiklik çok önemli," diye heyecanla ekledi

Mabel. "Geçerli bir ehliyetiniz var mı?" diye sordum.

"Evet!" Veronica neşelendi. "Kesinlikle geçerli bir ehliyetim var." Aceleyle kanepeye doğru ilerledi, çantasından bir cüzdan çıkardı ve sanki ona kart göstermişim gibi ehliyetini bana uzattı.

Ondan aldım ve fotoğraftan başlayarak inceledim. Gerçekte çok daha güzeldi, ama belki de bunun nedeni bu resimde biraz üzgün ve ciddi görünmesiydi. Gülümseme yoktu, gözlerinde ışık yoktu ve teni

soluk, neredeyse gri renkteydi. Tam adı Veronica Marie Sutton'dı ve listelenen doğum tarihine göre yirmi dokuz yaşındaydı. Belgenin verildiği eyalet Illinois'di.

"New York'ta yaşadığını sanıyordum."

"Nişanlımla yaşamak için Chicago'ya taşındım."

"Chicago'da bir işin var mıydı?" Ehliyetini geri verirken sordum.

Tereddüt etti, kartla oynadı, bir kenarını tırnağıyla oynattı. "Hem evet hem hayır. Nişanım beni ailesinin desteklediği bazı hayır kurumlarının yönetim kuruluna soktu, ben de bazı bağış toplama ve özel etkinlikler yaptım."

"Demek hayırseverlik işindeydiniz." Mabel kulağa süslü geliyordu. "Öyle de denebilir."

"Peki Kiraz Ağacı Limanı'na nasıl geldin?" diye sordum.

"Nişanlımın-eski nişanlımın-ailesinin burada bir evi var ve düğünlerini hep burada yapıyorlar."

"Ailesi kim?"

"Vanderhoof."

Başımı salladım. Adlarını duymuştum. İsimlerini ve fikirlerini etrafa yaymayı seven zengin bir aile.

Veronica sessizce, "Ama korkarım onlardan referans istersen, beni pek olumlu bir şekilde göstermezler," dedi. "Söylemeye gerek yok, Neil ve benim aram pek iyi değildi."

"Demek ehliyetiniz var," dedi Mabel, hızlı adımlarla. "Peki ya bir araba?"

"Bir tane vardı." Veronica tereddüt etti. "Hala bende olabilir. Sadece emin değilim."

"Emin değil misin?" Mabel'in sesi bile artık titriyordu.

"Şey, teknik olarak muhtemelen Neil'e aittir. Benim için satın aldı."

"Peki ya yemek pişirme becerisi?" Mabel soruyu ortaya attı ve ben de onun parmaklarını yan yana getirdiğini gördüm. "Herhangi bir yemek yapabilir misin?"

"Kızarmış sucuklu sandviçler dışında mı?" Veronica gergin bir şekilde güldü. "Çok fazla değil."

"Yani hiç tecrüben yok, araban yok, yemek yapamıyorsun ve hiç referansın yok," dedim, daha çok Mabel'in yararına.

"Hayır," dedi Veronica. "Yani, evet. Bunların hepsi doğru." Sonra omuzlarını geriye doğru bastırdı ve omurgasını dikleştirdi. "Sahip olmadığım diğer şeyler arasında bir üniversite diploması, bir vakıf fonu, zengin bir baba - ya da herhangi bir baba- ve

Şu anda muhtemelen evsizim. Sonuç olarak, şu anda herhangi bir iş için ideal bir aday olmadığımın farkındayım. Ama." Çenesini kaldırdı. "Cesaretim var. Ve direncim. Ve özsaygım - çocuklara öğretmek için önemli olduğunu düşündüğüm nitelikler. Yaratıcı ve eğlenceliyim. Her şeyi bir oyuna dönüştürebilirim. Belki daha önce hiç dadılık yapmadım ama çocukları severim, sorumluluk sahibiyim ve bir rutini nasıl ezberleyeceğimi bilirim. Bonus olarak gerçekten iyi sarılırım."

Mavi gözleri beni bakışlarıyla kıstırdı ve itiraf etmeliyim ki sözleri ikna ediciydi. Konuşması kendinden emindi. Bu işi yapabileceğine gerçekten inanıyordu.

Ama ikna olmamıştım. Çocuklarımı bir yabancıya emanet edemezdim, edemezdim. Ve bir yabancıyla yaşamak istemiyordum.

Özellikle de gözleri, ağzı ve çıplak omuzları içimde rahat edemediğim şeyler yapan bu kişi için.

"Özür dilerim," dedim kısaca. "Ama bu iş ."

İkisi de tartışmadan, mutfaktan geçip arka kapıdan çıktım ve garajdaki atölyeme girene kadar durmadan hareket ettim, bir parça zımpara kağıdı aldım ve elimdeki en yakın şey olduğu için eski bir döşeme tahtasını ovalamaya başladım.

Sorun değil, dedim kendi kendime. Her zamanki gibi bir yaz olacaktı ve ben tür yazları severdim. Çocukları kampa, yürüyüşe ve yüzmeye götürürdüm. Mackinac Adası'nı ve Sleeping Bear Dunes'u ziyaret edecektik. Balık tutmaya, su kayağı yapmaya ve Xander'ın teknesinde tubing yapmaya gidebilirdik.

Duraksadım ve kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim.

Belki çocuklar Temmuz ayında Sansa'nın yanına gittiklerinde de küçük bir yolculuğa çıkabilirdim. İkizler doğduktan sonra bisikletimi satmıştım ama belki bir tane kiralayabilirdim. Kaliforniya'da kalırsam Pasifik Sahil Otoyolu'nu kullanabilirim. Ya da Güney Dakota'daki Badlands veya Colorado'daki Independence Pass gibi yeni bir yere gidebilirdim. Belki de ihtiyacım olan şey buydu, açık yol ve özgürlük. Yalnızlık. İzin. Mola. Belki boynumdaki, sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginlik azalırdı.

Belki de yol kenarındaki bir barda, uzun bacaklı, sarı saçlı, bebek mavisi gözlü ve dağların etrafındaki otoyol gibi kıvrımlı bir ağzı olan sevimli bir barmenle tanışırdım. Belki benimle bir gezintiye çıkar ve vücudunu benimkine sarar, motor bacaklarımızın arasında gümbürderdi. Belki daha sonra benim motorumdan daha fazlasına binerdi. Fantezinin içinde kaybolmuş bir halde, bir an için zımparalamayı bıraktım ve kasıklarına hücum eden kanın, canlanan sikimin tadını çıkardım. Gözlerimi kapattım ve onu hayal ettim.

Elleri teninde, nefesi kulağında, kalçalarını benimkilerin üzerinde sallarken dilinin tadı.

Ama az önce reddettiğim potansiyel dadıyı rüyamda becerdiğimi fark ettiğimde, zımpara kağıdını bir kenara attım ve garajın arkasındaki küçük buzdolabına gittim. Kapağını açarak bir bira aldım, kapağını kaldırdım ve kaldırdım. Soğuk, gevrek IPA hızla indi ve ateşi söndürdü. Açık garaj kapısından çıktım ve evin arkasındaki taş verandada küçük bir ateş çukurunu çevreleyen dört Adirondack sandalyeden birine oturdum.

Evin pencereleri açıktı ve perdelerin arasından her zamanki akşam yemeği rutininin başladığını duydum -Mabel çocuklara yemeğin hazır olduğunu bağırarak söyledi ve ellerini yıkamalarını istedi. Adelaide'in "Tamam!" diye bağırması ve Owen'ın biraz önce tuvalete gittiği için ellerini yıkadığını söyleyerek itiraz etmesi. Tabakların ve çatalların şangırtısı. Ocaktaki tavalara şangırtısı. Geçen yıl yaz karnavalında kazandığım dev plastik kaptaki sütü kimin içeceği tartışması. Owen o gece bardağın kendisine ait olduğunu iddia etti ama Adelaide Owen'ın bugün öğle yemeğinde kurabiyesiyle takas ettiği konusunda ısrar etti.

"O kurabiye istemedin bile!" Owen bağırdı.

Adelaide muzaffer bir edayla, "Ben her zaman kupayı isterim," dedi. "Yani iyi bir takas oldu."

"Yeter!" Mabel'in sesi sertti. "Yapacak milyonlarca işim var ve aptalca kavgaları ayırmak bunlardan biri değil. Otur ve yemeğini ye."

Tam içeri girip kız kardeşimi kurtaracaktım ki arka kapı açıldı ve kız kardeşim dışarı çıktı. "Hey," dedim.

"Selam." Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Burası güzelmiş." "En azından tekrar kavga etmeye başlayana kadar."

Güldü. "O halka atma oyununda ikinci kupayı kazanacak kadar yetenekli olsaydın, bir sorunları olmazdı."

"Sana bira ikram edecektim ama artık siktir olup gidebilirsin." Bir yudum daha aldım.

Gülümsedi ve ellerini sandalyenin kollarına sürterek bacak bacak üstüne attı. "Dadı olmadan ne yapacaksın?"

"Ben hallederim."

"Nasıl?"

"Sizi idare ettim, değil mi? Ve sen içlerinde en kötüsüydün."

Dudakları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Çok küstah, ukala, her şeyi bilen biri."

"Dört ağabeyim varken şımarıklığa ihtiyacım vardı. Başka türlü nasıl sesimi duyurabilirdim ki?" Omuz silkti. "Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir."

Kükredim ve biramı bitirdim. "Ve şimdi bir kız kazmak zorunda, ha?"

"Bir kızın kazması gerekir." Durakladı. "Ama küstahlıktan bahsetmişken ..." "Hayır."

"Austin, ona bir şans bile vermedin."

"Evet, söyledim ve cevabım hayır." Kalktım ve bir bira daha almak için garaja gittim, Mabel da beni takip etti.

"Çocuklar onu gerçekten sevdi."

"Onlara iki doğum günü pastası sözü veren herkesi severler."

"Ondan gerçekten hoşlandım."

Bir bira çıkardım ve üstünü ona doğrulttum. ". Söz hakkın yok."

"Ari, Moe'daki herkesin ona bayıldığını söyledi, huysuz Larry'nin bile." "Larry güzel yüzleri sever."

"Ve Willene Fleck."

"Eski öğretmenim mi? Benden nefret eder. Muhtemelen bana bilerek kötü bir dadı gönderirdi." Şişenin kapağını açtım ve bir yudum aldım.

"Ari senden nefret etmiyor."

"Ari sen olmaktan bir derece uzakta. Ona güvenilmez." Mabel içini çekti ve ellerini kalçalarına koydu. "Sen imkânsızsın.

Ona adil ."

"Ona herkese verdiğim kadar adil bir şans verdim," diye karşı çıktım. "O şimdi işsiz ve evsiz!"

Gözlerimi devirdim. "Böyle bir kıza bir şey olmaz." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu kadar çekici olan herhangi bir kadın, *kalifiye* olduğu bir yerde işe alınmakta sorun yaşamayacak demektir," dedim.

Mabel bana sinsi bir gülümseme verdi. "Demek ondan etkilendin."

"Ondan etkilendiğimi söylemedim, *çekici* olduğunu söyledim. Arada bir fark var." Gerçi o anda bunun ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

"Elbette." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi daha anlamlı oldu."

Sinirlenerek boynumu yuvarladım ve ağrıyan trapezimi ovuşturdum.
"Hangisi daha mantıklı?"

"Onunla olan sorunun."

"Tanrı , Mabel, onunla bir sorunun !"

"Senin sorunun," diye devam etti o sinir bozucu sakın ses tonuyla,
"ondan korkuyor olman."

"Kimden korkuyorsun?" Xander birkaç gün önce benden ödünç aldığı testereyle garaja girdi. Benim biraz daha genç, biraz daha uzun boylu versiyonumdu, aynı siyah saç ve gözlere sahipti ama sakalı daha gürdü. Pazuları da öyleydi ama bunun hakkında konuşmayı sevmezdim.

"Bugün görüştüğümüz kadın bu yaz benim yerime bakıcılık yapacak," dedi Mabel.

"Neden ondan korkuyor?" Xander testereyi bıraktı, buzdolabına gitti ve kendine bir bira aldı.

"Çünkü o güzel."

"Ah." Xander başını salladı ve birasının kapağını açtı. "Bu kulağa doğru geliyor. Hiçbir şey Austin'i güzel bir kadın kadar heyecanlandıramaz."

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. "Güzel kadınlardan korkmuyorum."

"Gerçekten mi? En son ne zaman biriyle çıktın?" Xander düşünüyormuş gibi yaptı. "Lisede miydi?"

"Bak, her gece farklı bir kızla çıkmamam onlardan korktuğum anlamına gelmez. Meşgul olduğum anlamına gelir. Biramı içebileceğini kim söyledi?"

"Neden buraya gelip onu benden almaya çalışmıyorsun?" diye alay etti ve şişeyi kırmızı bir pelerin gibi bana doğru salladı.

Bir an düşündüm, ama Xander bir yaş küçük olmasına rağmen daha uzun ve güçlüydü ve Özel Harekât'ta geçirdiği zaman ona haksız bir avantaj sağlayan dövüş taktikleri öğretmişti. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, artık göğüs göğüse dövüşte eşit değildik. Bu beni her zaman onunla uğraşmaktan alıkoymuyordu ama şu anda bunu yapabileceğimden emin değildim.

Neyse ki nefes nefese garaja koşan Adelaide beni kurtardı. "Geri döndü!"

"Kim döndü?" Ben sordum.

"Gelin . Ön kapıda."

Mabel'a baktım, sanki onun suçu değilmiş gibi ellerini .

"Gelin hanım?" Xander bir Mabel'a bir bana baktı.

"Reddettiği güzel dadı," dedi Mabel. "Bugün evlenmesi gerekiyordu ama adamın kendisini aldattığını öğrendi ve o pisliği mihrapta bıraktı."

"Ama önce yüzüne tekme attı!" Adelaide bağırarak Veronica'nın dön ve tekmele hareketini tekrarladı, ama çok daha az zarif bir şekilde. "Hi-yah!"

"Yok artık." Xander etkilenmiş görünüyordu.

"Bunu ben hallederim." Garajdan çıktım ama tabii ki Xander da peşimden geldi. Omzumun üzerinden ona, "Bunu ben hallederim dedim," dedim.

Xander, "Ama ben güzel gelin hanımı görmek istiyorum," dedi ve Adelaide'i kolunun altına alıp kıkırdayarak eve geri götürmek için durakladı.

"Ben de geliyorum," dedi Mabel, önümden koşarak ve önce arka kapıya ulaşarak.

O anda Veronica'nın tek çocuk olmasını kıskandım.

BEŞ

veronica

Buckley'lerin evine geri dönmek istemiyordum.

Austin *teşekkür ettikten* sonra -aslında bu daha çok "*siktir git*" demekti, hayır- çantamı kaptığım gibi hızla oturma odalarından çıktım. Mabel'in da en az benim kadar kötü hissettiğini görebiliyordum. Aynı basamakta yan yana oturmuş, her şeyi dinleyen çocuklar üzgün yüzlerle bana el sallayarak veda ettiler.

"Keşke bizim dadımız olabilseydin," demişti

Adelaide. "Ben de," diye yankılandı kardeşi.

İlk kez, bu işin ne kadar eğlenceli olabileceğini düşündüm ve bu fırsatı kaçırdığım için gerçekten pişman oldum. Yazımı bu şirin, dost canlısı küçük kasabada geçirebilir, sahilde o sevimli çocuklarla takılabilir, bisiklete binebilir, dondurma alabilir, şekerleme yiyebilirdim. El işleri yapabilir ve boyayabilirdik. Doğum günü pastaları pişirir ve hamurunu kaseden yerdik. Danslar uydurur ve arka bahçede gösteriler yapardık. Aslında çocukları severdim, bir gün kendi çocuğum olsun isterdim.

Kahretsin, iyi bir dadı olabilirdim! O tutucu pislik bana bir şans bile vermedi. Gülümsemeyi biliyor muydu ki?

Neredeyse bitmek üzere olan telefonuma göre kasabanın bir mil ötesinde olan hana doğru ilerlerken, gün boyunca beni ayakta tutan adrenalin azalmaya başlamıştı. Birkaç kez sertçe yutkundum ama boğazımdaki yumru inatla dağılmayı reddetti. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Birkaç derin nefes aldım ve havadaki farklı kokuları seçmeye odaklandım

-Şekerleme, körfez, birinin ön bahçesindeki leylak çalıları. Çantamdaki telefonum çaldığında duygularımı neredeyse kontrol altına almıştım.

Morgan'dı.

"Eee?" diye ciyakladı. "Haberler nedir? Siz Bayan Veronica Vanderhoof musunuz?"

"Aslında, hayır. Hayır, değilim." Tanrım, bunu söylemek çok iyi hissettirdi. Sessizlik. Ve sonra, "Bekle. Ne?"

"Ben onunla evlenmedim."

Daha fazla sessizlik. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Halle-siktiğimin-lujah'ı! Ama sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Nefes aldım. "Ya da olacağım. Sanırım hâlâ şoktayım." "Ne oldu?"

"Törenden yaklaşık yarım saat önce bana başkası için yazılmış bir mesaj gönderdi."

"Başka biri kim?" Morgan'ın sesi şaşırmış gibi çıkmadı.

"Valerie. Asistanı. Telefonunda V harfine basmış ve kimin adının çıktığına dikkat etmemiş olmalı."

"Çünkü seni hak etmeyen ve hiçbir zaman da hak etmemiş olan tam bir ahmakla nişanlıydın," dedi Morgan, "ama devam et. Sonuna kadar daha fazla yargıda bulunmamaya çalışacağım."

"Görünüşe göre dün gece *birlikte* olmuş olabilirler." "Nerede?"

"Emin değilim. Belki Valerie ailesinin tatil evinde kalıyordur. Ya da belki otel odasına gitmiştir. Seninle kalmayı planladığımız otelde tek başıma kaldım."

Morgan inledi. "Tanrım, Roni, orada olmadığım için çok üzgünüm. Bebeğimin bu kadar erken gelmesi biraz sinir bozucuydu. Hayatımda hiçbir şey için erken gelmemiştim! Bunu Jake'ten almış olmalı."

Birlikte Rockette'lik yaptığımız günlerde Morgan'ın neredeyse kaçırdığı tüm çağrılarını hatırlayarak gülümsemek zorunda kaldım. "Bebek nasıl?"

"Güzel." Morgan'ın sesi ısındı. "YYBÜ'den çıktı, kendi başına oldukça iyi nefes alıyor ve iyi besleniyor. Doktor onu bir hafta içinde eve götürebileceğimiz konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içinde."

"Bu harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Yap şunu. Kaç. Hemen bir uçağa atlayıp New York'a dön."

"Ve ne yapacaksın? Nerede yaşayacaksın?" Bir köşeyi döndüm ve tepeye, Cherry Blossom Inn'e doğru ilerledim. "Bir uçağa nasıl binebilirim ki? Onun olmayan hiç param yok ve Vanderhoof'un tek kuruşunu daha harcamayı reddediyorum."

"Sana borçlu, Roni. Sana bir iş bulabiliriz. Burada yaşayabilirsin."

"Kocanız ve yeni doğan bebeğinizle tek yatak odalı dairenizde mi?" Morgan yetenekli bir besteci ve müzik direktörüyle evlenmişti ama

Kombine gelirleri Manhattan'daki kiraya pek yetmiyordu ve evleri de küçüktü. "Olmaz öyle şey. Sizi rahatsız etmiyorum çocuklar."

"İşte yapacağın şey." Ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "En kısa zamanda bankaya gidip, tasarruf ve çek hesaplarını boşaltacaksın. Sonra da-"

"Şaka mı yapıyorsun? Benim adım aslında hiçbir banka hesabında geçmiyor, Morgan. Neil'in ödediği bir kredi kartım vardı. Bana nakit harçlık veriyordu."

En iyi arkadaşım homurdandı. "Tanrım, ondan nefret ediyorum. Ve tüm bunlar olurken daha iyi bir arkadaş olsaydım, ona evet demene ve uzaklaşmana izin vermezdim."

"Bu senin hatan değildi. Sen evlenmekle, hamile ve mutlu olmakla meşguldün." Sesim daha da kısıldı. "Ve anneme bir söz vermiştim. Bunu ona borçlu olduğumu hissettim."

"Bunu ona borçlu değilsin." Morgan'ın sesi sertti. "Anneni ne kadar çok sevdiğini biliyorum, Roni. On sekiz yaşında nasıl hamile kaldığını biliyorum. Adam tarafından terk edildiğini ve ailesi tarafından evlatlıktan reddedildiğini biliyorum. Dans eğitiminin masraflarını karşılamak için kaç işte çalıştığını biliyorum. Ama bunu ona borçlu değilsin."

"Ne zaman uyuduğunu bilmiyorum," diye araya girdim, Morgan arkadaşlığımızın başlarında tüm hikâyelerimi duymuş olsa da. "Ama bir kez bile şikayet etmedi. Hayallerimin gerçekleşmesini istedi."

"Öyle de oldu," dedi usulca. "Sence annen dans etmeye devam etmeni istemez miydi? Seni izlemeye bayılırdı!"

"Ama beni Neil'le görmeyi de çok severdi. Ondan ve bana her zaman göz kulak olacağına dair verdiği sözden çok etkilenmişti. Onun parasına hayranlık duyuyordu."

"Peki ya aşk? Senin aşkı bulmanı istediğini düşünmüyor musun?"

Dilimi ısırđım. Annemin aşkla ilişkisi karmaşıktı. Kendisine ihanet eden birine fena halde aşık olmuştu, bu yüzden hayatım boyunca bana romantik aşkın güvenilecek bir şey olmadığını çok net bir şekilde anlatmıştı.

Kalbiniz sizi yanıltabilir. Aklınızı kullanmanız daha iyi.

Kalbini evin gibi koru, derdi hep. Kimi içeri aldığına dikkat et.

"Çünkü Neil aşık olacak kapasitede değildi," diye devam etti Morgan. "Bir gece sahnede hoşuna giden bir şey gördü - sahip olmayı hayal edebileceği en parlak, en parlak, en güzel nesne - ve sen onu çevirdiğinde

İlk birkaç seferde sana sahip olabileceğini kanıtlamak için daha da hırslıydı, çünkü istediğini elde etmeye alışkındı. Ama bu aşk değil, Roni. Bu sadece açgözlülük."

"Biliyorum. Ama ben de onu sevmiyordum." "Umarım bunu ona söylemişsindir."

"Sanırım onunla evlenmeyi reddettiğimde bu ima edilmişti."

"Tanrım, keşke ben de orada olsaydım." Morgan'ın sesi hafifledi. "Peki yaşlı Cornelius bu haberi nasıl karşıladı? Düğün gününde terk edilmekten pek mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Değildi. Özellikle de benim yaptığım şekilde." Ona hikayenin tamamını anlattım ve o da kahkahalarla güldü.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey," dedi. "Sonunda hak ettiğini buldu. Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Önce bu elbiseden kurtulmam lazım." Hana ulaştığımda ön girişe doğru yürüdüm. "Sonra telefonumu şarj edeceğim. Sonra da iyi bir uyku çekerim. Ondan sonra doğru düzgün düşünebileceğim."

"Bekle, hala o elbiseyi mi giyiyorsun?"

"Evet. Hatta bir dadılık işi için mülakata bile ."

"Ne işi?"

"Bir dadılık işi. Ama alamadım."

Morgan yine gülüyordu. "Çok kötü bir gün geçirdin, Veronica Sutton. Ama bundan sonra toparlanabilecek biri varsa o da sensin."

"Teşekkürler." Kapıyı açtım ve Cherry Blossom Inn'in lobisine girdim. "Seni yarın ararım."

"Seni seviyorum ve her şey yoluna girecek." "Ben de seni seviyorum. Ve umarım haklısındır."

Ama değildi.

Lobiden geçerken Randall adında gergin görünümlü bir çalışan tarafından durduruldum ve bana bir bomba -aslında birkaç bomba- verdi.

Çıkışım yapılmıştı. Çantalarımı toplayıp binadan ayrılmak için on dakikam vardı. Masraflar için verdiğim kredi kartı numarası artık geçerli değildi.

"Bir yanlışlık olmalı," diye başladım ve sonra anladım.

Bunu Neil yapmıştı. Hâlâ kontrolün onda olduğunu bana göstermenin bir yoluydu bu. Kaderim hâlâ onun ellerindeydi. Ona ihtiyacım vardı. Onsuz bir hiçtim.

Siktir .

Bu Randall denen adamın Neil'e rapor vermesi için para alıyor olma ihtimaline karşı yalvarmayı ya da dağılmayı reddettim. Çenemi dik tutarak odama çıktım ve Randall'ın dikkatli bakışları altında tüm eşyalarımı bir bavula doldurdum. "Kıyafetlerimi değiştirmek için bir dakika yalnız kalabilir miyim lütfen?" diye sordum.

Başını salladı ve odadan çıktı. Kapı kapandığı anda bir hıçkırık kaçmaya çalıştı ama onu bastırdım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde gelinliği bir çift kot şort ve siyah bir tişört için attım, tişörtü belimde sevdiğim ve Neil'in nefret ettiği şekilde düğümledim. Banyoda yüzümü fırçaladım ve saçlarımı omuzlarımın etrafında gevşek bırakarak tokalarımı çektim. Spor ayakkabılarımı tekrar giydikten sonra çantalarımı aldım ve kapıyı açtım.

Randall benden öteye odanın içine baktı, yüz ifadesi bir lamba ya da yastıkla dışarı çıkmaya çalışıyormuşum gibi şüpheliydi. "Buna ne dersin?" Bir şeyi işaret etti.

Arkama baktım ve gelinliğimin üzgün, sönük bir tül ve ipek yığını halinde yerde durduğunu gördüm. "Onu istemiyorum. Bu bir çöp."

"bırakacak mısın?"

"Ah-özür dilerim." Odaya geri döndüm ve elbiseyi elimden geldiğince topladım, sonra da büyük bir şov yaparak küçük çöp sepetine doldurmaya çalıştım. Çok hızlı dökülen biranın köpüğü gibi taşı. "Bu daha iyi mi?"

O cevap veremedi, lüks bir Hawaii balayı için kıyafetlerle dolu bavulumu arkamda sürükleyerek dışarı çıktım.

Ancak hanın dışındaki kaldırıma ulaştığımda ve gidecek hiçbir yerim olmadığını ve beş dolardan daha az param olduğunu fark ettiğimde pes ettim ve çantamı sert betonun üzerinden çekştirerek birkaç damla gözyaşı döktüm. Ama annem bana dökülen süt için ağlamanın faydası olmadığını öğretmişti, bu yüzden çantamdan bir mendil çıkardım, yüzümü sildim ve bir plan yaptım.

Morgan bana biraz para gönderebilir, değil mi? Tek ihtiyacım olan Chicago'ya dönmek için bir tren biletiydi, böylece biraz kıyafet alabilirdim ve sonra da New York'a uçak bileti. Ve bir iş bulur bulmaz onlara faiziyle birlikte geri ödeyecektim.

-Her şeyi kabul ederim.

Onu aramak için telefonumu çıkardım, şarjı bitmişti. "Tamam, evren," diye mırıldandım alacakaranlık gökyüzüne. "Şimdi ne olacak?" Evren sinir bozucu bir sessizlik içindeydi.

"İyi," diye mırıldandım. "Bu taraftan." Ana caddeye doğru gitmeye karar verdim.

Belki Ari ve Steve telefonumu Moe's'ta şarj etmeme izin verirler.

Ancak Moe's'a varıp pencereden baktığımda Ari ve Steve ortalıkta görünmüyordu ve tanıdık olmayan garsonlar tezgahın arkasındaydı. İçeri girip yeni bir kalabalığa durumu açıklayamayacak kadar aşağılanmış bir halde gözyaşlarıma hakim olamadım ve tekrar arkamı döndüm.

Gidebileceğim tek bir yer biliyordum.

Mabel'in kapıyı açması ve Austin Buckley ile tekrar yüzleşmek zorunda kalmamam için dua ederek (şimdi Ari'nin yoğun derken neyi kastettiğini anlıyordum) kapıyı üç kez çaldım.

İkizler sanki bir yarıştaymış gibi hızla kapıya doğru geldiler.

İlk Owen geldi ve kapıyı açtı. "Merhaba," dedi.

"Merhaba, Owen. Merhaba, Adelaide."

"Veronica?" Genç kız başını yana eğdi. "Farklı görünüyorsun. Saçını beğendim."

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştım. "Mabel burada mı diye merak ediyordum?" "Ben onu getiririm!" Adelaide koşturaya başladı ve Owen'la beni yalnız bıraktı. "İçeri girebilirsin," dedi. "Gerçek bir yabancı değilsin, o yüzden

babamın kızacağını düşünüyorum."

"değil. Burada verandada beklemenin bir sakıncası yok."

Owen dışarı çıktı ve kapının arkasından tokatlayarak kapanmasına izin verdi. "Bu da ne?" diye sordu, bavulumu göstererek. "Seyahate mi çıkıyorsun?"

"Gelmem gerekiyordu ama iptal edildi."

"Geçen yıl Sleeping Bear Dunes gezimiz iptal edildi çünkü büyükbabam kalp krizi geçirdi."

"!" "Olamaz!" dedim. "Umarım şimdi iyidir."

"Öyle. Yakında annemizi ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gideceğiz. Her yaz gideriz."

Yani ülkenin diğer ucunda yaşıyordu. İlginç. "Bu eğlenceli olacak."

"Bütün çocuklar anne ve babalarıyla birlikte yaşamıyor," diye devam etti.

"Bazı çocuklar sadece babalarıyla yaşar, ben ve Addie gibi, bazıları da sadece anneleriyle yaşar."

"Elbette. Sadece annemle yaşıyordum." "Babanı ziyaret ettin mi?"

"Uh, hayır. Ben yapmadım."

"Annen seni çok özleyeceği için mi? Babam bu yüzden yılda sadece bir kez Kaliforniya'ya gittiğimizi söylüyor. Gittiğimizde bizi çok özölüyormuş."

"Onun gibi bir şey," dedim, Austin'in böylesine sadık bir baba gibi görünmesini istemeyerek de olsa hoş buldum. Huysuz adam olması çok kötüydü.

"Babanla FaceTime yaptın mı? Pazar geceleri annemizle FaceTime yapıyoruz."

Ben cevap veremeden kapı açıldı ve Mabel verandaya fırladı, hemen ardından çatık kaşlı bir Austin, sonra da Austin'in daha uzun boylu ama sakallı ve gülümseyen bir versiyonu geldi. Kapıdan en son çıkan Adelaide oldu.

"Veronica," dedi Mabel nefes nefese. "İyi misin?"

"Hem evet hem hayır," dedim. "Şu anda yolda kalmış durumdayım ve telefonumun şarjı bitti. Sorduğum için çok üzgünüm ama burada şarj edebilir miyim? Belki verandada bir priz vardır?"

"Yok," dedi Austin, geri döndüğüm için sinirlenmiş görünüyordu. Belki de yemeği falan bölmüştüm.

"Merhaba," dedi sakallı, gülümseyen adam, elini uzatarak. "Ben Xander Buckley."

"Veronica Sutton. Tanıştığımıza memnun oldum."

Xander, "Telefonunu benim evimde şarj edebilirsin," diye teklif etti. "Babam ve ben buradan iki dakika uzaklıkta yaşıyoruz ve bir sürü prizimiz var."

"Bu çok saçma," dedi Mabel. "Telefonunu burada şarj edebilirsin, Veronica. Hadi içeri girelim."

Austin itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama Mabel bir bakış ve emirle onu susturdu: "Bavulunu eve getir, Austin."

"Neden?" diye sordu koca pislik. "O burada kalmıyor."

Xander sırtarak, "Ben bakarım," dedi. "Austin için çok ağır görünüyor zaten."

ALTI

austin

Hatırladığımdan **daha güzeldi**, bu çok sinir bozucuydu ve beni hemen daha da kötü bir ruh haline soktu.

Motosiklet fantezimde olduğundan bile daha güzeldi. Belki de saçlarını açtığı içindi - dalgalı ve soluk sarı saçları mısır ipeği kadar yumuşak görünüyordu. Belki de şort giyerek bacaklarını ortaya çıkarmıştı - kesinlikle bir dansçının uzuvlarına sahipti. Belki de yüzündeki makyajı silmişti ve mavi gözleri daha da kırılğan görünüyordu. Ağladığı belliydi ve bu benim savunmamı zayıflattı.

Yemek masasında karşılıklı otururken beni dik dik bakarken yakaladı ve hemen gözlerimi kaçırdım. Owen sağımda, Adelaide ise onun karşısındaydı ve yemeklerini yemeye devam ettiler. Xander masanın kendi tarafına oturdu ve ona bunu yapmamasını milyonlarca kez söylemiş olmama rağmen sandalyenin ayaklarını geriye doğru yatırdı.

"Veronica, sana bir şey getireyim mi?" Mabel mutfaktan sordu, sanki bu bir sosyal ziyaretmiş gibi. "Bir kadeh şarap belki?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece telefonumu birkaç dakika şarj etmem gerekiyor, sonra yolunuzdan çekileceğim. Eminim New York'taki arkadaşım Chicago'ya dönmem için bana tren bileti gönderecektir. Sadece onu aramam gerekiyor."

"Fişe taktım, şimdi şarj oluyor," dedi Mabel, buzdolabından bir şişe beyaz şarap alıp kendine bir kadeh doldururken. "Ama tamamen bittiğine göre, sanırım bir kadeh için vaktin var."

"O zaten hayır dedi, Mabel. Bırak ." Bana dilini çıkaran kız kardeşime ters ters baktım.

Veronica konuştu. "Aslında bir kadeh şarap kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Ona baktığımda gözlerime doğrudan baktı. Biraz meydan okurcasına.

Mabel elinde iki dolu şarap kadehiyle masaya geldi ve birini Veronica'nın önüne koydu. "bakalım. Austin, sana bir bira getireyim mi? Keyfini yerine getirir mi?"

"Ne ruh hali?" Hıyarlık ettiğimi biliyordum ama elimde değildi. Karşımda oturan kadınla ilgili bir şey beni ip gibi germiştir. Belki de ağzından kaynaklanıyordu. Dudakları, üzerlerindeki parlak kırmızı renk olmadan kabarık ve davetkâr görünüyordu. Olgun bir şeftali gibi.

Xander, "Belki de acıkmıştır," diye önerdi.

"Makarna ocakta," dedi Mabel. "İsteyen yiyebilir." "Aç değilim," diye .

Tatmak istediğim şey o dudaklardı. "Veronica, şehirde ne kadar kalacaksın?" Xander sordu.

"Tam olarak emin değilim." Parmak uçlarını birbirine geçirdi ve onlara baktı. "Şu anda koşullarım biraz belirsiz."

"Bu gece nerede kalıyorsun?" Mabel sordu.

"Bu da biraz havada kaldı." Şarabından bir yudum aldı. "Eski nişanlım beni çoktan terk etti. Kaldığım otel beni kapı dışarı etti. Ve kredi kartım donduruldu."

Mabel'in çenesi düştü. "Ciddi misin? Eski kocan bunların hepsini *çoktan* yaptı mı?" "İstediklerini istediği zaman almakta çok iyidir."

"Zengin erkekler hep öyledir," diye mırıldandım.

"Bu adam zengin miydi?" Xander sordu. "Bir Vanderhoof," dedim.

"Oh." Xander başını salladı. "Evet, o aileyi tanıyorum. Bir avuç dangalak. Her yaz The Pier'deki restorana gelir ve her şeyden şikayet ederlerdi; masalarından, servisten, yemeklerden. Baktan bahşişler de verirlerdi."

"Veronica, başka kredi kartın var mı?" Mabel sordu. "Ya da bu gece gidebileceğin bir yer? Ya arkadaşına ulaşamazsan?"

"Bir yolunu bulurum," dedi Veronica, şarap kadehini tekrar eline alarak. "Her zaman tren istasyonunda uyuyabilirim."

Kız kardeşimin ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordum.

"Bence burada kalmalısınız," dedi Mabel, zamanında.

Veronica ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

Gözlerimiz bir kez daha buluştu. Hava elektrikle çatırdadı.

Veronica önce gözlerini kaçırdı, sonra bakışlarını Mabel'a çevirdi.

"Teklifiniz çok hoş ama gerçekten kabul edemem."

"Tabii, . Garajın üstündeki odada uyuyabilirsin. Ben burada kanepede uyuyacağım."

"Senin odanı alamazdım," diye itiraz etti Veronica.

"Israr ediyorum," dedi Mabel, sanki ev onunmuş da kiraya verecekmiş gibi.

Xander, "Her zaman babanın evinde kalabilirsin, Mabel," diye önerdi. "Eski odan boş ve eminim babam Virginia'ya gitmeden önce seninle biraz daha fazla zaman geçirmeyi çok ister."

Ona sert bir bakış attım.

"İyi fikir, Xander! Ben de öyle yapacağım. Henüz toparlanmam bitmedi," dedi Mabel Veronica'ya, "ama bir saatten fazla sürmez. Yatağa yeni çarşaf lar sererim, sonra da oda tamamen senin olur - tabii burada kalmak istersen."

Veronica başını salladı. "Gerçekten yapamam." "Ama o zaman nerede-"

"Bu konuda rahat olmadığını söyledi, Mabel." Kız kardeşime boş ver der gibi bir bakış attım.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ha?" Gözlerimi kısarak Veronica'ya baktım.

"Bu konuda rahat olmayacağımı söylemedim," diye açıklık getirdi. "Sadece rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Hiç de rahatsız edici değilsin," diye ısrar etti Mabel. "Bizim ailemizde herkese hoş geldin demek ve gerektiğinde yardım eli uzatmak öğretilir. Ve yaşadıklarından sonra, biraz cömertlik işine yarayabilir. Belli ki kardeşim bunu görebiliyor."

Çenemi sıktım.

"Kiraz Ağacı Limanı'ndan dostane bir yer olmadığı hissiyle ayrılmalısınız," diye devam etti Mabel. "Değil mi, Xander?"

"Doğru." Sik kafalı kardeşim başını salladı. "Bu şehirde ihtiyacı olanlara kalbimizi ve evimizi açarız."

"O zaman anlaştık." Mabel'in yüz ifadesi zafer kazanmış gibiydi. "Bu gece burada kalacak. Tamam mı, Austin?"

Bir tuzağa yakalanmıştım. Çocuklarımın beni gerçek bir pislik gibi davranırken görmesini ve bu beş parasız, yolda kalmış kızı sokağa atmasını istemiyorsam, kabul etmek zorundaydım. "Tamam. Bir gece."

"Çok ." Veronica bana gülümsedi. "Teşekkürler."

Yemin ederim gözlerindeki *"Bu raundu ben kazandım, değil mi?"* bakışını hayal etmiyordum.

"Neden çantanı alıp benimle garaja gelmiyorsun?" Mabel önerdi. "Sana odayı gösteririm ve ben toparlanmayı bitirirken şarabımızı içeriz. Sonra da babamın yanına giderim."

"Kulağa hoş geliyor." Veronica sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Sonra parmak uçlarını masanın pürüzsüz, parlak yüzeyinde gezdirdi; masayı hurda ahır ağacından yapmışım. "Vay canına. Bu masa *gerçekten* çok güzel." *Peki*, tamam. İyi bir zevki vardı.

* * *

Veronica ve Mabel çocukları da yanlarına alarak garaja gittikten sonra Xander bana, "Dostum, onu iş için geri çevirdiğine inanamıyorum," dedi. Mutfaktaydık, ocaktaki tencereden kaselere makarna dolduruyorduk.

"Görüşme yaptığı sırada burada olsaydın inanırdın," dedim ve buzdolabından bir bira aldım.

Xander masaya doğru ilerlerken, "Bana da bir tane getir," dedi.

Buzdolabının kapısını kalçamla çarparak kapatmadan önce parmaklarımla ikinci bir şişeyi kancaladım. Tekrar yerime oturarak bir şişeyi kardeşime doğru kaydardım.

Kolayca yakaladı. "Onu neden işe almadığınızı söyleyin."

Önce biramın kapağını açtım ve uzun bir aldım. "Kalifiye değildi."

"Ama çok ateşli."

"Eğer çocuğunuz olsaydı, seksi olmanın bir dadıda aranan en önemsiz özellik olduğunu bilirdiniz."

"Acımıyor," dedi Xander. "Dinle, o iki çocuğu kendi *çocuklarım* gibi seviyorum ve sadece o kıza bir şans vereceğimi söylüyorum. İyi birine benziyor. Dürüst. Güvenilir." Şakağına vurdu. "Bu konularda iyi içgüdülerim var."

"Hiç tecrübesi yok. Arabası yok. Referansları yok. Yemek de yapamıyor," dedim makarnaya yumulurken. "Açlıktan öleceğiz."

"Demek dışarıdan yemek yiyorsun."

"Beş parasız kalacağım. Zaten burada bir yabancının yaşamasına da pek sıcak bakmıyorum."

Xander bir iki dakika sessiz kaldı. "Bunu önerdiğim için bana boz ayı muamelesi yapma ama Kaliforniya'da daha uzun bir ziyarete ne dersin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bu bir seçenek değil."

"Austin, o çocuklarla yılda elli bir hafta geçiriyorsun."

"Gittikleri bir hafta da yeterince zor."

"Ama artık bebek değiller. Sansa bir yaz boyunca yedi yaşında iki çocukla başa çıkabilir, değil mi?"

"Bu bir seçenek

değil." "Ama

yapamaz mısın-"

Ona bir bakış attım. "Hayır. Bir seçenek."

"Tamam, tamam." Xander geri çekildi. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Ve senin tek tam zamanlı ebeveyn olman bana hiç adil gelmedi."

"İşler böyle olmak zorundaydı," dedim. "Ya tam zamanlı baba olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Çocuk istemiyordu."

Ben de bilmiyordum, en azından henüz.

Santa Cruz'da tatilde tanıştığım ve sahilde birlikte tekila ve seks dolu günler geçirdiğim sanat öğrencisi Sansa bana hamile olduğunu söylemek için ulaştığında kalbimi kaplayan paniği hâlâ hatırlayabiliyorum. Sadece yirmi bir yaşındaydı, hala üniversitedeydi, boğazına kadar öğrenci kredisine batmıştı, korkudan aklını kaçırmıştı, çocuk istediğinden bile emin değildi ve hayatının o noktasında ebeveyn olmaya kesinlikle hazır değildi. Bebeği doğurmak istediğini ama daha sonra onu evlatlık vermeyi planladığını söyledi.

Tepkim hemen oldu. "Ben büyütürüm," dedim ona, her ne kadar korkmuş olsam da. "Bebeği doğur, ben büyütürüm."

Tabii ki iki hafta sonra gelen telefon daha da büyük bir şok yarattı; ikizlere hamileydi.

"Onları hâlâ istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim oda etrafımda dönerken. "İkisini de büyüteceğim."

Telefonu kapattıktan sonra kendimden geçtim.

* * *

Mabel'in çantalarını arabasına yüklemesine yardım ettim.

"Kendine iyi bak," dedim hoyratça, araba yolunda vedalaşırken. Sevgi gösterilerini pek sevmezdim. "Kazıda çukura düşme."

"Yapmayacağım." Beni sıkıca kavradı; şefkat ona çok kolay geliyordu. "Gitmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Git ve onlara ne kadar zeki olduğunu göster."

"Yapacağım." Sesini fısıltıya indirerek dudaklarını kulağıma dayayabilmek için beni aşağı çekti. "Dinle, eğer fikrini değiştirirsen

Veronica, bu yaz benim arabamı kullanabilir. Anahtarları babama bırakacağım."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Onu bırakmaya çalıştım ama bir maymun gibi yapıştı.

"Senin için iyi olabilir, Austin." Onu üzerimden attım. "Kaybol." "Tamam, tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kız kardeşimin gidişini izlerken kalbim biraz acıdı. Buradayken hep benim işime karışırdı ama gittiğinde onu hep özlerdim.

İkizleri kucakladı. "Babanıza karşı iyi olun, tamam mı?" Her birini işaret etti. "Bütün kutucukların işaretlendiği o haftalık angarya çizelgelerinin fotoğraflarını bana gönderin."

"Yapacağız," diye söz verdiler.

"Sizi özleyeceğim çocuklar." Her ikisine de aynı anda son bir kez sarılmak için kollarını açtı. "Şimdi yukarı çıkın ve dışının dediği gibi iki dakika içinde dişlerinizi fırçalayın!"

Çocuklar eve girdi ve Mabel Veronica'ya döndü. "İyi şanslar," dedi ve uzun boylu kadına hızlıca sarıldı. "Numaram sende var, değil mi? Doğu Yakası'na gittiğinde bana mesaj at. Belki bir ara buluşabiliriz."

Veronica gülümsedi. "Bu gerçekten hoşuma giderdi. Bana çok iyi davrandın."

Doğu Yakası'nda nereye gittiğini merak ettim. New York'a mı? New Jersey'e mi?

Mabel arabasına binip uzaklaşmadan önce Xander'a, "Evde görüşürüz," diye seslendi.

"Sanırım ben de eve gideceğim," dedi kardeşim. Veronica'ya dönerek elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Eğer şehirde kalmaya karar verirsen, belki seni buralarda görürüm."

"Aslında, sanırım New York'a geri döneceğim." Ellerini arka ceplerine soktu. "Önce Chicago'ya giden yolu bulmam ve eski sevgilimin kıyafetlerimi toplamam için eve girmeme izin vermesini ummam gerekiyor."

"Kahretsin, o herif seni fena benzetmiş." Xander başını salladı. "Tam bir pislik."

"Bunu yapmasına izin verdim," dedi Veronica çabucak. "Aptallık ettim."

Bir dakika, ona davranış şeklinden dolayı suçu üzerine mi alıyordu? Nedense bu beni gerçekten rahatsız etti. "Bu senin hatan değildi," dedim.

Hem Veronica hem de Xander şaşkınlıkla bana baktılar.

"Belki tam olarak değil," diye çekincesini belirtti. "Ama ona bu kadar bağımlı hale gelerek kendime kesinlikle iyilik yapmadım."

"Barım çalışır durumda olsaydı seni işe alırdım," dedi Xander. "Ama daha birkaç ay var."

Gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum. Ama iyi olacağım."

Bugün erken saatlerde bana cesur ve dirençli olduğunu söylemişti ama ne kadar korktuğunu hissettim. Sesindeki titremeyi duydum. Koruyucu içgüdülerim devreye giriyordu ve onu işe almak gibi saçma bir şey yapmamak için dişlerimi dilime gömmek zorunda kaldım.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Xander cüzdanından bir kart çıkardı ve ona uzattı. "Evim birkaç ay içinde açılacak."

"Xander Buckley, Cole Güvenlik," diye okudu. "Virginia Beach."

"Artık özel güvenlikte ya da Virginia Beach'te çalışmıyorum ama telefon numaram hâlâ geçerli." Ona beni rahatsız eden çapkın bir sırıtış attı.

"Özel güvenlik, bodyguard gibi mi?" Veronica'nın sesi etkilenmiş gibiydi.

"Evet." Ağabeyim sanki alçakgönüllüymüş gibi omuz silkti.

"Donanmadan ayrıldıktan sonra sadece birkaç yıllığına."

En azından SEAL olduğundan bahsetmemişti, bu beni şaşırttı, çünkü genellikle etrafta hoş bir kız olduğunda ağzından çıkan ilk şey bu olurdu.

"Ben bir SEAL'dım," diye ekledi göğsünü kabartarak.

Ve işte oradaydı.

"İçeri girmeliyim," dedim. Belki de bu ikisi biraz yalnız kalmak istiyorlardı.

"Aslında ben de." Veronica Xander'ın kartının kenarına tırnağıyla bir fiske vurdu. Uzun, zarif parmakları vardı ve daha önce ahşap masayı okşayışını düşündüğümde bedenim ısındı. "Bu gece kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sorun değil."

Önce Xander'a, sonra bana baktı, gözleri benimkilerde kaldı. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Xander.

Garaj yolundan çıkıp evin arkasından dolanarak gözden kaybolmasını izledik.

Sonra ağabeyim bana döndü ve işaret parmağını yüzüme soktu. "Sen lanet bir aptalsın."

Her zaman hafif bir uykucu olmuşumdur - evdeki herhangi bir gürültü beni uyandırır ve pencereler açıkken bahçedeki herhangi bir gürültü de uyandırır. Bu yüzden garaj dairesinin kapısının açılıp kapandığını ve ardından dış merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğumda yataktan kalktım.

Gölgelikten bakarken, kışını zar zor örten beyaz tişörtüyle hayalet gibi görünen Veronica'nın basamakların dibine ulaştığını ve çıplak ayaklarıyla çimenlikten verandaya doğru ilerlediğini gördüm. Adirondack sandalyelerden birinin kenarına tüneyerek telefonunu çıkardı. Bir mesaj gönderir gibi oldu, sonra telefonunu ateş çukurunun kenarına bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir an sonra omuzları titremeye başladı ve yumuşak, acınası hıçkırıklar duydum.

"Fuuuuuck meeeee," diye inledim sessizce. Kaşlarımı çatarak ağrıyan omzumu ovuşturdum ve oraya gitmemem için gereken tüm nedenleri sıraladım.

O benim sorunum değildi. Onunkini çözemezdim. O tamamen bir yabancıydı. Ağlayan çocuklarla aram iyiydi, ağlayan yetişkinlerle değil. Onu gördüğümü bilse utanırdı. *Ben* de utanırdım.

Ama liste uzadıkça kendimi başıma bir tişört geçirirken ve gri bir eşofman altı giyerken buldum. Şifonyerimin üzerindeki aynada saçlarıma baktım ve bir tarafının oldukça kötü bir şekilde yukarı kalktığını gördüm, bu yüzden odamdan çıkarken bir şapka aldım ve çekiştirdim.

Bahçeye çıkarken mutfak tezgahının üzerindeki kutudan bir avuç kağıt mendil aldım. Arka kapıyı iterek açtığımda başını kaldırıp baktı, irkilmişti.

"Ah!" dedi gözyaşlarını çılgınca silerek. "Çok özür dilerim. Uyandırdım mı seni?"

"Uykum hafiftir ve pencereler açık." Yanındaki sandalyeye çöktüm. "Yine de sessiz olmalıyız, böylece çocukları uyandırmayız."

"Elbette," diye fısıldadı. "Özür dilerim." Mendilleri uzattım. "Al."

"Oh. Teşekkür ederim." Sesi şaşırmış gibiydi. Parmaklarımızı elimden çekerken parmaklarımız birbirine değdi ve ben de koluma yayılan sıcaklığın farkında olarak parmaklarımı hemen geri çektim.

Ben ay ışığında o uzun, çıplak bacaklara bakmamaya çalışırken o gözyaşlarını kuruladı ve burnunu sildi. Cırcır böcekleri cıvıladı ve ılık bir esinti

arka bahçedeki kızıl meşenin yaprakları arasından fısıldadı. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ama aynı zamanda hayır."

"Zor bir gün geçirdin."

"Evet."

"Bakın, görüşme için özür dilerim. Kaba davranmak istememiştim. Sürprizlerden hoşlanmam ve Mabel seni karşıma çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, kalifiye olsun ya da olmasın, burada yaşaması ve çocuklarıma bakması için herhangi bir yabancıyı işe alacağımdan emin değilim."

"Sorun o değil."

Ona baktım. "O adam mı?"

"Hayır." Dizlerini göğsüne çekti, çıplak ayaklarını sandalyesinin kenarına dayadı. "Geçen yaz annemi kaybettim ve sanki her şey yeniden başıma geliyormuş gibi hissediyorum. Kendimi gerçekten yalnız hissediyorum."

Boynumun arkasını ovuşturdum ama göğsüm de sıkışmıştı. "Özür dilerim." "Teşekkürler. Çok yakındık, sadece ikimiz vardık. büyüdü. Bana iyi bir hayat sağlamak için çok çalıştı. Gündüzleri evlere temizliğe gider, geceleri de garsonluk yapardı. Muhtemelen maaşının yarısı, ben kendi başıma kalabilecek yaşa gelene kadar, benim için bir bakıcıya gitti. Sonra tüm parası dans eğitimime gitti. Ayrıca stüdyoyu temizler ve kostümler dikerdi, böylece okul ücretinden kurtulurdum."

"Etrafta başka ailen yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Keşke. Annem on sekiz yaşındayken bana hamile kalmış ve bunu ona söylediğinde adam çekip gitmiş. Ailesinden yardım istemiş ama onlar çok dindarmış ve ona günah işlediğini, kendisini ve ailesini utandırdığını söylemişler."

"Yani babanla hiç tanışmadın mı?" Bu benim için akıl almaz bir şeydi - kendi çocuğunu terk etmek.

"Asla. İstemiyorum da." Durakladı. "Bir keresinde büyükannem ve büyükbabamla tanışmıştım."

"Annenin ailesi mi?"

Başını salladı. "Annem ben dört yaşındayken beni bir kez çiftliklerine götürmüştü. Sanırım aradan yeterince zaman geçtiği için daha bağışlayıcı olacaklarını umuyordu. Ya da belki de beni görüp içgüdüsel bir sevgi hissedeceklerini umuyordu, ama ... olmadı."

Bunu hayal etmeye çalıştım - kendi büyükanne ve büyükbabanız tarafından reddedilmek, tam orada, yüz yüze. "Bu çok zor."

"Oturma odasında köpekleriyle birlikte oturup annemle mutfakta yaptıkları kavgayı dinlediğimi hatırlıyorum. Korktuğumu ve anlamadığım bir sürü kelime duyduğumu hatırlıyorum. Anneme çok kızgın görünüyorlardı."

"Özür dilerim." Onun deneyimiyle benimkini karşılaştırmamak çok zordu. Babama ikizlerden ve onları nasıl tek başıma büyüteceğimden bahsettiğimde benimle gurur duymuştu. Kararımı sorgulamadı, beni ya da Sansa'yı yargılamadı. Aslında dede olacağı için heyecanlıydı.

"Sonunda annem oturma odasına geldi ve beni aldı," diye devam etti Veronica. "Beni elimden tuttu ve dışarı çıktık. Onları bir daha hiç görmedim. Ne doğum günü kartları, ne Noel hediyeleri, hiçbir şey."

"Görünüşe göre onlar olmadan daha iyiymişsiniz."

"Daha sonra dondurma almaya gittik. Ben gökkuşağı parçacıklı vanilyalı dondurma yedim."

Ona baktım ve birden çok *genç* göründü, çenesi dizlerinin üzerindeydi, gözleri karanlıkta parlıyordu. "O gün ne yediğini gerçekten hatırlıyor musun?"

"Her zaman favorimdi. Hâlâ da öyle."

Yavaşça başımı salladım, keşke ona şu anda gökkuşağı parçacıklı vanilyalı dondurma alabilseydim diye düşündüm.

İç çekti. "Eminim bu kasabada harika bir dondurma salonu vardır."

"Birkaç tane," diye onayladım. "Kiraz Ağacı Limanı yelkenlisi olan ya da tatlıya düşkün herkes için harika bir yer."

"Limanı bile göremedim. Ya da şekerleme yiyemedim." "Gitmeden önce biraz almalısın."

"Ücretsiz numune var mı? Şu anda elimde yaklaşık beş dolar var."

Sempati kalbimi sızlattı. "Arkadaşınla hiç konuştun mu? Sana yardım edebilir mi?"

"İstiyor." Veronica bacaklarını uzattı ve gömleği tehlikeli bir şekilde kalçalarının üzerine çıktı. "Ama şu anda bir banka hesabına erişimim yok, bu yüzden bana para transfer etmek bile zor. Western Union gibi bir şey bulmamız lazım."

"Doğru." Vücudum onun çıplak tenine tepki veriyordu ve aletim daha iyi görmek istercesine dikleşiyordu. Gözlerimi bacaklarından ayırmaya zorlayarak bir dakika düşündüm. "Sanırım Petoskey'de bir tane var. Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

"Yürüyerek yirmi dakika mı?" diye sordu umutla.

Başımı salladım. "Araba sürmek."
"Doğru." İşaret etti ve ayaklarını esnetti. "Kaç mil olduğunu düşünüyorsun?"
"Belki on ya da daha ." Ağrıyan omzumu yoğurdum.
"O kadar da kötü değil. Yürüyebilirim."
"Seni ben götüreceğim."
Başını iki yana salladı. "Hayır. Sen yeterince şey yaptın."
"Seni ben götüreceğim *dedim*." Tanrım, bu lanet kas pantolonumun ağ kısmı kadar sıkıydı.
"Çok meşgulsün."
"Zaman bulacağım."
"Rahatsız etmek istemem, Austin."
"Çok geç, *Veronica*." Gözlerimiz buluştu ve sanki onu gücendirmişim gibi dudakları aralandı. Belki benimle kavga etmeye devam eder diye düşündüm ama sonra gülümsedi.
"Tamam," dedi. "Teşekkür ."
Boynumdan vazgeçerek arkama yaslandım. "Her zaman bu kadar çok mu tartışsınız?" "Her zaman bu kadar otoriter misin?"
Ona yan gözle baktım. "Evet."
Dudakları yukarı kalktı. "Mabel senin beş kardeşin en büyüğü olduğunu söyledi." "Mabel çok fazla konuşuyor."
"İnsanlar benim hakkımda da böyle söylüyor." "Ben buna inanıyorum."
"Mabel senin harika bir ağabey olduğunu söyledi," diye devam etti.
"Biraz aşırı korumacı ama her zaman onun yanında."
"Onu koruyordum." Sandalyede kaykıldım. "Annemiz ben on iki yaşındayken öldü ve Mabel sadece üç yaşındaydı, bu yüzden onu büyültmeye yardım ettim."
"Özür dilerim," dedi usulca. "Bu gerçekten zor olmuş olmalı."
"Başardık."
Tekrar dizlerine sarıldı ve bir sessiz kaldı. "Her zaman kardeşlerim olmasını diledim."
"Benimkilerden birini al. Tercihen Xander." Gülümsedi. "Siz ikiniz musunuz?"
"Eh, iyi anlaşıyoruz. Sadece nasıl basacağını biliyor." "İçimde karşılıklı olduğuna dair bir his var," dedi.
"Xander'ın çok fazla düğmesi yok. Onu rahatsız eden pek bir şey yok." "Ama seni rahatsız eden çok şey var?"

"Ben şeyi sevdiğim gibi seviyorum," dedim ters bir şekilde, omzumu tekrar ovuşturarak.

"Burada neler oluyor?" Ağrıyan kaslarımı kavrayan elini işaret etti. "Bir şey mi çektin?"

"Muhtemelen."

Ayağa kalktı. "Bırak yardım edeyim. Ayağa kalk."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Ayağa kalk *dedim*." Daha önceki ses tonumu taklit etti.

Yavaşça kendimi sandalyeden dışarı attım. Birbirimize yakın durduk, neredeyse göğüs göğüse. "Şimdi kim patronluk taşıyor?"

Gülümsemesi de çıplak bacakları kadar baştan çıkarıcıydı.

"Arkanı dön." Gözlerimi devirdim. "Veronica."

Tek parmağıyla havada daireler çizdi. ". Yüzünü dön." İsteksizce yarım bir dönüş yaparak sırtımı ona gösterdim.

Ellerini sağ omzuma koyarak kasımı öyle sert yoğurmaya başladı ki irkildim. "Çok mu fazla?"

"Hayır." Gözlerimi kapattım ve inlememeye çalıştım.

"Rockettes için harika bir eğitmenimiz vardı," dedi. "Ağrıyan kasları iyileştirme konusunda bir sihirbazdı." Ellerinden biri tişörtümün altından kaydı. "Bu iyi mi?"

Başparmağını kürek kemiğimin altında gezdirirken "Sorun yok," dedim. Sırtımda bir kadının ellerini hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Zihnim tehlikeli sulara sürüklendi -kalçalarım onun kalçaları arasında, bedenim onun üzerinde sallanıyordu.

"Ama ne kadar uzun olursam olayım, keşke biraz daha uzun olsaydım." Sandalyeye zıpladı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü. "Böylesi daha iyi. Şimdi dirseğimi kullanabilirim."

Dirseğini etime saplarken inledim. "Sikeyim. Bu çok acımasızca. Seni işe almadığım için mi böyle?"

Güldü. "Evet. Bu bir intikam masajı."

"Bu çok -Tanrım, *bu acıtıyor- etkili*." Bana işkence ederken, kendimi çok fazla ses çıkarmamaya -hepsi de kulağa cinsel geliyordu- ve ellerini vücudumun başka bir yerinde düşünmemeye çalıştım.

Ya da benim ellerim onunkilerin üzerinde.

O bir kilometre uzunluğundaki uzuvlar çok güzeldi. Ve çok esnekti. Kendini ne tür pozisyonlara ? Onları benim üzerimde sallanırken hayal ettim.

omuzlarına ya da belki de birbirine bastırılmış ve dimdik, ellerim ayak bileklerine kilitlenmiş bir şekilde onun dar, ıslak-

"Bence bu iyi." Ondan bir adım uzaklaştım.

"Anladım mı?"

"Evet." Tam zıpladığı anda sandalyeden inmesine yardım etmek için arkamı döndüm ve göğüslerimiz çarpıştı. Tökezleyerek geri çekildi ve ben de onu dirseklerinden yakaladım.

Gülerek hızla ayağa kalktı. "Özür dilerim! Uzaklaştığınızı sandım ve ben ..." Çenesini kaldırdı, sesi yumuşadı. "Atladım."

Dudaklarımız yakındı. Uzun zamandır kimseyi öpmemiştim ve bu kızı tam burada, şu anda, karanlıkta öpememek gerçekten haksızlık gibi geliyordu.

Kimse bakmıyordu. Bakabilir miydim?

Başımı hafifçe eğdim. Hızlı nefes alışını duydum.

Ama bu yanlış olurdu. O kadar savunmasızdı ki, nasıl bir pislik bugün yaşadıklarını yaşamış bir kadından faydalanabilirdi ki? Burada oturup ne kadar yalnız hissettiğini ağlayarak anlattıktan sonra? Bana karşı bu kadar dürüst olduktan sonra?

O ağzın tadına bakmayı ne kadar çok istesem de bunu yapmaya cesaret edemiyordum. Ben o adam değildim.

Ellerimi ondan çektim ve geri çekildim.

İşte o zaman kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

YEDİ

austin

BİRKAÇ SANİYE boyunca o kadar şok olmuştum ki onu öpemedim bile. Sanki taştan yapılmışım gibi öylece durdum, gözlerimi bile kapatmadım.

Sonra kendi ağzını açtı ve elleriyle ağzını kapatarak geri çekti. "Aman Tanrım." Sözleri boğuktu. "Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Sesimi bulamıyor gibiydim. Tek duyabildiğim kafamın içindeki Xander'dı.

Sen lanet bir aptalsın.

Veronica ağzını kapattı ve ellerini bileklerinden çıkırttı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Lütfen özrümü kabul edin."

" yok." Sesim çatallaştı ve boğazımı temizledim. "Sadece beni şaşırttı. İyi sarılmak konusunda haklıydın."

Telaşla saçmalamaya başladı. "Çok garip bir gündü ve kendimi çok bunalmış hissediyordum, sanki işleyen bir yetişkinin kontrol etmesi gereken şeylerin hiçbirini kontrol edemiyormuşum gibi, kendi param, bir işim ya da yaşayacak bir yerim yokmuş gibi. Her şey benim kontrolüm dışında."

Ona sorun olmadığını söylemek ve dilimi ağzına sokmak için bir şans daha verip veremeyeceğimi sormak istedim ama konuşmaya devam etti ve *susmadı*.

"Ve sonra keder beni tekrar vurdu ve ben burada ağlıyordum ve sen sonunda bana o kadar kötü davrandıktan sonra iyi davranıyordun ve sonra muhtemelen ellerimi sana koymamalıydım ama gerçekten güzel bir vücudun var ve bu bana beklemediğim ve *gerçekten* çok uzun zamandır hissetmediğim şeyler yaptı ve beni öpeceğini düşündüm ama sonra öpmedin, ben de durumu kontrol altına aldım ve seni öptüm ama sonra bunu istemediğin belliydi ve-"

"Siktir et." Sözünü bitirmesini beklemeden başının arkasından tuttum ve ağzını kendi ağzımla kapatarak onu susmaya zorladım.

Bu kez şoktan hareketsiz kalma sırası ondaydı ve ben de onun hareketsizliğinden faydalanarak dudaklarını kendi dudaklarımla araladım ve dilimle aralarını okşadım. Kendini toparladığında ellerini göğsümde gezdirdi ve ben açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi ağzını yutarken gömleğimin önünü kavradı. Dili benimkiyle buluştuğunda, aynı açlık ve çaresizlikle, bir kolumu beline dolayarak vücudunu kendime doğru çekti ve onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdım. Sert bir elimi yumuşak sarı saçlarının arasına sokarak ağzımı boğazından aşağıya doğru kaydırđım, parfümünün kokusunu yakaladım, sıcak teninde tadına baktım. İnledi ve dudaklarımdaki uğultu doğrudan sikime bir şimşek gönderdi.

Elimi saçlarından çekip yan tarafına, gömleğinin altına kaydırđım ve parmaklarımı göğüs kafesinin üzerinde gezdirdim. Başparmağım göğsünün alt kıvrımına dokundu ve kollarını boynuma doladığında, bunu devam etmek için izin olarak kabul ettim ve başparmağımın meme ucunun gergin tepesinin üzerinden geçmesine izin verdim. Kahretsin, ağzımı onun üzerinde istiyordum. Aklımdan kıyafetlerimizi yırtıp burada, ayın altında onun içine girme düşüncesi geçiyordu. Ya da garajdaki daireye çıkabilirdik. Ya da onu yatak odama davet edebilirdim.

Yatak odam. Çocuklarım koridorun tam karşısında.

Hay sikeyim.

Onu kollarımdan bıraktım ve geri çekildim. "Tanrım. Özür dilerim."

"Sorun yok." Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Tişörtünün ince beyaz kumaşından çakıllı meme uçları görünüyordu ve ben de ellerime bir şey yaptırmak için parmaklarımı çıtlattım.

"İçeri dönsem iyi olacak. Çocukları kontrol edeyim. Garajın üstü çok sıcaksa pencere ünitesini açabilirsin," dedim, çünkü yanıyordum. "Burayı oldukça hızlı soğutur."

"Tamam." Tereddüt etti. "Kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Sorun değil. İyi geceler." Kontrolümü kaybedip onu tekrar öpmeden önce içeri girmek için sabırsızlanarak arka kapıya yöneldim, dokunmak istemediğim için dikkatlice etrafından dolaştım.

"İyi geceler," diye seslendi usulca.

Üst katta çocukları kontrol ettim -uyuyor gibiydiler- sonra yatak odama geçtim ve kapıyı kapattım. Tişörtümü çıkardıktan sonra dayanamayıp pencereye yaklaştım ve gölgelikten tekrar baktım.

Garaj dairesinin ışığı yanıyordu ve eve bakan pencerenin perdesi açıktı. Pencerenin yanına geldi ve dışarı baktı.

Beni göremediğini biliyordum ama yine de nefesimi tuttum. Bir an için içimdeki genç kız gömleğini çıkarabileceğini umdu. Beyaz pamuğun arasından görünen o kışkırtıcı meme uçları aklımdan çıkmıyordu. Onları parmak uçları arasında, dilimin altında hissedebiliyordum.

Ama bir süre sonra perdeyi indirdi ve ışık söndü.

Yatağa girdim ve sırtüstü uzandım, elimi pantolonumun içine sokma ve bastırılmış gerginliği hızlı bir orgazmıla giderme dürtüsünün üstesinden geldim. Aletim çok sertleşmişti ve bu çok iyi hissettirecekti. Pantolonun bağını çözdüm ve belini kalçaları arasında altına indirdim, yumruğumu sikimin etrafına kapattım.

Gözlerimi kapatarak onu düşündüm. Onun uzun, kıvrak vücudunu hayal ettim. Dilimle onun tadını aldım. Teninin kokusunu içime çektim. Dudaklarından çıkan yumuşak, tatlı iniltiyi duydum. Ellerini sırtımda hissettim.

Koşullarımız farklı olsaydı nasıl olabileceğini hayal ettim. Bu gece ev bana kalsaydı. Şu anda benimle yatakta olsaydı. Çıplak. Nefes nefese. Sikimi arzuluyor. Belki benimle açık saçık konuşurdu ya da ona açık saçık şeyler söylememden hoşlanırdı. Belki dilimi klitorisinde kullanmamı, parmaklarımla onu boşaltmamı severdi. Belki benim için dizlerinin üzerine çöker, o muhteşem ağzını becermeme izin verirdi. Belki de onu sikmem için bana yalvaracaktı. Adımı dudaklarında duyabiliyordum, odadaki seksin kokusunu alabiliyordum, fısıldarken amının etrafında gerildiğini hissedebiliyordum - evet, evet, evet ...

Kaçmakla tehdit eden iniltiyi yutarak yumruğumu sıktım ve kendimi daha sert ve daha hızlı sarsarak, karnımda yapışkan bir karmaşa bırakan hızlı, sıcak darbelerle geldim.

Tanrım.

Kalp atışlarım durduktan ve nefes alış verişim normale döndükten sonra temizlenmek için banyoya girdim. İki dakika sonra yatağıma geri dönmüş, ellerimi başımın arkasına koymuş, tavana bakıyordum.

Uyuyor muydu? Beni mi düşünüyordu? Acaba onu işe almamakla doğru bir karar mı vermiştim, yoksa bu fikri çok mu çabuk reddetmiştim? Bu yaz etrafta olması o kadar kötü mü olurdu?

Xander'ın sesi hâlâ kafamın içindeydi.

Sen lanet bir aptalsın.

Ertesi sabah yaptığım ilk şey telefonuma uzanıp onu Google'da aramak oldu. Sosyal medya hesabı yokmuş gibi görünüyordu, Mabel'ın bana Veronica'nın eski sevgilisinin hesaplarını sildirdiğini söylediğini hatırlayınca kadar bu beni şaşırtmıştı. Rockette'likle ilgili birkaç makale gördüm -farklı bloglarda ya da haber medyasında kendisiyle röportajlar yapılmıştı- ama asıl dikkatimi çeken Chicago'daki bir gazetede yer alan bir düğün ilanıydı.

Üzerine tıkladım ve fotoğraf çıkınca nefesimi tuttum. Çok güzel görünüyordu, sanki onu zapt etmek istercesine elini omzuna koymuş olan nişanlısının önünde bir sandalyede oturuyordu. Ama aynı zamanda biraz mutsuz görünüyordu. Gülümseme yoktu, gözlerinde ışık yoktu, aralarında aşk ya da kimya belirtisi yoktu. Kafese kapatılmış bir kuş gibiydi.

Telefonumu bir kenara bırakıp üzerime bir şeyler giydim ve ne yapacağımı bilemez bir halde aşağı indim.

Çok iyi uyumamıştım, bu yüzden ilk fincan kahvemi yudumlarken biraz sersemlemiştim, mutfak penceresinden arka bahçeye bakıyordum. Bir an için gözlerimin beni aldattığını düşündüm - Veronica çimenlerin üzerinde mi yatıyordu?

Gözlerimi kısıarak, ellerini yere bastırıp vücudunun üst kısmını çimlerin üzerinden sıyırarak yüzünü parlak mavi gökyüzüne doğru kaldırırken biraz daha kafein aldım.

Lanet olsun, yoga yapıyordu.

Siyah bir spor sütyeni ve bacaklarını gösteren küçük siyah bir şort giymişti. Sarı saçları başının üstünde bir yuva oluşturmuştu ve ayakları çıplaktı. Pencereye biraz daha yaklaştım.

Bu pozu bir süre korudu ve sonra yeni bir poza geçti, bir planktan ters V şekline geçti, bacakları tamamen düz, topukları yerde, kolları gerilmiş ve başı pazılarının arasına sıkışmıştı. Vücudunun yarattığı mükemmel çizgiler beni büyüledi.

-Özellikle de kuyruk sokumundan boynunun arkasına kadar hafif bir içbükey kavis oluşturan omurgası.

Bir bacağını yavaş ve dramatik bir kavisle gökyüzüne doğru uzattığında daha da etkilendim. Bir orada tuttu, ayak parmakları sivri, bacaklar mükemmel bir düz çizgide ayrılmıştı - bir sanat eseri. Sonra ayağını tekrar yere indirdi ve aynı işlemi diğer bacağıyla tekrarladı. O kadar büyülenmişim ki Adelaide'in merdivenlerden indiğini bile duymadım.

"Baba?"

O kadar hızlı döndüm ki kahvem fincanın kenarından taşı ve yere düşerken *sıçradı*.

Adelaide pijamalarıyla orada durmuş bana garip garip bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Günaydın, Haziran böceği. Bir şey yok." Bir kağıt havlu kaptım ve dökülenleri sildim. Kalbim sanki elim kurabiye kavanozundayken yakalanmışım gibi düzensiz atıyordu.

"Pencereden bir şeye bakıyordun." Arka kapıya gitti ve camdan dışarı baktı. "Bu Veronica!"

"Addie, yapma-"

Ama artık çok geçti, çoktan arka kapıyı çekip açmış ve dışarı koşmuştu. "Merhaba! Ne yapıyorsun?"

Veronica pozundan çıktı ve ayağa fırladı. Sabahları bu kadar kolay hareket eden kemiklere ve kaslara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Birkaç saat boyunca kendimi hep kaskatı hissedirdim. Yine de itiraf etmeliyim ki boynum ve omzum düne göre biraz daha az gergin görünüyordu. Belki de intikam masajı işe yaramıştı. Paravan kapının önünde dururken, dün gece öpüştüğümüz ateş çukuruna baktım. Omurgamda sıcak bir kıvılcım çıktı.

"Yoga yapıyorum," dedi Veronica gülümseyerek. "Bana katılmak ister misin?"

"Nasıl yoga yapılacağını bilmiyorum." Adelaide kollarını arkasında kavuşturdu. "Bana öğretebilir misin?"

"Tabii ki! bakalım. Kolay bir tanesiyle başlayalım." Veronica kalktı. "Buna Dağ Duruşu deniyor. Ayak başparmaklarınız topuklarınıza değmeyecek şekilde böyle durun."

Adelaide bacaklarını tamamen içe doğru çevirdi, böylece güvercin parmaklı oldu. "Böyle mi?"

"Topuklarınızın arasında o kadar boşluk olmasın." Veronica eğildi ve Adelaide'in ayaklarını düzelitti. "İşte böyle. Şimdi güzel ve dik durun, tüm ayak parmaklarınızla, ayak topuklarınızla ve topuklarınızla zemini hissedin. Bacaklarınızı uzatın ve göbek deliğinizi omurganıza doğru çekin." Bir elini Adelaide'in karnına ve kuyruk sokumuna koydu. "Güzel, bu gerçekten çok iyi."

Adelaide gülümsedi. "Kollarımla ne yapmalıyım?"

"İşte böyle." Veronica sanki bir aynaymış gibi Adelaide'in karşısında durdu. "Avuçlarını bana doğru uzat ve parmaklarını aç. Güzel! Şimdi boynunuzu uzatacaksınız. Omuzlarınızı geriye doğru at."

Derin nefes almak için geniş göğüs. Uzun, sarkan küpeler taktığınızı ve onları göstermek istediğinizi hayal edin."

Adelaide'in boynu birden daha uzun göründü.

"Mükemmel! Bu işte çok iyisin. Şimdi başınızın tepesinden omurganıza kadar uzanan düz bir çizgi hayal edin."

"Bir iskelet hayal ediyorum," dedi Adelaide.

Veronica güldü. "Bunu yapmak için iyi bir yol. Bir zamanlar stüdyoda plastik bir iskeleti olan bir dans öğretmenim vardı, böylece kemiklerimizin nasıl görünmesini istediğini bize gösterebiliyordu."

"Doğru yapıyor muyum?" Adelaide sordu.

"Evet. Bu kadar dik ve durmak güzel bir his değil mi?"

Kendimi iyi hissetmişim; omuzlarımı geriye atma, göğsümü genişletme ve boynumu uzatmayla ilgili son birkaç talimatı bilinçsizce uyguladığımı fark ettim. Avuç içlerim bile kapıya bakıyordu.

"Ne yapıyorsun baba?"

Yine hazırlıksız yakalandım, arkamı döndüğümde Owen'ın pijamalarıyla orada durduğunu gördüm, saçlarının bir tarafı keçeleşmişti, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Hiçbir şey. Sadece kız kardeşinin yoga pozları öğrenmesini izliyorum." gidip badem sütünü çıkardım ve ikinci fincan kahveme biraz döktüm. "Aç mısın? Sana bir-"

Ama Owen çoktan arka kapıdan koşarak çıkmıştı.

"Günaydın, Owen," dediğini duydum neşeyle. "Ben de yoga öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki. Tam da kedi-inek yapmak üzereydik. Önce sen böyle yere yat."

Mutfak penceresinden dışarıyı seyrederken, Veronica dört ayak üzerine düşerken içimden inledim. Kıcı o şortun içinde muhteşem görünüyordu.

"Tamam, kedi için sırtınızla bir gökkuşağı yapmak istiyorsunuz. İşte böyle. Göbek deliğinin gökyüzüne doğru çekildiğini düşün - gökkuşağının en tepesi." Muhteşem omurgası dışbükey hale geldi ve kalçalarımı onunkilerin arkasına hizalarken elimin her bir omurun üzerinde kaydığını hissedebiliyordum.

"Böyle mi?" Çocuklar onun pozunu taklit ettiler ve o çocuklarıma yoga dersi verirken onunla seks yapmayı hayal ettiğim için kendimi tam bir sapık gibi hissettim.

"Sen korkunç bir insansın," diye mırıldandım kendi kendime. Ama izlemeye devam ettim.

"Evet, ama başını da unutma," dedi Veronica sabırla. "Bırak o gökkuşağının sonundaki altın küpü olsun. Bırak onu."

Onun talimatlarını izlediler ve o da başını salladı. "Mükemmel. Şimdi inek."

Bu sefer kendimi yüksek sesle inlerken yakaladım. Ama elimde değildi - şimdi sırtını kamburlaştırıyordu, bu da dikkatleri elma yanaklı görkemli poposuna ve kıvrımlı kalçalarına çekiyordu. Dün gece karanlıkta onu öptüğümü düşündüm, ellerim saçlarındaydı, parmakları gömleğimi pençeliyordu, tıpkı ben-

Bunu düşünme.

Başını kaldırdı. "Şimdi göbek deliğinin tekrar yere indiğini düşün. Sırtınız bir çeşit çanak şekli alıyor. İyi inekler, çocuklar!"

"Moooooooo," dedi Owen.

"Baba, buraya gel!" Adelaide seslendi. "Gel de ineklerimize bak!"

Kahretsin. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Oraya neden gidemeyeceğime dair bir neden düşünmeye çalıştım ve ereksiyonun yaklaştığını hissetmem dışında bir şey bulamadım. "Bir saniye!"

Birkaç derin nefes aldım ve kendimi sıradan, seksi olmayan şeyleri düşünmeye zorladım. Kendimi utandırmadan görülebileceğimden emin olduğumda, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve dışarı çıktım.

Veronica ayağa fırladı. "Günaydın."

"Günaydın." Gözlerimi ait oldukları yerde tutmaya dikkat ediyordum. "Burada neler oluyor?"

Hâlâ elleri ve dizleri üzerinde olan çocuklara baktı. "Onlara sadece birkaç yoga pozu öğretiyordum."

"Bu inek," dedi Owen.

"Ve bu da kedi." Adelaide Veronica'nın ona gösterdiği şekilde sırtını . "Dene baba. İyi hissettiriyor."

"Belki başka zaman. Kahvaltıya hazır mısınız?" "Kahvaltı için dışarı çıkabilir miyiz?" Owen sordu.

"Sanırım yapabiliriz. Nereye gitmek istersin?"

"Moe's!" diye bağırdı ikizler. Kahvaltı, öğle yemeği ya da akşam yemeği için ilk tercihleriydi çünkü müzik kutusundan şarkı çalmayı çok severlerdi. Muhtemelen yıllar boyunca o şey için onlara yüz dolar değerinde çeyreklik vermişimdir. Ama yemekler iyiydi, fiyatlar makuldü ve Moe ile karısı Judy iyi insanlardı. Annem öldükten sonra Judy

Bir orduyu doyuracak kadar güveçli dondurucu. Kızları Ari, Mabel'in en iyi arkadaşıydı.

"Tamam," dedim. "Git giyin."

"Sen de gelebilir misin, Veronica?" Adelaide ayağa kalkarken sordu.

Veronica kızıma gülümsedi. "Teşekkürler ama gelemem."

"Kahvaltıya gelmek ister misin?" Muhtemelen aç olduğunu ama çok az parası olduğunu bilerek sordum. "Biz ısmarlıyoruz."

"Emin misin?" Kaşları kalktı. "Bunu yoga dersi için ödeme olarak kabul et."

Gülümsedi ve onu öpüşümün anısı beni yeniden etkiledi. "Tamam. Geleceğim."

"Yaşasın!" Adelaide ellerini çırttı ve aşağı yukarı zıpladı. Birbirleriyle yarışarak eve girerlerken Owen bile heyecanlı görünüyordu.

"Yataklarınızı toplayın!" Arkalarından bağırdım, bu da Veronica'nın kıkırdamasına neden oldu.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

"Dün, sen ve Mabel yukarıdayken ve ben çocuklarla yalnızken, bana dadılık işini nasıl alacağıma dair ipuçları veriyorlardı ve bunlardan biri de sana her zaman yatağımı topladığımı söylememdi."

Başımı salladım. "Peki ya sen?"

"Hemen hemen hiç."

"Sana başka ne söylediler?"

Ağırlığını bir kalçasına verdi ve parmaklarıyla bir şeyler işaretledi. "Bakalım. Işıkları asla açık bırakma, çünkü elektrik şirketinin sahibi sen değilsin. En sevdiğin yemek barbekü. Ve sana gösterecek bazı angarya çizelgelerim olsaydı iyi olurdu, çünkü sorumluluk ve organizasyon konusunda büyüksün."

"Tanrım," diye homurdandım. "Beni pek eğlenceli biri gibi göstermediler, değil mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aslında bu izlenimi bana sen kendin verdin."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve fincanın kenarından ona baktım. "Ama sonra kendini affettirdin," diye ekledi.

Gözlerimiz kilitlendi ve vücudum anında ısındı.

"Ve kim bilir?" Güzel omuzları yükseldi. "Belki bir ya da iki çizelgem olsaydı, işi alabilirdim."

"Veronica, ben-"

" değil," dedi, elini koluna koyarken tekrar gülerek. "Sadece seninle dalga geiyor m. Sen haklıydın, Austin. Ben vasıfsızım. İyi bir iş ıkaramayacağımı söylemiyorum ama anlıyorum. Aradığın kişi ben değilim."

Aslında, şu anda tam olarak aradığım şeyin o olmasından korkuyordum. için.

"Kahvaltıya hazırlanmak on beş dakikanızı alabilir miyim?" sordu. "I Sadece hızlıca durulanıp üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Tabii ki." *Duşta onu düşünme. Duşta onu düşünme.* "Hazır olduğunda arka kapıyı al."

"Teşekk rl r." Garaja doğru dönmeden önce bana son bir kez gülümsedi.

Kalmasını isteseydim hayatımın olacağını hayal ederek benden uzaklaşmasını izledim.

SEKİZ

veronica

ON BEŞ DAKİKA SONRA, çantalarımı hazırlamış arka kapıda duruyordum. Kapıyı Adelaide açtı.

"Merhaba," dedi kapıyı açarken. Kıyafetime bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı; tropikal desenli, baldırlarıma kadar uzanan sandaletlerle giydiğim, yırtmaçlı askılı üst ve kalça hizasında yırtmaçlı maksi etek. "Vay canına, çok şık görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bavulumu dışarıda bırakarak mutfaklarına girdim. "Paketlediğim kıyafetler Hawaii tatili içindi," diye açıkladım, ancak doğruyu söylemek gerekirse bavulumda daha gündelik kıyafetler vardı. Bunu Austin'in yararı için giymiştim.

Daha önce söylediklerim doğrudu, beni işe almadığı için onu suçlamıyordum. Bana kendimi kanıtlama fırsatı vermesi gerektiğini düşünüyordum ama çocuklarının onun dünyası olduğunu ve onlarla riske girecek türden bir adam olmadığını anlıyordum. Ayrıca, her şeyin kendi planlarına göre gitmesini severdi. Yazımı, her şeyi benden çok daha iyi yapabileceğini düşünen bir adam tarafından yönetilerek geçirmeye gerçekten ihtiyacım var mıydı? Böyle bir durumdan daha yeni miydim?

Yine de dün gece saatlerce o öpücüğü düşünerek uyanık kalmıştım. Birinin beni en son ne zaman bu şekilde öptüğünü bile hatırlayamıyordum, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Sanki o boğuluyormuş ve ben de oksijenmişim gibi. O öpücüğü başımdan ayak parmaklarıma kadar hissetmişim.

Mutfağa girdiğinde ve beni görünce durduğunda bunu şimdi hissediyordum.

Huysuz bekar babanın kahverengi gözlerini mi açacak? Memnuniyetle düşündüm. Bunu angarya çizelgeme yaz, seni koca ateşli herif.

Bu sabah kot pantolonu ve lacivert tişörtüyle yine nefis görünüyordu. Dün gece ellerimi sırt kaslarında gezdirdiğimi hatırladım ve bacaklarımın arasında hafif bir karıncalanma hissettim.

Gözleri vücudumda gezindi ve tekrar yukarı çıktı. "Moe's'a gittin, değil mi? Pek şık bir yer sayılmaz."

Omuz silktim. "Biliyorum."

"Ama güzel görünmüyor mu baba?" Adelaide bastırđı.

"Angarya çizelgeni işaretledin mi, Haziran böceği?" diye sordu ona, bakmak için buzdolabının yanına giderek.

Adelaide babasının arkasından gözlerini devirdi. "Evet. Yatağımı topladığım ve oturma odasındaki çiçekleri suladığım için."

"İyi iş çıkardın. Kardeşin nerede?"

"Hâlâ giyiniyor."

"Gidip ona acele etmesini söyler misin lütfen?"

Adelaide içini çekti ve odadan çıktı.

"Kahvaltıdan hemen sonra Western Union'a gidebiliriz," dedi kahve fincanını bulaşık makinesine yerleştiren.

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler. Ben toparlandım." Mutfağa bir göz attım; hiçbir yerde kirli bir tabak bile yoktu. Yerde tek bir kırıntı bile yoktu. Pırıl pırıl tezgahın üzerinde ne bir anahtar, ne bir yığın önemsiz posta, ne de buruşmuş bir bulaşık havlusu. Bir kez daha iş için reddedilmekle ucuz atlattığımı düşündüm. Pasaklı biri değildim ama temizlik konusunda takıntılı da değildim.

Arkasını döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak lavaboya yaslandı. "Sen iyi bir öğretmensin."

"Pardon?"

"Dışarıda çocuklara yoga dersi verdiğini duydum. İyi bir öğretmensiniz. Çok sabırlısın."

"Oh!" Güldüm ve saçlarımla uçlarıyla oynadım. "Teşekkürler. Yıllarca dans öğretmenliği yaptım. Ve çocukları severim. Sizinkiler harika, çok kibar ve eğlenceliler. Zeki olduklarını da söyleyebilirim."

"Teşekkürler." Adelaide'in az önce gittiği yöne baktı. "Onlar iyi çocuklar."

Tereddüt ettim ama sormaya karar verdim. "Owen annelerinin Kaliforniya'da yaşadığından bahsetti."

"Evet. O-biz-" Austin başını sallayarak nefes verdi. "Bu tipik bir durum değil. Planlanmamış bir şeydi."

"Sürpriz bir hediye mi?"

Başını salladı. "Anneleri ile ben Kaliforniya'da tatildeyken tanıştık. Beni arayıp hamile olduğunu söylediğinde çok şaşırmıştım."

"Çocuk istemiyor muydu?"

"Hayır, o zamanlar ben de bilmiyordum. Sadece yirmi beş yaşındaydım. Çocukluğumun çoğunu kardeşlerimi büyötmeye yardım ederek geçirdikten ve mezun olduktan hemen sonra babamın yanında çalışmaya başladıktan sonra bağımsızlığımın tadını çıkarıyordum. Aslında, neredeyse-" Başını salladı. "Neyse boş ver. Her neyse, Kaliforniya'daki o hafta belli ki biraz fazla sorumsuzca eğlenmişim."

"Ama sen onları tek başına büyötmeyi seçtin." Onun hakkında bunu öğrendiğimde kalbim biraz daha hızlı çarptı. Bu onu daha da seksi yapıyordu. "Bu sorumlu bir davranış. Aslında bu inanılmaz. Birçok erkek başka yöne kaçardı."

"Bazen ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmuyor."

Bu beni şaşırttı - güvensizliğin itirafı. Kendinden çok emin görünüyordu. "Görünüşe göre harika bir iş çıkarıyorsun, Austin."

"Çok yardım aldım," dedi. "Özellikle babamdan ve kız kardeşimden. İki yıl öncesine kadar onlarla birlikte yaşıyorduk. Onlar olmasaydı o ilk yılı atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Mabel babanın şirketi için çalıştığını söyledi?"

"Evet. Ve onlar küçükken programım konusunda çok anlayışlıydı - her zaman baba olmanın önce geldiğini söylerdi, geç gelmeme ve erken ayrılmama izin verirdi, bana aldığından daha fazla ödeme yapardı." Başını iki yana salladı. "Beni kurtardı."

Onun birbirine sıkı sıkıya bağı ailesine olan hayranlığım ve kıskançlığım arttı. "Aile bunun için var, değil mi? İhtiyacınız olduğunda başkalarının yardımını kabul etmenizde bir sorun yok. Sorun, yardımı kabul etmenin hayatınızdaki tüm kararları bir başkasının vermesine izin vermeye dönüşmesidir." Bir nefes aldım. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Birkaç saniye geçti. "Veronica, bu beni ilgilendirmez ama ..."

"Sorabilirsin."

"Sen de çok bağımsız görünüyorsun. Senin üzerinde nasıl bu kadar kontrol sahibi oldu?"

"Ben de kendime aynı şeyi defalarca sordum," dedim iç çekerek. "Ve gerçek şu ki, yavaş yavaş oldu. Sanki çok geç olana kadar bunun farkına varmamışım gibi. Neil her şeyi 'benimle ilgileniyormuş' gibi gösteriyordu." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "Ve anneme ona izin vermeye çalışacağıma söz vermişim."

"Annen onu sever miydi?"

Omuz silktim. "Onu tanımiyordu, benim tanıdığım gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar ben de onu gerçekte tanımiyordum. Uzun mesafeli çıkıyorduk, ben New York'taydım, o da Chicago'daydı. Ama iş için sık sık Manhattan'a gidiyordu.

Ve onun tüm büyük konuşmaları ve vaatleri arasında, benim için bir peri masalına benzeyen bir hayat gördü."

"Ve sen bu hayatı mı istedin?"

"Öyle sanıyordum," dedim dürüstçe. "Ama-"

"Tamam, hazırız!" Adelaide mutfağa daldı, Owen da hemen arkasındaydı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Evet." Austin arka kapının yanındaki kancadan anahtarlarını aldı. "Çantalarını arabaya yükleyeceğim, Veronica."

"Teşekkürler," dedim, gidişini izlerken. Midemde bir çukur oluşmuştu ve bunun nedeninin söylediklerimi tamamlayamamış olmam olduğunu fark ettim - o hayatı istediğimi *düşünsem* de, bu bir peri masalı değildi. Annemi özlemenin, hayatımda bildiğim tek koşulsuz sevgiye sahip olmamanın acısını dindirmemişti.

Babam ben doğmadan önce beni terk etmişti. Büyükannem ve büyükbabam beni istememişti. Ve şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkek sağlıklı bir ilişki için gerekli olan güveni vermemişti. Annemi kaybettiğimde tamamen bağısız kalmıştım, soğuk ve yalnız sulara sürükleniyordum. Neil en azından fırtınada bir şamandıra olmuştu. Ama beni sevmemişti. Ailesi beni kabul etmemişti. Ait değildim.

Çocukların peşinden kapıdan çıkıp arkamdan çekerken, belki de içimi bu şekilde dökmesem daha iyi olurdu diye düşündüm.

Austin dağınıklığı sevmezdi.

DOKUZ

austin

Moe's'a girdiğimizde Veronica bir ünlü gibi karşılandı.

Babamın eski arkadaşı Gus ve berber dükkânının sahibi huysuz Larry dışarı çıkıyorlardı ve kapının hemen içinde yollarımız kesişti.

"Veronica!" Gus yüzünde bir sırıtışla haykırdı. "Geri dönmüşsün!" "Geri döndüm. Selam, Gus." Sonra genellikle huysuz olan Gus'a gülümsedi.

Berber. "Selam, Larry."

Yaşlı huysuz gerçekten de kızardı. "Merhaba, Veronica."

"Hey!" Tezgâhtaki birine kahve doldurmakta olan Ari, elindeki demliği bırakıp koşarak geldi ve sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi ona sarıldı. "Hâlâ buradasın!"

"Ben hala buradayım," dedi Veronica gülerek. "."

"İşin yolunda gitmesine çok sevindim." Ari benden çocuklara ve Veronica'ya tekrar gülümsedi.

"Oh." Veronica'nın yanakları pembeleşti. "Aslında şehirde kalmayacağım."

"Kahvaltı için gelmiştik," dedim, onu işe almadığım için kendimi yine bir pislik gibi hissederek.

"Peki ya iş ne olacak?" Gus ısrar etti.

Veronica bana baktı. "İşler gitmedi."

"Onu işe almadın mı?" Larry bana döndü, yüzü her zamanki gibi "hadi oradan" ifadesiyle düzenlenmişti. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Onun yanından Ari'ye baktım. "Bir masa bulabilir miyiz lütfen?" "Elbette, Austin. Bu taraftan."

Onu lokantanın arka tarafına kadar takip ettik ve boş bir kabinin diğer tarafına geçtik. Owen, Veronica'nın yanına oturdu ve Adelaide suratını astı. "Veronica'nın yanına oturmak istiyorum!"

Kardeşi omuz silkti. "Buraya ilk ben geldim."

"Çünkü beni yoldan ittin. Baba, Owen beni itti." "Yeter." Kızıma baktım. "Şimdi otur."

"Peki." Bu duruma sinirlenmiş görünen Adelaide kabine çöktü ve sanki yanımda oturmak bir cezaymış gibi kollarını kavuşturdu.

"Belki sırayla oturabilirsiniz," diye önerdi Veronica. "Biz beklerken Owen bu tarafa oturabilir, sonra yemek geldiğinde yer değiştirirsiniz? Sandalye kapmaca gibi."

İkizler birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Tamam," dedi Owen. "Baba, müzik kutusu için biraz para alabilir miyiz?"

"Gitmek için kalkacaksan oturduğun yerle ilgili tartışmanın ne anlamı vardı?" Söylendim ama elimi kotumun cebine attım ve bir avuç dolusu çeyreklik çıkardım. "Peki ne yemek istiyorsun?"

"Çikolata parçacıklı krep," dedi Owen, kabinden kayarak. "Fransız tostı." Adelaide benden çeyreklikleri aldı ve onu takip etti. Kardeşim lokantanın köşesinde müzik kutusunun olduğu yere gitti.

"Şimdi hangi şarkıları çalacaklarını tartışacaklar," dedim karamsar bir şekilde. "Ve ilk şarkıyı kimin seçeceği konusunda."

Veronica güldü. "Umarım onlara eşit sayıda çeyreklik vermişsinizdir." Ari elinde menüler ve bir cezveyle yaklaştı. "Kahve, siz ikiniz?"

"Evet, lütfen." Veronica önündeki servis altlığının üzerindeki düz beyaz kupayı çevirdi.

"Badem sütü alabilir miyim lütfen?" Ben sordum.

"Elbette. Bana bir saniye ver." Ari iki fincan kahve doldurup menüyü bıraktı ama ben menüdeki her şeyi ezbere bildiğimden -Kiraz Ağacı Limanı'nda yıldan yıla değişen pek bir şey yoktu ve Moe'nun menüsü de bir istisna değildi- onun yerine gizlice Veronica'yı inceledim. Menüyü okurken alt dudağımı yaladı.

O kadar güzeldi ki. Bütün yaz masamın karşısında oturması o kadar kötü mü olurdu? Çocuklar onu severdi. Erkek ve kız kardeşlerim ondan hoşlanıyordu. Kasabanın huysuzu bile ondan hoşlanıyordu.

Ve çok şanssızdı, bunu anlıyordum. Bir molaya ihtiyacı vardı. Ona bir tane verebilirdim ve o da bana yardım etmiş olurdu.

Ağustos ayının son iki haftasını tatil için ayırdığımdan sadece sekiz hafta sürecekti. Sekiz hafta boyunca günaha karşı direnebilir ve iyi bir şey yapabilirdim, değil mi?

Ari badem sütüyle döndü ve siparişlerimizi aldı, tekrar yalnız kaldığımızda öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. "Veronica, düşünüyordum da. Belki-"

"Oh, hayır." Telefonuna bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Telefonum. Sanırım kapandı." Bana uzattı ve eminim ki tamamen ölmüştü.

"Dün gece mi şarj ettin?"

"Evet. Mabel bana fazladan bir şarj aleti bıraktı ve bütün gece takılıydı. Evinden çıktığımızda yüzde yüz şarjdaydı. Neil arıyor. Numaramın servisini kesmiş olmalı."

"Ciddi misin? Telefonunu o mu kontrol etti?"

Gözyaşları içinde başını salladı. "Beni cezalandırıyor."

Bu adamın kapısına dayanmak ve zengin kıçının ışıklarını söndürmek istiyordum. "Tamam, bu kadar. İşe alındın."

"Ha?"

"Chicago'ya ya da onun sahip olduğu dairenin yakınlarına gitmiyorsun. Burada kalacaksın."

"Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Öylesin." Çenem titredi. "Bu son."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Austin." Başını iki yana salladı. "Ve bir zorbayı başka bir zorbayla takas etmeyeceğim."

"Özür dilerim." Ses tonumdaki gerginliği azalttım ve komutları hafiflettim. "Sana emir vermek istememiştim. Sadece seni onunla yüzleşmen için Chicago'ya tek başına gönderme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ondan korkmuyorum." Mavi gözleri parlak ve berraktı, çenesi kalkıktı.

"Sana inanıyorum. Ama yine de kalmanı istiyorum." "Peki ya kıyafetler?"

Bir an düşündüm. "Birkaç hafta boyunca elindekilerle idare edebilir misin? Çocuklar California'ya gittikten sonra, istediğin şeyi alman için seni Chicago'ya götürebilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapar mısın?"

"Evet. Saugatuck'ta bir çift için bir masa yapıyorum, o zamana kadar hazır olur. Yolda teslim ederim."

"Mobilya mı yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Burada ve orada. Peki ne diyorsun? İşe oda ve yemek dahil, ayrıca sana haftalık ödeme yapacağım. Ağustos ortasına kadar çalışman gerekiyor. Çocuklar gelecek ay annelerini ziyaret ettiğinde izinli olursun."

Ellerini masanın üzerinde birbirine düğümleyerek düşünür gibi göründü.
"Tamam."

"Yani pozisyonu alacak mısın?" "Kabul ediyorum."

"Güzel." Gözlerimiz buluştu ve bedenim bir uyarı gibi mırıldandı. "Ama bence muhtemelen ..." Çocuklara bir göz attım. "Bazı sınırlar koymalıyız."

Daha uzun oturdu. "Kesinlikle."

Sesimi alçalttım. "Dün gece olanlar tekrarlanmamalı." "Tamamen katılıyorum."

"Sadece ..." Ne olduğunu bulmaya çalıştım. Dolunay mı? Bir zayıflık anı mı? İçimin derinliklerinde kardeşimin haklı olduğuna ve benim gerçekten de lanet bir aptal olduğuma dair bir korku mu?

"Bunun *tek bir şey* olduğunu sanmıyorum," dedi Veronica.

"Her neyse, aramızda kalacak."

Dudaklarını fermuarlar gibi yaptı, sonra gözleri parlayarak bana gülümsedi.

Harika, artık bir sırrımız vardı. En son ne zaman biriyle bir sırrım olduğunu hatırlayamıyordum. Bu beni ona daha yakın hissettirdi, ki bu hissetmek istediğimin tam tersiydi.

Belki de bu yüzden bir sonraki söylediğimi söyledim.

"En başından beri böyle bir şey olmamalıydı."

Biraz şaşırmış görünüyordu. "Muhtemelen değil, ama-"

"Benim hatamdı," diye araya girdim. "Tamamen."

"Bence suçu birbirimize atmamıza gerek yok, Austin."

"Yalnızdın, savunmasızdın ve kafan karışık. Bu beni etkiledi."

"Tamam, bir dakika bekle." Bir elini havaya kaldırdı. "Belki de ben Yalnızdım ama savunmasız ve kafası karışık değildim. Ne istediğimi biliyordum." O gözler buz gibi bir bakışla beni sabitledi. "Ve sen de biliyordun."

"Pek sayılmaz." Kahve fincanımı elime aldım ve tadına bakmadan bir yudum aldım.

o.

"Beni öpmek istemediğini mi söylüyorsun?" "Geç olduğunu söylüyorum, karanlıktı-"

"*Karanlık mı?*" Kaşları havaya kalktı. "Bunun karanlıkla ne ilgisi var? bir şey var mı?"

"Sesini alçalt lütfen." Kupayı yere bıraktım ve çılgınca bir şekilde kendimi az önce yarattığım karmaşadan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Ne oldu?

Benim sorunum neydi? "Tek söylediğim, kendimi . Senin için üzuldüm ve tamamen karakterime aykırı davrandım."

"Benim için *üzüldün* mü?" Öne doğru eğildi. Bakışları aşağıya, kucağıma doğru indi. "Karnıma vuran şey bu muydu?"

Yüzüm yandı. "Bak, ne hakkında tartıştığımızı bile bilmiyorum. Sonuç , benim için çalıştığın sürece aramızdaki mesafeyi korumamız gerekecek." "Bu bir sorun olmayacak, çünkü benim için çalışmak gibi bir niyetim yok. Sen." Bununla birlikte, ölü telefonunu çantasına geri bıraktı ve kabinde ayrıldı.

Kapının üstündeki zilin çaldığını duyduğumda gözlerimi kapadım.

Sen daha iyisin, dedi kafamın içindeki mantıklı ses. *Onun etrafta olması bir felaket olurdu. Onu duydun, kurtarılmaya ihtiyacı yok. Ondan çok etkileniyorsun ve seni çok kolay etkiliyor. Her zaman diken üstünde olurdun.*

Ama nereye gidecekti ki? "Baba, biraz daha çeyreklik alabilir miyiz?"

Gözlerimi açtığımda kabinin kenarında duran ikizleri gördüm. "Hayır. Tüm getirdiğim bu."

"Veronica nerede?" Adelaide kabinin boş tarafına bakarak sordu.

"O gitti."

Owen kapıya doğru baktı. "Nereye gitti?" "Bilmiyorum," dedim sinirli bir şekilde.

"Peki ya bavulu? Arabamızda," diye hatırlattı Adelaide. "Siktir."

Burnumun kenarını sıktım.

İkizler birbirlerine baktılar ve nefes nefese kaldılar.

"Evet, kötü bir kelime söyledim," diye bağırdım. "Aş artık bunu."

"Neden bu kadar kızgınsın?" Ari yiyeceklerle geldiğinde Owen sordu.

"Bilmiyorum, sadece öyleyim! Şimdi ." Veronica'nın boşalttığı koltuğu işaret ettim. "İkiniz de oraya."

Adelaide endişeli bir ifadeyle kapıya doğru baktı. "Ama ya Veronica geri gelirse?"

Ben daha çok onun geri dönmemesinden endişeleniyordum. "Hadi yemek yiyelim." Ama aç değildim.

Çocuklar kahvaltılarını mideye indirirken ben de kahve içip Veronica'nın aniden gidişini düşündüm. Ne zaman kapının zilin çaldığını duysam, arkamı dönüyor ve onu standımıza doğru yürürken görmeyi umuyordum.

İkizler başımın etini yiyip durdular. Nereye gitmişti? Neden veda etmeden gitmişti? Bavulunu ne yapacaktık? Onu bir daha görebilecek miydik?

"Soru sormayı bırak artık." Boş kupamı yere bıraktım. Ellerim titriyordu, çok fazla kafein almıştım. "Onu bulacağız."

"Ama neden böyle kaçsın ki?" Adelaide ısrar etti.

"Duygularını incittiğim için kaçtı," dedim sonunda ve Ari'ye hesabı getirmesini işaret ettim.

"Ne dedin sen?"

"Önemli değil. Ama siz ikiniz dinleyin." Dirseklerimi masaya yasladım. "Bu yaz onun dadınız olması konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Evet!" Owen ağzına bir çatal dolusu krep tıkıştırarak, "Evet," dedi. "Ondan hoşlanıyorum. Eğlenceli biri."

"Yemek yapmayı öğrenmeniz gerekebilir," dedim.

"Şimdiden bazı şeyleri nasıl yapacağımı biliyorum," diye övündü Adelaide. "Nachos, meyve kebabı ve Pop Tarts yapabiliyorum."

Ari hesabı getirdi ve Veronica'nın el değmemiş Belçika waffle'ına baktı. "Gitmek zorunda mıydı?"

"Evet, çünkü babam onun duygularını incitti," dedi Owen.

"Özür dileyeceğim," dedim Owen'a pis bir bakış atarak. "Onu bulur bulmaz."

"O bizim yeni dadımız olacak," diye duyurdu Adelaide.

Ari gülümsedi. "Gerçekten eğlenceli bir dadı olacak gibi görünüyor."

"Şuradaki duvarda asılı olanın amcamızın resmi olduğunu biliyor muydunuz?" Adelaide, *Dash'in* siyah beyaz fotoğrafını işaret etti: "*Moe'nun Yeri'ndeki herkese, Dash Buckley*. "O bir televizyon yıldızı."

Ari arkasındaki duvara bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Evet. Amcanı tanıyorum."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Dashiel Buckley'i herkes sever. Bunu bana kendisi söyledi." Ari çeki ve kredi kartımı aldı. "Bunu senin için halledeceğim."

Mabel'ın en yakın arkadaşıyla Dash arasında bir şeyler olup olmadığını merak ederek başımı salladım. "Teşekkürler."

* * *

"Peki nereye bakmalıyız?" Moe's'un önündeki kaldırımda dururken Owen sordu.

Gözlerimi güneşten koruyarak blok boyunca sağa ve sola baktım. Pazar günleri şehir merkezi her zaman kalabalık olurdu ve Ana Cadde dükkanlara ve restoranlara girip çıkan ya da ellerinde kahve fincanlarıyla limana doğru yürüyen insanlarla dolup taşardı.

Veronica'nın dün henüz görmediğini söylediğini ve kasabadan ayrılmadan önce en azından biraz şekerleme tatmak istediğini hatırladım. "Benimle gelin," dedim çocuklara. "Bir fikrim var."

Beni en yakın şekerlemeciye kadar takip ettiler ve her birine küçük birer parça seçtirdim - Owen için çikolatalı fıstık ezmesi ve Adelaide için naneli çikolata. Veronica için sade vanilya aldım, keşke üzerine serpme eklemenin bir yolu olsaydı diye düşündüm.

Çocuklar beklenmedik ikramlarını yerken -normalde sabah onda tatlı yemelerine izin vermezdim- köşeye kadar yürüdük ve limana doğru eğimli Spring Caddesi'ne döndük.

Bayview Yolu'nu geçtikten sonra, piknik yapan aileler, köpek gezdirenler, koşucular ve büyük bir akçaağacın gölgesinde battaniyelere uzanmış çiftlerle dolu Waterfront Park'ın dibinde durduk. Aviator güneş gözlüklerimin camlarının arkasından gözlerim kalabalığı taradı. O burada mıydı?

"Onu görüyorum!" Owen deniz duvarını göstererek bağırdı. "Nerede?"

"Orada, kayaların üzerinde oturuyor."

Parmağının yönünü takip ettim ve rüzgârda uçuşan soluk sarı saçları fark ettim. Nabzım hızlandı. "Tamam. İkinizin suya yaklaşmanızı istemiyorum. Burada kalabilir misiniz lütfen? Bu ağacın altında?"

"Bence onunla da konuşmalıyız," dedi Adelaide. "Ya yine duygularını incitirsen?"

Owen, "O zaman bizim dadımız olmayacak ve biz de sürekli *seninle* baş başa kalacağız," diye ekledi.

"Onun duygularını tekrar incitmeyeceğim," dedim sabırsızlıkla. "Şimdi burada kal."

İnlediler ama ben bir elimi kaldırdım. "Bakın, size kahvaltıdan sonra şekerleme aldım. Beni rahat bırakın."

Birbirlerine anlaşılmış gibi baktılar ve ağacın yanına çöktüler. "Peki," dedi Adelaide, "ama bunu berbat etme."

"Güven oyu için teşekkürler." Arkamı dönerek derin bir nefes aldım ve deniz duvarına yaklaştım.

Veronica büyük kayalardan birinin üzerinde oturmuş, kollarını dizlerine dolamış körfeze bakıyordu. Dikkatlice ona doğru ilerledim ve yanındaki büyük, düz kayanın üzerine çöktüm.

Su kenarı rüzgarlıydı, bu yüzden yaklaştığımı duymamış olabilir, ama oturduktan sonra bana bakmadığında, görmezden gelindiğimi anladım.

"Hey," dedim.

Cevap vermedi. Sadece güneş gözlüklerini burnuna doğru itti. On yıllar önce bir film yıldızının takmış olabileceği gibi yuvarlak ve büyüktüler. Aslında, süslü kıyafetiyle suyun kenarında otururken, güneş saçlarındaki altın rengini parlatırken bir film afişi olabilirdi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordum. "İyiyim."

Şapkamı düzelttim ve limandaki yelkenlilere ve kamaralı teknelere baktım. Pier Inn Marina sağ tarafımızdaydı ve restoranın güvertesinde insanlar büyük çizgili şemsiyelerin altında brunch'ın tadını çıkarıyordu. Solumuzda ise Bayview Yolu boyunca uzanan devasa evlerin sunduğu engelsiz su manzarası vardı. Lighthouse Point, marinanın hemen ötesinde körfeze doğru kıvrılıyordu ve her evin su oyuncaklarıyla -tekneler, jet skiler, dev şambreller, sandallar-kaplı kendi iskelesi vardı. Yarımadanın ucunda, 1884 yılında inşa edildiğinden beri hemen hemen aynı görünen deniz fenerinin kendisi duruyordu - beyaz boyalı tuğlalar, dört tarafında pencereler, yanında bekçinin iki katlı tuğla konutu.

Kiraz Ağacı Limanı'nda her şey yavaş değişirdi. Ve her taşı, ağacı ve tuğlayı son yüz elli yıldır olduğu gibi korumayı seven bir tarihi koruma komitemiz vardı. İnsanlar ne zaman evlerini ya da işyerlerini modernleştirmek isteseler bu durumdan şikayet ederlerdi ama ben bunu bir şekilde anlıyordum. Ben de değişime karşı dirençliydim.

Ve yanımdaki kadının her şeyi değiştirebileceğine dair bir his vardı içimde.

Bu korkuyu bir kenara ittim ve elimdeki işe odaklandım. "Kahvaltıyı kaçırdın."

"Artık aç değildim."

"Yani muhtemelen sana aldığım bu şekerlemeyi istemezsin."

çantaya baktı. "Ne çeşit bu?" "Vanilyalı. Hiç serpintileri yoktu, ben sordum."

Gülmedi. "Hayır, teşekkür."

"ama, Veronica. Özür dilemeye çalışıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Çünkü genellikle bir özür kulağa 'Özür dilerim' gibi gelir, 'Sana biraz şekerleme aldım' gibi değil."

"Özür dilerim."

Şimdi gözlüklerini başının üstüne doğru itti ve gözlerimin içine . "Ne için?"

"Dün gece hakkında kendini kötü hissettirdiğim için. Gerçek şu *ki*, savunmasız bir anında senden faydalandığım için kendimi suçlu hissediyorum ama seni bu yüzden öpmedim."

Görünüşe göre beni samimi bulmuş olacak ki gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi. "Teşekkür ederim. Özrünüzü kabul ediyorum." Bir elini uzattı. "Ve şekerlemeni."

Rahatlamış bir şekilde çantayı ona verdim.

Elini içeri soktu, dilimi çıkardı ve bir parça ısırıldı. "Mmm. Biraz ister misin?"

Hayır demeye başladım ama parmaklarının bir ısırık almam için bana uzattı. Ağzımda erirken, "*Eğer onu öpseydim şu anda tadı böyle olurdu*" diye düşündüm; *kremsi, tereyağlı, tatlı*. İçim bir tirbuşon gibi kıvrıldı. "Teşekkürler."

"Peki en sevdiğin şekerleme çeşidi nedir?" diye sordu. "Ben pek tatlı yemem."

"Ama bazen kendinizi

şımartmalısınız." "Pek sık değil.

Oldukça disiplinliyimdir."

Şekerlemeden bir ısırık daha aldı. "Eğlenmek için ne yaparsın?" "Mobilya yapıyorum."

"Ama bu yine de iş," diye . "Boş zamanlarını kastetmiştim." "Tüm boş zamanımı çocuklarımla geçiriyorum."

"Sadece kendin için *bir şey* yapmıyor musun? Mesela, stres atmak için?"

"Zamanım olursa koşarım. Eskiden bir motosikletim vardı ama ikizler doğduğunda onu sattım."

"Tanrım. Hep çalışıyorsun, hiç oynamıyorsun."

"Bunu benim hakkımda kim söyledi?" Test edencesine sordum. "Mabel mi?"

"Aslında, Ari'ydi."

Gözlerimi devirdim. "Aynı fark. Hiç istemediğim ikinci küçük kız kardeşim gibi."

"Çok şanslısın. Keşke benim de *bir* kız kardeşim olsaydı." Veronica içini çekti ve yüzünü güneşe çevirmeden önce dikkatini tekrar körfeze verdi. "Burası çok güzel."

Boğazının kıvrımlarına hayran kaldım. "O zaman yaz boyunca kal."

"Kalmalı mıyım emin değilim, Austin."

"Neden olmasın? Seni son gördüğümünden beri daha iyi bir teklif mi aldın?"

"Hayır," itiraf etti. "Ama istenmediğim bir yerde olmak istemiyorum."

"Burada isteniyorsun. Tanrım, tanıştığın herkes sana bayılıyor; çocuklarım, kardeşlerim, hatta huysuz ihtiyar Larry bile."

Durakladı ve yan gözle bana baktı. "Peki ya sen? Benden hoşlanıyor musun?"

"Evet. Bir arkadaş olarak."

Kaşları güneş gözlüklerinin üstünden görünüyordu. "Bir arkadaş, ha?"

"Evet, Veronica. Eğer kalırsan, arkadaş olacağız."

"Arkadaşlarım bana Roni der."

"Roni." Derin bir nefes aldım ve beşe kadar saydım. Bu kadın bir keşişin sabrını sınavayabilirdi. "İşi kabul edecek misin?"

"Bunu düşünüyorum. Ama belki de önce size bazı sorular sormalıyım."

Elimi çenemde gezdirdim ve çocuklara baktım; bıraktığım yerde parmaklarını yalıyorlardı. "Ne gibi?"

"Sabıka kaydınız var mı?" "Hayır."

"Bana bir angarya çizelgesi mi kullanıracaksın?"

"Belki."

"Her akşam kızarmış sucuklu sandviç servis edersem beni kovar mısınız?"

"Kesinlikle."

"Bildiğim iyi oldu." Kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Teklifinizi kabul ediyorum. İş ve dostluk teklifini."

"Teşekkür ederim," dedim, ama onun için bir şey yapan ben olduğum halde neden teşekkür etmem gerektiğinden emin değildim. "Eve döndüğümüzde görevlerini, programı ve ödemeyi gözden geçirebiliriz."

"Anlaştık."

Ayağa kalktım, sonra ona elimi uzattım, o da kabul etti, ancak kayaların üzerinden geçerken son derece emin adımlarla ilerliyordu.

Beni beklediği çimlere ulaştığımda, "Mabel sana yaz boyunca arabasını kullanmanı teklif etti," dedim.

"Oh, bu çok tatlı." Çocukların ayağa kalkmaya çalıştığı ağaca doğru yürümeye başladık.

"Ve sana hemen yeni bir telefon numarası almalıyız. Seninle iletişim kurabilmeliyim. Ve bir banka hesabı açtırmalıyım."

"Tamam." Veronica gelen çocuklara el salladı.

"Seni ilk ben buldum!" Owen mutlulukla bağırdı. Ağzının her tarafı çikolata olmuştu.

"Bunu yaptığına çok sevindim." Saçlarını karıştırdı, sonra çantasından bir paket mendil çıkardı ve ona bir tane verdi. "Al bakalım. Sakalın ve bıyığın çok güzel olmuş."

"Babama benziyor muyum?"

Güldü. "Aynen onun gibi."

"Yeni dadı sen mi olacaksın?" Adelaide sordu.

"Evet." Dik durdu ve selam verdi. "Roni Sutton, dadı, göreve hazır."

"Baba, Roni'ye deniz fenerini gösterebilir miyiz?" Owen ağzını ve çenesini silerken sordu.

"Tamam, ama iç turu değil." Saatimi kontrol ettim. "Xander amcana bu öğleden sonra ona bir konuda yardım edeceğime söz verdim."

"Ama iç tur en iyisi," diye sızlandı Adelaide. "Bekçinin yaşadığı yeri, yatak odalarını, mutfak ve her şeyi görüyorsun. Ve merdivenleri tırmanıp tepeden dışarı bakabiliyorsun!"

"Biliyorum ama Veronica'ya yeni bir telefon almamız gerekiyor ve zaten-" "Yapma baba, çamura saplanma." Kızım dönüp Veronica, "Eğlenceli bir şey yapmak istemediğinde Mabel Teyze ona böyle sesleniyor," dedi.

"Ya da bir parti kakacısı." Owen en sevdiği sözcüklerden birini söylerken kıkırdadı. "Biz de ona böyle deriz."

"O kadar da kötü olamaz," dedi Veronica bana göz kırparak. "Eminim istediği zaman eğlenceli oluyordur."

Onu ellerinden tutup deniz fenerine doğru çektiler ve beni orada öylece bırakıp hayatımın en iyi kararını mı yoksa en büyük hatasını mı verdiğimi düşünmeye başladım.

ON

veronica

"Kafam çok karıştı," dedi Morgan. "Dadı işini alamadığını sanıyordum."

"Yapmadım. İlk başta değil." Yeni dairemde bavullarımı yerleştirirken onu yeni telefon numaramdan aramıştım. Austin'in söylediğine göre dört yüz metre kareden biraz fazlaydı ve bir mutfak bile yoktu, sadece bir lavabo ve bir kare tezgahın altına sıkıştırılmış bir buzdolabı vardı, ama benim için mükemmeldi. Geçen yılı Michigan Gölü manzaralı, Muhteşem Mil'in ayaklarımın olduğu muhteşem bir çatı katı dairesinde yaşayarak geçirmiştım ve perişan haldeydim. "Adam, Austin, fikrini değiştirdi."

"Neden?"

"Tam olarak emin değilim," dedim iç çamaşırlarımı çekmeceye tıktırırken. "Ona sakso falan mı çektin?" Yaptığı şakaya güldü.

"O kadar ileri gitmedi."

Nefes nefese kaldı. "Şaka yapıyordum! O adamla mı takıldın?"

"Sakin ol, sadece bir öpücüktü." Yatağın kenarına oturdum ve eve bakan pencereden dışarı baktım. Gözlerim ateş çukurunun yanındaki sandalyelere takıldı.

"Onu *öptün* mü?"

"Sadece bir kez. Aslında iki kez. Ama ikincisinde beni öptü."

"Vay anasını! Yani aranızda bir şeyler mi var?"

"Hayır, hayır, dün gece sadece bir anlık delilikti. İkimiz de artık onun için çalıştığım için sınırların olması gerektiği konusunda anlaştık."

"Ama ondan etkileniyorsun."

"Yani, *sanırım*." Yorganın gevşek bir ipliğini karıştırdım, güçlü ve kaslı sırtındaki tenin sıcaklığını hatırladım. "Onda *çok* çekici bulduğum bir tür anti-Neil, mavi yakalı, terli tamirci havası var."

Morgan, "Bence seksi bir tamirci ile terli bir yaz kaçamağını hak ettin," dedi. "Yap hadi. Kafayı bul. Çakıl."

"Buraya kaçamak yapmaya gelmedim," dedim gülerek. "Sadece kendi paramı kazanmak istiyorum. Bir daha asla bir erkeğe bağımlı olmak istemiyorum."

"Yani yaz boyunca orada mı kalacaksın?"

"Evet. Bedava yaşayacağım, yemeklerimi çocuklarla birlikte yiyeceğim ve kız kardeşinin arabasını kullanacağım için - benzin parasını bile karşılayacak - bana ödediği her doları bankaya yatırabilir ve sonbaharda New York'a geri dönebilirim."

"Bu inanılmaz olurdu! Tıpkı eski günlerdeki gibi!" İç çekti. "Ama artık yaşlı ve yorgunum."

"Bir *bebeğiniz* var," diye hatırlattım ona. "Ve bu harika bir şey."

"Öyle. Uyku yoksunluğu bazen beni etkiliyor. Ama dinle.

Geçmen için sana para göndermeme ihtiyacın olmadığına *emin* misin?"

"Eminim. Austin bana şimdiden küçük bir avans verdi ve yeni telefon numaramı ayarlamak için kredi kartını kullanmama izin verdi."

"Bunun dün huysuz pislik dediğin adam olduğuna emin misin?"

"Evet."

"*Gerçekten* iyi öpüşüyor olmalısın."

Pencereden Austin'in bahçeye çıktığını gördüm ve ayağa kalkarak cama yaklaştım. Garaja doğru yürüyor gibi görünüyordu. "Dinle, gitmem gerek ama seni haberdar edeceğim. O bebeği benim için öp. Seni seviyorum."

Yatak odasından oturma odasına geçerken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kapıyı çaldığını duydum ve kapıyı açmadan hemen önce bir nefes aldım.

Onu sahanlıkta beklerken gördüğümde ciğerlerimden fırladı.

"Şimdi babama gidiyoruz," dedi. "Ben Xander'ın yeni aldığı barın eski zeminini sökmesine yardım ederken o da ikizlerle biraz vakit geçirecek. Belki sen de gelirsın ve Mabel'ın arabasını alırsın diye düşündüm."

"Elbette. Yardım etmek için başka ne yapabilirim?" Kafası karışmış görünüyordu. "Ne konuda?"

"Ne olursa. Çocuklarla ya da siz döndüğünüzde akşam yemeği hazır olsun diye market alışverişi yapmak ya da yemek pişirmek gibi?" Telaşla, teklifimi kabul ederse ne yapacağımı merak ettim.

Başını iki yana salladı. "Çocukların hepsi hazır. Pizza sipariş edecekler ve babamlarda yiyecekler. Bu gece izinli olabilirsin, yerleş."

"O zaman sana ve Xander'a yardım etmeye ne dersin?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri tropik iki parçalı kıyafetimde ve askılı sandaletlerimde geziniyordu. "Bar henüz açılmadı. Bir hostese ihtiyacı yok."

"Bunu biliyorum. Ama faydalı olabilirim."

Yüz ifadesi kuşkuluydu. "Nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ama gelmek istersen, belki haftalık program ve rutinler hakkında konuşabilirim. Sen de not alabilirsin."

"Peki," dedim, küçümseyici tavrından dolayı sinirlenmişim. Bu bana Neil'in bana vitrin süsü gibi davranmasını hatırlattı. Onun küçük çay fincanı. "Bırak da üstümü değiştireyim."

"Tamam ama acele et. Bugün zaten geç kalıyorum çünkü deniz feneri turunu ya da cep telefonu dükkanını planlamamıştım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dinle dostum, sekiz yıl boyunca günde dört gösteride şapka, eldiven, küpe ve topuklu ayakkabı dahil yetmiş sekiz saniyede baştan ayağa kostüm değiştirdim. Bir dakikadan kısa bir sürede şort ve tişörtle aşağıda olabilirim." Parmaklarımı şıklattım, kapıyı yüzüne kapattım ve yatak odasına tekrar girdiğimde üstümü çoktan çıkarmıştım.

Umarım orada durmuş bunu düşünüyordur.

* * *

"Tamam. Pazartesi cumaya, yedide kalk, kendi kahvaltılarını yapmalarına nezaret et, öğle yemeklerini hazırla," dedim telefonuma yazdığım notlara bakarak. Xander'ın yenilediği eski tiki barda kalan tek yüksek masada bir tabureye oturmıştım. "Yedi buçukta yataklarını toplamaları ve dişlerini fırçalamaları için onları yukarı gönder. Kamp için çantalarını hazırla - , temiz havluları, güneş kremleri, gözlükleri, parmak arası terlikleri, öğle yemekleri olmalı. Yedi kırkta gelişimlerini kontrol edin. Sekize çeyrek kala yola çıkın."

"Işıkları kapattıklarından emin ol." Austin çürüyen döşeme tahtalarının bir bölümünü daha söktü. "Owen diş macununun kapağını açık bırakıyor ve saçını fırçalamayı unutuyor, bu yüzden sabahları biraz daha fazla ilgiye ihtiyacı oluyor. Addie genellikle her şeyi kendi başına yapar ama bazen saçları konusunda da yardım ister. Örgü yapmayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Gösteri dünyasıydım. Saç ve makyaj benim için sorun olmaz."

"Makyaj yapmak yok," dedi Austin sertçe.

"Merak etme," diye azarladım. "Takma kirpikleri taktıktan sonra biraz kaş jeli, allık ve güzel bir kırmızı dudaktan fazlasına ihtiyacı olmayacak."

Bana ters ters baktı. "Kırmızı dudak yok." "Parti bozan."

Xander sahte bambuyu barın önünden kaldırırken kıkırdadı. "Veronica, şehirde kalmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Austin bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı." Tabureden kaydım ve barın üstündeki çantadan bir şişe su aldım. Biraz önce çöp poşetleriyle birlikte onları da almak için dışarı çıkmıştım; birden fazlasını doldurup çöp konteynerine taşımaya yardım etmiştim. "Su isteyen?"

"Evet, teşekkürler." Xander teklif ettiğim şişenin kapağını açtı ve hepsini bir kerede içti. "Burası çok sıcak."

"Evet." Hava sıcaktı, mavi tişörtünün içinde terleyen Austin'e baktım. Doğruldu ve sağ omzunu ovmadan önce gövdesini sağa sola çevirdi. Sonra bana baktı ve beni bakarken yakaladı, ben de hemen tekrar Xander'a baktım. "Burayı ne zaman satın aldın?"

"Sadece birkaç hafta önce." Etrafına bakındı. "Biraz alışılmışın dışında ama iyi iş yapacağını düşünüyorum. Ana caddede hiç spor barı yok. Ama tüm bu tiki saçmalığı gitmeli."

"İşiniz bittiğinde nasıl görünecek?" Duvarlardaki sahte bambulara, barın üzerindeki sazdan çatıya, çiçekli ve kâğıttan şemsiyeli süslü tropik içkilerin çerçeveli posterlerine sordum.

Xander, "Sağlam ve erkeksi ama üst düzey bir yer olmasını istiyorum," dedi. "Kuzey Michigan'daki bir bar gibi görünmesini istiyorum - gündelik ve rahat - ama harika bira ve el yapımı kokteyller, yağlı ve kızarmış olmayan rahat yiyecekler, maçları izlemek için büyük ekranlar ve harika bir ses sistemi var."

"Vay canına. Bu büyük bir emir."

"Pahalı bir sipariş," diye ekledi Austin. "O ses sistemi için parayı nereden bulacaksın?"

"Bir yolunu ."

"Ahşap zemini değiştirecek misiniz?" Eskiden ahşabın olduğu yerde beliren çimentoya baktım.

"Hayır. Çimentoyu bırakacağım ve duvarlardaki tüm bu sahte bambuların arkasında tuğla var. Bunları söktüğümde kemikler daha çok istediğim gibi görünecek. Sonra da mobilyalara odaklanacağım."

"Peki ya bar?" Elimi verniği soyulmuş, yaralı ve lekeli yüzeyde gezdirdim.

Xander, "Aslında şuradaki ağabeyimin bana geri kazanılmış ahşaptan bir bar tezgahı yapmasını istiyorum," dedi. "Ama sürekli reddediyor."

Austin kardeşine doğru kaşlarını çatı. "Reddetmedim, sadece ne zaman zamanım olacağından emin olmadığımı söyledim. Bu büyük bir proje."

"Yani yaptığınız mobilyalar geri kazanılmış ahşaptan mı?" Austin'e sordum.

"Yemek odasındaki şu masayı biliyor musun?" Xander kardeşini işaret etti. "Onu o yaptı."

Çenem düştü. "Aman Tanrım, bu masa çok güzel!" Bara tekrar baktım ve uzun, muhteşem, parıldayan koyu renkli bir ahşap hayal ettim. "Böyle bir şey buraya mükemmel olurdu, tam da doğru karakteri verirdi."

"Aynen öyle," dedi Xander. "Bu ahmak çok yetenekli. Kendisi için çalışmak yerine neden hâlâ her gün babam için çalıştığını sor ona."

"Neden?"

Austin bazı döşeme tahtalarını kırmış. "Karışık bir durum."

"Hayır, değil." Xander elindeki boş plastik su şişesini geri dönüşüm kutusuna attı. "Benim teorimi ister misin? Austin babamız için çalışmayı bırakmıyor çünkü bırakırsa şikayet edecek bir şeyi kalmayacak."

Austin başını salladı ve çekicin sapını kardeşine doğrulttu. "Sen bir pisliksin."

"Peki o zaman nedir?" Xander bara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde sordu.

"Ne olduğunu biliyorsun." Austin çekici bir kenara fırlattı ve bir çöp torbası aldı. "Babamı terk etmeyeceğim."

"Gerçekten ne yapmak istediğini bilseydi, onun için çalışmaya devam etmeni istemezdi," diye itti Xander. "Senin yerine geçmesi için başka birini işe alabilir. Hatta işi satmalı bile. Zaten emekli olması gerekiyor."

"Bırak onu."

"Ama ben ahşap barımı istiyorum."

"O zaman zemini sökmesi için başka birini tut." Austin çürümüş tahtaları torbaya sokmaya çalıştı ama torba açık kalmadı. Bardan atlardım ve yardım etmeye gittim.

"İşinin başarılı olamayacağından mı korkuyorsun?" Xander pes etmeyi reddetti.

"Siktir git."

"Çünkü olurdu. Olacağını biliyorum. ." "Öyle mi?"

Sormadan edemedim.

"Muhtemelen." Austin açık tuttuğum çantayı doldurmaya devam etti.

"Ama babamdan vazgeçemem. O beni hiç bırakmadı."

Başımı salladım ve bu sabah bana yeni doğan ikizleri eve getireceğini açıkladığında babasının ne kadar destekleyici olduğunu anlattığını hatırladım. Ve dün gece, çocuklar henüz küçükken annesini kaybetmesiyle ilgili söylediklerini. Beni tek başına büyütmenin annem için ne kadar zor olduğunu biliyordum; eşinizi kaybettikten sonra *beş* çocuk büyütmeyi hayal bile edemezdim, özellikle de bir de yasla uğraşırken.

Bara gelmeden önce babalarıyla evde tanışmıştım ve Mabel'in geniş gülümsemesini ve misafirperver doğasını nereden aldığı hemen anlaşıyordu. George Buckley beni zaten aileden biriymişim gibi karşılamış, akşam yemeğine davet etmiş, buzlu bir çay eşliğinde oturup ona kendimden bahsetmem için ısrar etmiş, eşiyile birlikte New York'u ziyaret ettikleri zamanlardan kalma bir fotoğraf albümü göstermişti.

Mabel ona dün gece benden bahsetmişti, ama Moe's'ta her zamanki Pazar kahvaltılarından sonra uğrayan arkadaşları Gus ve Larry'nin de kulağına gitmişti -George da lokantada olacaktı, ama Mabel'ı havaalanına götürmek zorunda kaldığını söyledi. Ama ben Moe's hakkında ne düşünüyordum? Cherry Tree Harbor'ı şimdiye kadar nasıl bulmuştum? Şekerlemenin tadına bakmış mıydım? Deniz fenerini görmüş müydüm? The Pier Inn'de akşam yemeği yedim mi? Eski feribota bindim mi?

Austin orada dikilip ayak parmaklarını tıkırdatarak saatine bakmasaydı, bütün akşam orada oturup buzlu çayımı yudumlayabilir ve bu tatlı yaşlı adamla sohbet edebilirdim. Geleceğin Bayan Neil Vanderhoof'u olmam için beni tımar etmek dışında benimle ilgilenmeyen insanlarla geçirdiğim bir yılın ardından, hayatımı gerçekten merak eden biriyle karşı karşıya oturmak çok güzeldi. Sahip olmayı dilediğim babam ya da büyükbabam gibiydi.

"Anlıyorum," dedim sessizce. "Baban harika biri."

Austin başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda diken diken oldu. Çantayı benden aldı. "Teşekkürler. Programa devam edelim mi?"

"Elbette." Masaya geri döndüm ve tekrar tabureye tünedim, o günlük rutinin geri kalanını yaparken bir kulağımla dinledim - bir kitapla sessiz zaman ve kamptan sonra şekersiz bir atıştırma. Dışarıda oyun zamanı iyiydi ama herhangi bir yönde üç evden fazla dolaşmak yoktu. Salı günleri kütüphane ziyaretleri. Çarşamba günleri (Owen) ve Pazar günleri (Adelaide) bitkileri sulamak. Çocuklar kirli kıyafetlerini getirmeli ve Cuma günleri çamaşırhanedeki sepetlere yerleştirmeli. Çamaşırlar, çarşaf ve havlular da dahil olmak üzere Cumartesi günü yıkanmalıdır. Çocuklar katlamaya yardım edebilir-Owen havlu ve yastık kılıflarında iyiydi, Adelaide herkesin çoraplarını eşleştirmeyi severdi

-Ve her şeyi hemen ortadan kaldırmalı.

"Çamaşırlarınızı onlarınla birlikte ya da ayrı ayrı yıkayabilirsiniz" dedi. "Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bodrumda."

"Anladım."

"Lütfen çizelgelerindeki ev işlerini işaretlediklerinden emin olun. Harçlıklarını böyle kazanıyorlar."

"Yapacağım."

"Market alışverişi her gün yapılabilir, ancak stokta tutulması gereken şeylerin bir listesi var, size mesaj atabilirim. Akşam yemeklerine gelince, yazın genellikle saat altı civarında yeriz. Eğer geç saate kadar çalışıyorsam, bensiz yiyeceksiniz."

"Peki. Peki ne yapmalıyım?"

Nefes vererek doğruldu ve omzunu ovuşturdu. "Bir çaba." Güldüm.

"Anlaştık."

ON BİR

austin

HAFTA SONRA, Veronica'nın düşündüğümde daha iyi bir dadı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Çocuklar her gün kampa zamanında geliyordu. Ev işleri eksiksiz yapıldı. Kütüphane kitapları zamanında iade edildi, bitkiler ölmedi ve hiç kimse hayati tehlike yaratacak şekilde yaralanmadı. Söylendiği gibi iyi bir aşçı değildi, ama kimse aç kalmadı - hamburger dediği hokey diskleri ve vıcık vıcık, tuzlu güveç bir an için açlık grevi yapmayı düşünmeme neden olsa da.

Ama çocukların hiç umurunda değildi. Her akşam atölyeye gitmeden önce akşam yemeği yemek için içeri girdiğimde, o gün yaptıkları eğlenceli şeylerle ilgili hikayelerle doluydular - plajda yoga, arka bahçede dans rutinleri, araba yolunda tebeşir sanatı, ön verandada karaoke yarışmaları. Mahalledeki ebeveynlerden, çocuklarının övgüyle bahsettiği harika yeni bebek bakıcısını nereden bulduğumu öğrenmek isteyen iki telefon almıştım.

Tek söylediğim "Kız kardeşim aracılığıyla" oldu. Tüm kasaba, bir Vanderhoof'u mihrapta terk edip kaçan gelinle ilgili dedikodu yapıyordu ve bu hikâye her ne kadar hoşuma gitse de, onu işe aldığımın ortalıkta dolaşmasını istediğimden emin değildim.

Dört Temmuz geldi çattı ve hep birlikte Xander'ın teknesine gidebilmek için işten izin aldım. Hava muhteşemdi ve gölde su kayağı, tubing ve gezinti yaparak harika zaman geçirdik. Giydiği küçük siyah bikiniyle gözlerimi onun vücudundan uzak tutmak için elimden geleni yaptım, ama beni birden fazla kez bakarken yakaladığından eminim - ve sonrasında mayomla kendimi ayarladım.

Bizimle geçirdiği ikinci Cumartesi günü yağmur yağdı ve teknik olarak izin günü olmasına rağmen çocukları sinemaya götürdü. O öğleden sonra ikizler evden garaja koşarak geldiler ve "Dövmelerimize bak baba!" diye bağırılar. Üzerinde çalıştığım masadan başımı kaldırdığımda iki çocuğumun da kollarının tamamen dövmeli olduğunu gördüm.

"Onlar geçici! Geçici!" Veronica koşarak bağırdı. Yalınayaktı, üzerinde yine o çiçekli eteği ve bluzu vardı, boynunun ve sırtının arkasından bağlanan ve doğru şekilde hareket ederse karnının bir kısmını gösteren. Saçları yukarıdaydı ama nemli parçaları yüzünün etrafına yumuşak bukleler halinde dökülüyordu.

"Umarım öyledir," dedim, Owen'ın sıksa sağ kolunu incelemek için testeremi bir kenara bırakarak. "Xander Amca'dan daha fazla mürekkebin var."

"Bak, bu seninkine benziyor baba." Adelaide dirseğini yüzüme doğru itti ve deltoidini gösterdi. "Bu bir ayı."

"Anlıyorum," dedim, her ne kadar kolundaki gülümseyen hayvan omzumdaki boz ayıdan çok Winnie the Pooh'ya benzese de.

"Rock yıldızı gibi mi görünüyorum?" Owen hoparlörlerimdeki müzik eşliğinde hava gitarı çalarak sordu.

"Kesinlikle." Veronica'ya baktım, kızmadığım için rahatlamış görünüyordu. "Hiç dövmen var mı?"

Yanakları biraz pembeleşti. "Görünürde yok."

Harika, şimdi bunu da onun vücuduyla ilgili fantezilerim listesine ekleyebilirdim. Şimdiye kadar belirlediğimiz fiziksel sınırlara uymayı başarmıştım ama ya zihnim? Bu tamamen başka bir meseleydi.

Son on dört gün boyunca onu düşünmek için harcadığım tüm dakikaları toplasam, toplamı utanç verici olurdu. Ama elimde değildi. Onda beni etkileyen bir şey vardı. Görünüşüydü elbette, ama aynı zamanda çocuklarla ve babamla kurduğu kolay ilişki, etrafındaki herkese gösterdiği nezaket, herkesin adını ve onlarla ilgili bir şeyi hatırlaması, herhangi bir konuda yardım teklif etmek için ne kadar hızlı olduğuydu. Kendisini ve çocukları yakındaki bir hayvan kurtarma derneği yararına 5K yürüyüşüne yazdırmış ve kütüphanedeki haftalık 65 yaş üstü buluşmasında yaşlılar için ücretsiz dans dersi verme talebine evet demişti.

Her geçen gün onun cömertliğinden, iş ahlakından ve umut bulma yeteneğinden daha çok etkilendim. Bazen çocukların onun çocukluğunu, New York'taki hayatını ya da her gece sahneye çıkmanın nasıl bir şey olduğunu sorduklarına kulak misafiri oluyordum ve o da tüm soruları sabırla ve heyecanla, sanki sorulmasından memnunmuş gibi yanıtlıyordu. Bir gece, bol tekmeli rutinler sırasında ara sıra bir ayakkabının seyircilerin üzerine nasıl uçtuğunu anlatırken kulak misafiri oldum; çocukların kahkaha sesleri beni gülümsetti.

Onun hakkında benim de bilmek istediğim şeyler vardı ama aramızdaki profesyonel mesafeyi korumak için çok uğraştım.

Özellikle hava karardıktan sonra.

Çocuklara iyi geceler dedikten sonra genellikle garaja geri döner ve bir şeyler üzerinde çalışırdım. Onu evin arka kapısından dairesine çıkan merdivenlere doğru yürürken görürdüm ve her zaman bir elini kaldırıp iyi geceler derdi, ama asla konuşmak için durmazdı.

Üstümde ayaklarının hareket ettiğini duyardım ve onu uyanık tutmamak için müziğimi kapatırdım. Bazen televizyonun sesini duyuyordum, bazen bir arkadaşıyla konuştuğunu duyuyordum ve kıpırdamadan durup buradaki hayatıyla ilgili ne söylediğini duymaya ya da adımı öğrenmeye çalışıyordum ama hiçbir şey çıkaramıyordum.

Sonra duş açılırdı ve ben onun kıyafetlerini çıkardığını, suyun altına girdiğini ve ellerini vücudunun her yerinde gezdirdiğini hayal ederdim. Birkaç dakika sonra su kesilirdi ve ben onun dışarı çıktığını, sıırıslam olduğunu ve havlusuna uzandığını hayal ederdim. Tüm tenine sürdükten sonra havluyu asar ve çıplak bir şekilde yatak odasına gider, yatağa girmeden önce beyaz tişörtünü başına geçirirdi. (Benim fantezimde asla iç çamaşırı giymezdi.) Sonra orada uzanır ve altındaki garajda beni düşünür ve gelip kapısını çalacağımı umardı.

Bütün gün çalıştıktan sonra sıcak ve terli olurdu, talaş ve kirle kaplanırdım, ama o umursamazdı. Beni gördüğüne şaşırmış gibi davranırdı, hatta belki de bunu istemiyormuş gibi davranırdı. *Yapamayız, yapmamalıyız, yapmasak iyi olur* gibi şeyler söyleyebilirdi ... ama bu sırada yatak odasına doğru geri geri giderdi.

Bunu o istedi. Tabii ki o yaptı. Ve

ben-

"Austin?"

Hayalimden sıyrıldığımda, onun ve çocuklarımın önünde durduğumu fark ettim. Hemen gidip üzerinde çalıştığım masanın arkasında durdum, çünkü aletim açıkça onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Pardon, ne dedin?"

"Akşam yemeği için pizza sipariş etsek olur mu?" İcini çekti. "Sanırım yeni ilişkimizde mutfak ve benim biraz alana ihtiyacımız var."

Güldüm. "Benim için sorun değil. Xander da uğrayacaktı, ona da yetecek kadar al."

"Tamam. Peki ya baban? Onu da davet etmeli miyiz?"

Bunu önerdiği için duygulanarak başımı salladım. "Poker gecesi. Ekibi her Cumartesi Gus'ın evinde toplanır ve biraz çılgınlaşırlar. Bir altılı paketi bölüşürler ve yüksek sodyumlu atıştırmalıklar yerler."

Kıkırdadı. "Aferin onlara. Pekâlâ çocuklar, babanızı yalnız bırakalım da işini yapsın."

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil." Tek omzunun üzerinden bana gülümsedi ve Tanrı şahidim olsun ki kalbim neredeyse göğsümden önümdeki masaya fırlayacaktı.

* * *

Gözlerimi ondan uzak tutmakta zorlandığım bir yemek molasından sonra, Veronica ve çocuklar film izlemek için oturma odasına yerleşirken ben çalışmak için garaja geri döndüm. Onlara çocukken en sevdiği eski bir müzikal filmi göstermek istiyordu ve çocuklar da buna bayıldılar. Eğer kendi çocukluğumdan bir film önerseydim çok kızarlardı ama nedense Veronica'nın aklına gelen her fikir otomatik olarak eğlenceli oluyordu. Onları battaniyeler, yastıklar ve patlamış mısırla oturma odasında yere uzanmış bir şekilde görmek bende de işi gücü bırakıp onlara katılma isteği uyandırdı.

Xander beni garaja kadar takip etti, yeniden başlayan yağmurun içinden aceleyle geçti. Buzdolabımdan bir bira aldıktan sonra alet tezgahımın üzerine çıktı ve kırmızı ve beyaz meşeden yapacağım Parsons masası için tahtaları yerleştirmemi izledi.

"Veronica ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Tamam." Mezuramı aldım ve metal şeridi uzattım. "Gerçi yemek yapamadığı konusunda yalan söylemiyordu."

Güldü. "Biraz sıska görünüyorsun. Bilek güreşi yapmak ister misin?"

"Yine de kışını tekmelerim."

"Tamam, ağabey." Xander'ın ses tonundan bunu bana bedavaya verdiğini anladım. "Şimdi bana dadıyla aranızdaki ilişkinin nasıl gittiğini anlat."

"O iyi bir çalışan." Bir kâğıt bazı ölçüler karaladım. "Ondan ne istersem yapar."

"Ondan oral seks istedin mi?"

Yönüne bakmadan ona parmağımı gösterdim. "Eğer bir pislik olacaksan, gidebilirsin. O benim için *çalışıyor*. *Çocuklarıma* o bakıyor."

"Sadece söylüyorum, şikayet edeceğini sanmıyorum. Sana bakıyor."

Numaraya bile bakmadan mezurayı bir sonraki tahtanın üzerine dizdim.

"Siktir git."

"Ben ciddiym. Siz dikkatinizi vermediğinizde bunu yapıyor. Ve siz ona bakarken, o çocuklara odaklanıyor. Siz birbirinize bakıyorsunuz. Güvenin bana."

Sırtımdan terler boşaldı. "Birbirimize bakmıyoruz

Bu."

"Öyle," dedi kendinden emin bir şekilde. "Seni suçladığımdan değil. Çok güzel bir kız."

"Yani ona çıkma teklif ediyorsun." Bunu söyledim, ama onun bunu gerçekten yapacağını düşündüğümde, sıcak, elektriksel bir öfke sarsıntısı sistemimi şok etti. Sözlerimden hemen pişman oldum.

"Yok," dedi, şükürler olsun. "Benimle ilgilenmiyor. Ayrıca, ben bir eş arıyorum ve onun da yaşadığı kötü deneyimden sonra bu kadar kısa sürede biriyle ciddi bir ilişki kurmak istemeyeceğini düşünüyorum."

Sonunda arkamı döndüm ve ona baktım. "Bir eş mi? Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır. Yuva kurma zamanımın geldiğini hissediyorum.

Otuz bir yaşındayım, biliyor musun? Bir sürü

Yulaflarımı ektim. İşimi kurup babamın evinden taşındığımda, saygın bir yetişkinliğe giden yolun üçte ikisini tamamlamış olacağım. Resmi tamamlamak için sadece bir eşe ve birkaç çocuğa ihtiyacım var. Ama senin yaptığın gibi değil," dedi birasından bir yudum alarak. "Aynı anda iki tane değil. Bu çok fazla iş demek."

"Dostum, yaşadığın en uzun ilişki dört hafta falan sürdü." "ABD

Donanması ile evliydim," dedi savunmacı bir tavırla. "Hizmet ediyordum ve sakatlanana kadar bu işte iyiydim. Sanırım *harika* bir koca olacağım."

"Öyle mi?"

Sırtı ve kollarını açtı. "Diğer her şeyde harikayım, değil mi?

I?"

Onu görmezden gelerek arkamı döndüm ve işime geri döndüm.

"Biliyor musun? Senin ve dadının

bahse girerim."

Xander her zaman kazanmak için bir yol arardı, özellikle de benim kaybettiğim anlamına geliyorsa. "Ne tür bir bahis?"

"Yapmanızı istediğim bar. Eğer iki hafta daha ellerinizi kendinize saklarsanız, sizi bu konuda rahatsız etmeyi bırakacağım. Eğer yapamazsan, bana biraz geri kazanılmış odun borçlusun."

"Anlaştık," dedim. Bu bahsi kazanmak ve Xander'ı kışkırmadan kurtarmak için gereken tek şey zihinsel metanetti. O da bende vardı. Umuyordum.

* * *

Xander'a birkaç saat daha katlandım, sonra onu kovdum ve çocukları yatırmak için eve girdim. Veronica yemek artıklarının kaldırıldığından ve angarya çizelgelerinin işaretlendiğinden çoktan emin olmuştu ve ikizlere iyi geceler dileyerek yarın onlara step dansı adımlarını öğreteceğine söz verdi.

"Tap dansı, ha?" Dedim.

"Evet. Roni kendi step ayakkabılarımızı yapabileceğimizi söyledi!" Adelaide heyecanla söyledi.

Veronica'ya baktım. "Yapabilir misin?"

"Elbette." Sırıttı ve buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece birkaç spor ayakkabıya, ambalaj bandına ve bozuk paraya ihtiyacımız var."

"Sanırım bunu başarabiliriz," dedim onun yaratıcılığından etkilenerek.

"Yarın yine bütün gün yağmur yağacağı için bunun eğlenceli bir proje olabileceğini düşündüm." Güldü ve jazz elleriyle bir poz verdi. "O zaman yarın akşam senin için bir gösteri yapabiliriz!"

"Yaşasın!" İkizler ellerini çırpı ve aşağı yukarı zıpladı.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Tamam, siz yukarı çıkın." İkisini de mutfaktan dışarı ittim ve evin önüne doğru dans etmeye başladılar. Sonra Veronica'ya döndüm. "Yarın izinli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bulaşık makinesine bir yemek tabağı yerleştirdi. "Biliyorum."

"Ve bu gece de izinli olduğunu? Mutfakı temizlemene gerek yok."

"Benim için sorun değil." Bulaşık makinesinin kapağını kapattı ve arkasını dönerek avuçlarını lavabonun kenarına dayadı. "Bu gece yapacak daha iyi bir şeyim de yok. Sadece çamaşır."

"İzin günlerinde çalışmanı bildiğin sürece sorun yok."

"Biliyorum." Mavi gözleri bir an benimkilerde kaldı, sonra talaşla kaplanmış, yağmur ve terle ıslanmış tişörtümün üzerinde gezindi. Gözleri tişörtümde gezinirken alt dudağını dişlerinin arasında emdi.

Pantolonumun ağına kadar. Xander'ın söylediklerini düşündüm -*sana bakıyor-ve ensem ısındı.*

Buzdolabına baktım ve onun için hazırladığım kirli angarya çizelgesini ve içine koyacağım her şeyi düşündüm. *Bana mastürbasyon yap. Yüzüme otur. Sikimi em.*

Sikim seğirdi. Ben

kötü bir insandım.

"Peki, iyi geceler," dedim odadan ve onun görüş alanından çıkmak için çaresizce.

Ben odadan çıkarken usulca "İyi geceler," dedi.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde durakladım ve gözlerimi kapadım, ellerim tırabzanı kavradı, nabzım biraz fazla hızlı atıyordu.

Xander'la girdiğim bahis neydi? İki hafta mı?

Kaybedeceğime dair içimde bir his vardı.

* * *

Çocukları yatırdıktan sonra, dışarıda bıraktığım aletleri kaldırmak için garaja gittim - geceleri asla dağınık bırakmazdım. Yağmur yine durmuştu ama hava sıcak ve nemliydi ve her şeyi düzene sokup soğuk bir duş almak için sabırsızlanıyordum.

Bir taneye ihtiyacım vardı. Soğuk bir bira da kulağa hoş geliyordu.

Garajın üstündeki dairenin ışıkları kapalıydı ve Veronica'nın çoktan yattığını düşünmüştüm, bu yüzden evin arka kapısının kapandığını duyduğumda şaşırdım. Kafamı kaldırdım ve onu garaja doğru yürürken gördüm, bir kalçasında çamaşır sepeti vardı. Bana el salladı.

Elimi kaldırdım ve kendimi durduramadan az önce açtığım birayı uzattım. "Bir tane ister misin?"

Tereddüt etti, eve bir göz attı.

"Sorun yok. Onlar iyi. Aslında geç saatlere kadar çalışmak istediğim geceler için bebek telsizini hâlâ burada tutuyorum."

"Oh. Tamam o zaman." Garaja girdi ve ben ona çıplak gözlerle baktım. Ayaklar.

"Ayakkabılarını giysen iyi olur. Birkaç gündür süpürmedim. Bir gün ayağına kıymık batmasını ya da çiviye falan basmanı istemiyorum."

"Ayakkabılarım üst katta." Çamaşır sepetine baktı. "Ben de tam çamaşırlarımı katlamak için yukarı çıkıyorum."

"İstersen buraya katlanabilirsin." Çalışma masasını işaret ettim. "Bunun üzerine temiz bir örtü koyabilirim."

"Oh. Tamam." Çamaşır sepetini yere koydu. "O zaman hemen döneceğim."

Bastığı yere dikkat ederek parmak uçlarında garajdan çıkışını izledim ve merdivenlerden yukarı çıkışını duydum. O gittikten sonra çalışma masasının üzerine temiz bir bez attım, sonra da çamaşır sepetini masanın üzerine yerleştirdim. Karmakarışık giysilere bakmaktan kendimi alamadım; en üstte beyazları vardı ve kanımı hızlandıran dantel ve saten parçaları gördüm.

Merdivenlerde tekrar ayak seslerini duyduğumda, bir sürüngen gibi külotuna bakarken yakalanmamak için geri çekildim. Buzdolabına gittim ve ona bir bira aldım.

Bir çift parmak arası terlikle göründü. "Girmek güvenli mi?"

"Girmek güvenli." Şişeyi ona uzattım. "bakalım."

Kendinkini benimkine tokuşturdu. "Şerefe."

Şişeyi dudaklarına götürmesini ve yutkunurken boğazının çalışmasını izledim. Kahretsin, burası çok sıcaktı.

"Teşekkür ederim," dedi, çamaşır sepetini koyduğum masanın üzerindeki örtüyü fark etti. Bir yudum daha aldı, birasını bıraktı ve eşyalarını çıkarıp katlamaya başladı. "Bugün çok şey yaptın mı?"

"Evet." Tezgâhıma yaslandım ve o katlarken her bir parçanın ne olduğunu fark etmemeye çalıştım; sütyenler, külotlar, küçük atletler, öpüştüğümüz gece giydiği beyaz tişört. "Ekstra saatler çalıştığın için tekrar teşekkürler. Sana parasını ödeyeceğim."

Gülümsedi. "Bir değil."

"Dadı olarak ilk iki haftan nasıl geçti?"

"Harika. Çocuklar çok eğlenceli. Ve bu kasaba çok hoş." Yüzünü buruşturdu. "Yemek için üzgünüm. Üzerinde çalışacağım."

"yok."

"Bir sürü bar ve restoranda çalıştım ama yemek yapmayı hiç öğrenemedim. Annem de bana hiç öğretmedi."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Bence bu aynı zamanda mutfakta yaşayan annesine karşı bir isyandı. Bir kadının nereye ait olduğuna dair çok geleneksel inançları vardı. Hiçbir zaman anlaşılmadılar."

Biramın ucunu kaldırdım. Onun yanında sessiz kalmak kolaydı; kadın tam bir *konuşkandı*.

"Onlar çok farklıydı, biliyor musun? Büyükannem büyükbabama karşı tamamen itaatkâr ve boyun eğen biriydi. Annem ise bağımsız ve alıngandı. Her zaman kurallara karşı gelirdi." Bir şortu ikiye katladı. "Ve ben de baştan aşağı onun kızıydim. Bu yüzden Neil'in yaptıklarına izin verdiğime inanamıyorum."

Birkaç soğuk yudum daha aldım.

"Tanrım, onu özlüyorum." Bir an sessiz kaldı ve sepetteki giysilere baktı. "Annen nasıl biriydi?"

"Zor bir kadındı. Dört haylaz oğlu olduğu için öyle olmak zorundaydı. Bize terbiye vermeye çok kararlıydı ama biz vahşi hayvanlar gibiydik, sürekli birbirimizi parçalamak isterdik." Güldüm. "Bazen pes eder, bir zamanlayıcı kurar ve Xander ile benim arka bahçede üç dakika boyunca kavga etmemize izin verirdi."

Veronica gülümsedi. "Boks raundu gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Peki kim kazanacak?"

Ona pis bir bakış attım. "Ben, tabii ki."

Sırtışı genişledi. "Tabii ki."

"Sonra bizi temizlerken acı içinde inlememizi dinlemek zorunda kalırdı ve bize bunun kendi hatamız olduğunu ve asla öğrenemeyeceğimizi söylerdi."

Bir çift şortu katladı. "Sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi hissediyorum."

"Ama komik ve dışa dönük biriydi ve her zaman iyi yanlarını görürdü. herkes."

"Neye benziyordu?"

"Mabel'a çok benziyor. Koyu renk saçlı. Mavi gözlü. Gürültülü bir kahkaha, kocaman bir gülümseme." Yağmur yeniden başlamış, garajın çatısını dövüyordu.

Veronica gülümsedi ve birasını aldı. "Babanla iyi anlaşıyorlar mıydı?"

Başımı salladım. "Her zaman ilk görüşte aşk olduğunu iddia ettiler. İlk buluşmalarında ona evleneceğini söylemiş. Ve evlendi de. Altı ay sonra."

"Gerçekten mi?" Gözleri irileşti. "Bu inanılmaz."

"Ya da deli."

"Ve bir daha hiç çıkmadı mı? Yani, o gittikten sonra?"

"Hayır." Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum. "Her zaman 'Bu sadece bir kez olur' derdi."

Veronica yavaşça başını sallayarak katlanmış giysilerini sepetin içine düzgün bir şekilde yerleştirdi ve masanın kenarına oturdu.

tam karşımda. "Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu?"

"Hayır." Küçük tırnağımla şişenin etiketini kazıdım. "İkizler doğmadan önce birkaç kız arkadaşım oldu. Ama hiç ciddi bir şey olmadı."

"Sen şu duyguları olmayan adamlardan mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Kız kardeşim gibi konuşuyorsun. 'Duygularım yok' değil. Bir sürü duygum var. Sadece bazı duyguların anlamsız olduğunu düşünüyorum. Bir insanın ne *yaptığı*, nasıl *hissettiğinden* daha önemlidir."

Ayak bileklerini birleştirdi ve ayaklarına baktı. "Aslında ben de hiç aşık olmadım."

"Eski sevgilinle bile mi?"

"Hayır." Yanakları renklenerek başını salladı. "Ve o bana aşık değildi. Evlenmeye hiç niyetimiz yoktu."

"İyi ki yapmamışsın."

Birasını yudumladı. "İkizlerin annesiyle evlenmeyi düşündün mü?"

Başımı salladım. "Bana 'Hamileyim'den sonra söylediği ilk şey 'Bebeği doğuracağım ama doğurmayacağım' oldu. Yani bunu düşünmek için hiçbir neden yoktu."

"Ve o zamandan beri bekar mısın?"

"O zamandan beri bekârim. Bağımsızlığımı seviyorum."

"Yalnızlık çekmiyor musun?"

"Asla," diye yalan söyledim.

Başını salladı. "Ben de bağımsızlığımı seviyorum ama birileriyle bir şeyler paylaşmanın güzel olduğunu düşünüyorum. Rockette olmayı sevmemin nedenlerinden biri de bir aile gibi olmamızdı. Neil'in beni bırakmaya ikna etmesine asla izin vermemeliydim."

"Neden istifa etmeni istedi?"

"Bunun bir Vanderhoof karısı için *uygun* bir iş olduğunu düşünmedi." Tırnak işareti yaptı ve burnunu kırıştırdı. "Muhtemelen annesinin söylediği bir şeydi."

. "O adam hakkında ne zaman bir şey duysam, ondan biraz daha nefret ediyorum."

Sırıttı. "Düğünde olmamanız çok kötü. Gösterinin tadını çıkarabilirdin."

"Bunu oldukça canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Hikayeyi yeterince dinledim." "Çocuklardan mı?"

Omuz silktim. "Burası küçük bir kasaba."

Çenesi düştü. "Yani insanlar benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Tabii ki öyleler." Eğlenerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Harbor Gazetesi'nin sizi henüz bir röportaj için çağırmamış olmasına şaşırdım."

"Olamaz!" Bir elini alnına götürdü. "Bu çok utanç verici."

"Neden? Bir pislige haddini bildirdin. Etrafta dolaşıp insanlara bok gibi davranamaz ve kimsenin umursamamasını bekleyemez."

"Biliyorum, ama ..." Yanakları daha da pembeleşti. "Sadece insanların benim hakkımdaki ilk izlenimlerinin bu olmasını istemiyorum. Ben arkadaş canlısı bir insanım. İyi davranışlarım var. Ben iyi bir kızım."

"Öyle ?" Soru ağzından kaçtı. Eli

yavaşça kucağına düştü.

Daha sonra yaptığım şeyi bana neyin yaptırdığını bilmiyorum - belki de beni heyecanlandıran eski sevgilisi hakkındaki tüm konuşmalardı. Belki de kızarmasıydı.

Kahretsin, belki de üstümdekiydi.

Tezgâhtan hiç acele etmeden kalktım ve aramızdaki üç metrelik boşluğu geçerek masanın kenarında oturduğu yerin önünde durdum. Dizlerini açtı ve ben de bir adım daha yaklaştım. Kalçaları artık benimkilerin üzerindeydi. Başparmağımla dudaklarına dokundum ve alttakini hafifçe aşağı çektim. Gözleri benimkileri esir alırken, dilinin en ufak okşayışını hissettim.

Eteğinin bir dizini açıkta bırakan bir yırtmacı vardı ve elimi ağzından alıp kalçasının üstüne koydum. Yavaşça, başparmağım ve parmaklarım kalçasını kavrayana kadar bacağından yukarı kaydurdum. Yavaşça sıktım.

Keskin bir nefes aldı.

Diğer elimle yüzünün etrafına dökülen buklelerden birine dokundum. Nasırlı parmaklarımın arasında ipek gibi hissettirdi. Yanağını avucuma çevirdi ve elimin topuğunu çenesiyle ovuşturdu. Gözlerimi kapattım, tüm bedenim kısıtlamayla gerildi.

"yok," diye fısıldadı.

"Değil," dedim dişlerimin arasından.

Ben hâlâ kıpırdıyamıyorken önce avucumu, sonra bileğimin içini, sonra da çenemi öptü. Gözlerimi açtığımda, dirseklerinin üzerinde geriye yaslandığını, üstünün göbeğindeki bir deri şeridini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktığını gördüm.

Karşı koyamayarak ağzımı karnına doğru indirdim. Kasları titriyordu. Yavaşça, yumuşak, sıcak teninin şeridinde bir yol öptüm. Sonra alnımı karnına yasladım, kokusunu içime çektim, onu arzuladım,

Üstünü çözmek, elimi eteğine sokmak, ağzını ağzıma almak için yanıp tutuşuyordum. Ona olan arzum bir nükleer bomba gücündeydi.

"Baba?" Yerimden fırladım ve açık garaj kapısına baktım, Owen'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada dikildiğini görmeyi bekliyordum. Ama orada kimse yoktu.

"Bu monitör." Veronica hâlâ zor nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kalbim küt küt atarken, garajdan yağmurun içine doğru aceleyle çıktım. Tenimde cızırdamamasına şaşırmıştım.

ON İKİ

veronica

GARAJDA YALNIZ BAŞIMA, masasının üzerine bir orta süsü gibi yayılmışken, utancın ağırlığının ıslak bir battaniye gibi üzerime çöktüğünü hissettim.

Ama utanmamalıyım. Adam geldi. *Tekrar.*

Flörtöz bir soru sordu, geldi ve bacaklarımın arasında durdu, önce ellerini üzerime koydu. Benim onu istediğim gibi onun da beni istediği belliydi. Sadece eğleniyorduk. Peki onun sorunu neydi?

Ellerimin üzerinde doğruldum ve nefes almak ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım.

Çocuklar yüzünden mi? Patron/çalışan meselesi miydi? Hâlâ savunmasız bir durumdayken benden faydalanma konusunda endişeli miydi? Kesinlikle güçlü ahlaki kuralları olan bir adamdı - bir insanın eylemlerinin duygularından daha önemli olduğunu düşündüğünü açıkça söylemişti. Eğer bir şeyin yanlış olduğuna inanıyorsa, onu yapmazdı.

Nabzım yavaşlarken, pişman olabileceğimiz bir şey yapmadan önce frene basmak için pek çok neden olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Bu işe ihtiyacın var, diye hatırlattım kendime, masayı itip çamaşır sepetimi kaldırırken. Belki de şu anda birinizin hormonlarınızla düşünmüyor olması iyi bir şeydir. İhtiyacın olan son şey bunu mahvetmek.

Çiseleyen yağmurda aceleyle merdivenleri çıkarken, hiçbir şey olmadığı için daha da şükrettim. *Tamam, belki yüzde yüz minnettar değildim*, itiraf ettim, karnımdaki dudaklarını, kalçamdaki elini, kotundaki şişkinliği düşünüyordum. Ama en azından yüzde doksan. Muhtemelen seksen beş. Eğer çok dürüst olursam seksen.

Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım, yatak odasına yöneldim ve çamaşır sepetini yere bıraktım. Ama onu yerine koymak yerine pencereye gidip eve baktım. Austin'in yatak odasındaki pencereler karanlıktı ve gölgeliklerin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamıyordum. Perde indirilmiş olmasına rağmen çocukların banyosunun ışığı açık görünüyordu.

Umarım her şey yolundadır.

Geriye doğru hareket ederek yatağın uzandım ve kollarım başımın üzerinde tavana baktım. Gözlerimi kapatarak Austin'in üzerime uzandığını, ağırlığının beni yatağa bastırdığını hayal ettim. Acaba beni ateş çukurunun yanında öptüğü gece olduğu gibi sert mi olacaktı, açgözlü bir dil ve kavrayıcı eller mi, yoksa az önce aşağıda olduğu gibi yumuşak dudaklar ve nazik parmaklar mı? İkisinden de biraz olsa fena olmazdı, diye düşündüm, ellerimi göğüslerime götürüp onun olmasını dileyerek. Sadece onu *hissetmek* istiyordum.

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve topuklarımı yatağın üzerine getirdim, dizlerimi ayırdım. Bir elimi bacağıma götürerek, tıpkı onun yaptığı gibi iç uyluğumda gezdirdim. Ama onun durduğu yerde ben durmadım, elimi külotumun üzerine koydum ve yavaşça ve sıkıca ovuşturarak vücudumun alt kısmında uğultu oluşmasına izin verdim. Sonra parmaklarımı dantelin kenarından içeri kaydardım.

Kapının çalınmasıyla yerimden fırladım, kalbim kendime dokunurken yakalanmışım gibi çarpıyordu. Ayağa fırlayarak pencereden dışarı baktım ve evin tamamen karanlık olduğunu gördüm. Ama Tanrım, perdeyi açık bırakmıştım!

Yağmur yağmıyor olsaydı, yüzümün çok kızarmamış emin olmak için biraz zaman ayırırdım, ama onu orada ıslanırken bırakmak istemedim. Yüzümü yelpazeleyerek hızla kapıya gittim ve çekerek açtım.

Onu karanlık, sert ve yağmurla ıslanmış bir halde görmek beni hiçbir şekilde sakinleştirmede. "Hey," dedim, sesim çatallaşarak.

"Hey." Ellerini ceplerine soktu. "İçeri gelmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu kötü bir fikir."

"Austin, ıslanıyorsun. Sadece içeri gel. Isırmam."

Çekingen bir tavırla eşikten içeri adım attı. "Tamam, ama kapıyı açık bırak."

Gözlerimi devirdim ama geri çekildim ve aramıza biraz mesafe koydum. Yağmur başımızın üstündeki çatıda gümbürdüyordu. "Evde her şey yolunda mı?"

"Evet. Owen kötü bir rüya gördü. Sonra bir bardak su istedi. Ama şimdi iyi, uykuya geri döndü."

"Bu çok iyi."

"Her neyse, özür dilemeye geldim." Gözleri karnımda oyalandı.

"Yapmak zorunda değilsin."

Ellerini kaldırdı ve bakışlarını benimkilere dikti. "İstiyorum. Seni işe aldığımda sınırlar koyma konusunda büyük bir anlaşma yapmıştım ve bu gece sınırları zorladım."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, kavga etmiyordum."

Kollarını indirerek nefes verdi. "Belki de ." "Neden? Bana yanlış gelmiyor."

"Öyle değil mi?" Kızgın görünüyordu. "Seni o kıyafetin içinde gördüğümde tek düşünebildiğim, dişlerimle üstünü açmak."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ve bu çok yanlış. Benim için çalışıyorsun."

"Tamam, belki biraz yanlış ama ne var biliyor musun?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Umurumda değil. Geçen yılı bana söyleneni yaparak geçirdim, bu yüzden sanırım beni asi bir döneme sokuyorsun. Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Mesafemi korumak için daha iyi bir iş çıkaracağım."

Mesafesini korumasını istemedim. Dişleriyle üstümü çözmesini istiyordum. "Tamam. Ben de yapacağım."

Başını salladı. "İyi geceler." "İyi geceler."

Sonra kapıyı arkasından çekip kapatarak gitti.

Yatak odasına döndüğümde pencereye gittim ve dışarı baktığımda onun aceleyle araba yolundan geçip eve girdiğini gördüm. Bir dakika sonra yatak odasının ışığı yandı ve perdenin hâlâ açık olduğunu fark edip indirmeye geleceğini düşündüm. Ama dikkati dağılmış olmalıydı çünkü bir anlığına banyoya girdi -duşu mu açıyordu?- sonra gömleğini ensesinden tutarak geri çıktı. Pencereye doğru yürüdü, başının üzerinden çekti ve bir kenara fırlattı.

İşte o zaman beni gördü.

Nefesim kesildi. Pencerede çerçevelenmiş, bir an için orada durdu, muhteşem ve çıplak göğüslü. Perdeyi indirmek için uzandı.

Boynumun arkasına uzandım ve üstümü çözdüm. Bir kolunu kaldırarak durakladı.

Yular bağlarını omuzlarımdan sarkıtarak arkamı döndüm ve sırtımdaki düğümü çözdüm. Sonra üstümün yere düşmesine izin verdim. Omzumun üzerinden son bir kez bakarak -hâlâ orada beni izliyordu- pencereden uzaklaştım ve ışığı kapattım.

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle banyoya girdim.

Austin sözüne sadık kaldı.

Verdiği sözü mü tutuyordu yoksa mini striptiz rutini için beni cezalandırıyor muydu emin değildim ama ertesi hafta mesafesini koruyarak mükemmel bir iş çıkardı.

Pazar günü çocukları kahvaltı için Moe's'a götürdü ve ikizler beni de davet etmelerine rağmen Austin hiçbir şey söylemedi. Bensiz gitmeleri konusunda ısrar ettim ve yağmurun dinmesini fırsat bilerek limana kadar koşup geri döndüm. Daha sonra, çiseleyen yağmur tekrar başladığında, çocuklarla birlikte eski spor ayakkabılarının altına bozuk para ve nikelleri musluk şeklinde bantlayarak step ayakkabısı yaptık. Sonra onlara karo kaplı bodrum katında bazı temel adımları öğrettim ve o akşam babalarını yeni becerilerini görmeye davet ettiler.

Yeteneklerini alkışladı ve övdü, ayakkabılarının altını inceledi ve daha iyi bir çalışma yüzeyi istiyorlarsa onlara büyük bir kontrplak parçası getirmeyi teklif etti.

Ama bana doğru bakmadı bile.

Hafta yeterince sorunsuz başlamıştı; sabah rutinine alışmışım ve şehirde yolumu bildiğim için ayak işlerini yapmak artık daha hızlıydı. İsimleri ve yüzleri hatırlamakta iyiydim, bu yüzden sokakta birinin yanından geçerken ya da Main Street'te kahve içerken veya şehir merkezindeki bir dükkandan alışveriş yaparken kişisel bir selam verebilmek güzeldi.

Çarşamba akşamı, kütüphanede yaşlılar için bir sosyal dans dersi verdim ve kütüphaneci - kız kardeşi Faye, Austin'in Harry Amcası ile evliydi - mikserin şimdiye kadarki en kalabalık olduğunu söyledi. Yaz boyunca her hafta gelip gelmeyeceğimi sordu, ben de evet dedim.

Perşembe gecesi şimdiye kadarki en büyük mutfak zaferim oldu - Austin'in bitirdiği bir yemek sunmayı başardım. Ve sonra ikinci kez yedi! Kabul ediyorum, tacoları berbat etmek zordur, ama her neyse. Bu bir zafer gibi hissettirdi.

Ancak daha sonra, her gece olduğu gibi garajda kayboldu, çocuklar ve ben ön verandada buzlu şeker yedik. Sonra hava kararıncaya kadar dışarıda mahallenin diğer çocuklarıyla oynadılar, ben de onları duş ve son bir atıştırmalık için eve çağırdım.

Her gece yatma rutini sırasında bir noktada Austin içeri girer ve "Teşekkürler, ben devralıyorum" derdi ve birbirimizin gözleriyle doğrudan karşılaşmadan yer değiştirirdik. Ben çocuklara iyi geceler der ve garajın üstündeki evime dönerdim, o da çocukları yatırırđı. Bazen garaja geri dönüp biraz daha çalıştığını duyuyordum ama beni bir daha bira içmeye davet etmedi ve kesinlikle kapımı çalmadı.

Hafta sonunda kendimi biraz yalnız ve izole hissediyordum. Owen ve Addie harikaydı, dans sınıfındaki son sınıf öğrencileri de çok sevimliydi ama kendi yaşımda biriyle etkileşim kurmayı arzuluyordum. Arkadaşlık. Yoldaşlık. Neil'le nişanlandığımdan beri hayatımda eksikti. Chicago'da kendime hiç kız arkadaş edinmemiştim; sadece onun kız kardeşleri, iş ya da golf arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşları vardı. Ve o kadınlarla *hiçbir* ortak noktam yoktu.

Morgan'ı her gece arayamazdım; yeni doğmuş bir bebekle meşguldü. Mabel son birkaç hafta içinde bana birkaç kez mesaj atıp işlerin nasıl gittiğini sormuştu ama ben de ona yük olmak istemiyordum. Özellikle de sorunumun bir kısmının kardeşine duyduğum güçlü çekim olduğunu itiraf etmek istemiyordum.

Ama tüm fiziksel dürtüler bir yana, Austin'le *konuşmamız* gerçekten hoşuma gidiyordu. Neil iyi bir dinleyici değildi. Dinliyormuş gibi yapar, "doğru" ve "hı hı" gibi şeyler söylerdi, ama gözleri donuklaşırdı ve her zaman konuşmayı bana mansup edebileceği bir konuya getirmenin bir yolunu bulurdu. Birbirimizi hiç anlamıyorduk.

Ama bir şekilde Austin'in beni *anladığını* hissediyordum. Belki o da annesini kaybettiği içindi. Belki de Austin'in yanında Neil'in yanında olduğumdan çok daha fazla kendim olduğum içindi. Belki de Austin zengin, bencil bir hıyar olmadığı içindi.

Sebepl her ne olursa olsun, daha yeni başlamış olmasına rağmen arkadaşlığını kaybettiğimi hissediyordum. Çocuklar yokken Morgan'ı görmeye gitmeyi düşünmeye başladım, tabii oraya gitmek için gerekli parayı toparlayabilirsem. Sonra şehirdeyken, belki sonbahar için bir iş ve yaşam durumu hakkında görüşebilirdim.

Cuma sabahı çocukları kampa bıraktıktan sonra onu aradım. "Şeytana bak!" dedi telefonu açtığında. "Ben de tam senin hakkında."

Sesinin tanıdıklığı beni gülümsetti. "Öyle miydin?"

"Evet. İş sorunlarınızı çözmüş olabilirim! Jake dün bu sonbaharda açılacak olan yeni bir gösteri hakkında bir toplantıya gitti. Scott Blackstone koreograf ve görünüşe göre yeni bir asistan arıyor."

Nefesim kesildi. Şehirde yaşarken yıllarca Scott'ın müzikal tiyatro dans derslerini almıştım ve hem koreografisini hem de öğretme tarzını çok seviyordum. Geçmişte sezon dışında üniversite atölyelerine ya da festivallere katıldığında benden kendisine yardımcı olmamı istemişti ve birlikte çok iyi çalışmıştık. Ama New York'tan ayrıldığımdan beri onunla iletişim kurmamıştım. "Aman Tanrım, bu mükemmel olur!"

"Biliyorum! Jake'e adını söylemesini söyledim. Scott'a yeni numaranı verebilir misin? Sana bayıldı. Eminim işi alırsın."

"Elbette! Teşekkür , New York'a dönmek için çok sabırsızlanıyorum." "İş iyi gitmiyor mu?"

"Hayır, öyle, ben sadece ..." Austin'deki durumu ona açıklamak istemiyordum. "Sanırım burası henüz evim gibi hissettirmiyor. Çocuklar Kaliforniya'ya annelerini ziyarete giderken ben de seni ziyarete gelirim diye düşünüyordum."

"Evet!" diye haykırdı. "Yap şunu!"

Onun heyecanına güldüm. "Bilet fiyatlarını kontrol edeceğim. Tüm kazancımı çarçur etmek istemiyorum. Bu sonbaharda onlara ihtiyacım olacak."

"Bana haber ver," dedi. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum!" Telefonu kapattık ve ben kendimi biraz daha iyi hissettim.

Sonra Austin'den bir mesaj aldım.

Çocuklar yarın California'ya gidiyor

Biliyorum. Takvimde yazıyor

Bu gece eve geldiğinde toplanmalarına yardım edeceğim. Tüm çamaşırlarının emin olurmusun

Evet

Sonra derin bir nefes aldım ve sorumu sordum.

Onlar gitmişken beni Chicago'ya götürmeyi planlıyor musun?

Eşyalarımı almak için

Yapacağımı söyledim

Kaşlarımı çattım.

Zamanınız yoksa sorun değil. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum

Yapacağımı söyledim ve yapacağım. Pazar günü gideceğiz

Sinirlenerek telefonumu kenara fırlattım ve çocukların çamaşırlarını almak için yukarı çıktım.

* * *

Cuma akşamı Xander hamburger ve sosisli sandviçlerle geldi ve ben donmuş patates kızartmalarını fırına atıp salata hazırlarken o ve Austin ızgara yaptılar. Austin masada karşımda oturuyordu ama bütün hafta boyunca yaptığı gibi tabağından başını kaldırmıyordu.

Yemekten sonra çocuklar babalarına onları kasabaya dondurma yemeye götürmesi için yalvardılar.

"Bu gece olmaz," dedi kararlılıkla. "Eşyalarınızı toplamanız gerekiyor."

"Bütün çamaşırları yıkandı," dedim o sormadan önce. Sonra kalktım ve masayı toplamaya başladım. "Sadece bodrumdan son yükü getirmem gerekiyor. Gerisi zaten katlanmış ve kaldırılmış durumda."

Austin bana bakmadı ama Xander'ın gözlerinin ben ve kardeşi arasında gidip geldiğini hissedebiliyordum.

"Bak ne diyeceğim." Xander konuştu. "Ben çocukları dondurma yemeye götüreyim, siz de hiç ara vermeden bavullarınızı hazırlayın."

"Yaşasın! Yapabilir miyiz baba?" Adelaide sordu.

"Sanırım." Austin bu plandan pek memnun görünmüyordu ve bunun evde benimle yalnız kalmak anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

"Hadi gidelim." Xander ayağa kalktı ve anahtarlarını salladı. "Arabaya son gelen çürük yumurta olur."

Onlar gider gitmez Austin bulaşıkları lavaboya getirdi. "Ben burayı temizleyeceğim. Son çamaşırları da odalarına götürebilir misin? O zaman bu gecelik işiniz biter. Bavullarını kendim toplayabilirim."

"Peki." Ellerimi havluya silerek yan gözle ona baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum. Bu hafta benimle pek konuşmadın." Bir an sessiz kaldı. "Sadece yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum."

"Doğru. Tamam." Onu orada bırakıp bodruma indim ve kurutucudaki giysileri sepete boşalttıktan sonra ikinci kata kadar taşıdım.

Sahanlıkta Austin'in yatak odasına göz attım. Yatak hazırды ama yorganın bir tarafı kırışmıştı, sanki çoraplarını ve ayakkabılarını giymek için oraya oturmuş gibiydi. O yatakta hiç bir kadınla birlikte olup olmadığını ya da son yedi yıldır her gece yalnız uyuyup uyumadığını merak ettim. Hiç yalnızlık çekmediğini söylemişti. Ama bu nasıl olabilirdi? O insan değil miydi?

Adelaide'in odasına girdim ve giysileri yatağın üzerine boşalttım, onları onun ve Addie'nin giysileri olarak ayırdım, sonra da düzgünce katladım. Eşyaları Addie'nin şifonyer çekmecelerine yerleştiriyordum ki arkamda Austin'in sesini duydum.

"Teşekkürler," dedi. "Ben devralıyorum."

Çekmeceyi kapattım ve arkamı dönüp şifonyere yaslandım. "Yardım istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler." Yatağın yanına gitti, diz çöktü ve altından küçük mor bir bavul çıkardı. Ayağa kalkarak yatağın üzerinde açtı.

"Yazın geri kalanında beni bu şekilde görmezden mi geleceksin, Austin? Çünkü buna dayanabileceğimden emin değilim."

"Seni görmezden gelmiyorum." Dolaba gitti ve birkaç çift ayakkabı çıkardı. "Sana olması gerektiği gibi davranıyorum. Bir çalışan gibi."

"Arkadaş olacağımızı sanıyordum."

Ayakkabıları bavulun dibine yerleştirdi. "Yapabileceğimizi düşünmüştüm ama artık bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun." Tekrar dolaba gitti ve askılarından birkaç sundress çıkardı.

"Birbirimizden hoşlandığımız için mi?"

"Bundan daha fazlası var." Elbiseleri yatağın üzerine koyarak, benim durduğum şifonyerin yanına geldi. "İzninizle. Bu çekmeceyi açmam gerekiyor."

Yerimden kıpırdamadım. "Soruya cevap ver, Austin. Neden arkadaş olamıyoruz?"

Gözleri şifonyerin üstüne odaklanmıştı.

"Geçen gece penceredeki şeyle mi ilgili? Özür dilerim, tamam mı? Senin benimkini etkilediğin gibi ben de seni etkilemeye çalışıyordum. Bunu bir daha yapmayacağım."

Yutkundu. Çenesi seğirdi.

Şifonyerin üzerindeki aynadan yüz ifadesini görebilmek için döndüm. Sert ve acımasızdı. "Yani bu kadar mı? Birbirimizden etkilendiğimiz için arkadaş olamıyor muyuz?"

Başını kaldırdı, gözleri camın içinde benimkileri buldu. "Arkadaş olamayız çünkü günün her dakikasını seni becermeyi düşünerek geçiriyorum."

Nefesimi içime çektim. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi."

"Gerçek bu."

Çekirdek kaslarım sıkıştı. "Belki de-"

"Hayır." Çekmeceyi açtı ve istediği eşyaları çıkardı. "Bu söz konusu bile olamaz."

"Bunu benim de düşündüğümü söylesem bile mi?"

"Bana bunu söyleme." Yatağa geri döndü ve bavulun içine çorap ve iç çamaşırlarını yerleştirmeye başladı.

"Ama biz rızası olan iki yetişkiniz."

"Bundan daha karmaşık. Benim için çalışıyorsun. Sana ödeme yapıyorum." "Ya istifa edersem?"

Ama bırakamazdım ve o da bunu biliyordu.

Alt katta ön kapı açıldı ve çocukların seslerini duyduk. Bir an sonra koşarak merdivenlerden çıktılar ve ellerinde dondurmalarının damlayan kalıntılarıyla Adelaide'in yatak odasının kapısında belirdiler.

"Xander Amca iki kepçe almamıza izin verdi!" Owen bağırdı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Lezzetli görünüyor ama şu külahlarla dışarı çıkalım. Her biriniz bana hangi tatlardan yediğinizi söyleyebilirsiniz."

Beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiler ve ön verandaya çıktılar; orada oturup tatlıları, şehirde kimi gördükleri ve uçakla tek başlarına yapacakları yolculuk için ne kadar heyecanlı oldukları hakkında konuşmalarını dinledim.

Adelaide, "Geçen yıl babam ilk kez yalnız uçmamıza izin verdi ve pilot kokpite girmemize ve tüm düğmeleri ve direksiyon şeylerini görmemize izin verdi," dedi. "Uçağa ilk biz bindik ve herkesten önce atıştırmalık ve içecek aldık."

"Vay canına." Gülümsedim. "Sanki film yıldızları gibi seyahat ediyorsunuz." Ama zihnim bir döngüye takılıp kalmıştı.

Günün her dakikasını seni becermeyi düşünerek geçiriyorum.

ON ÜÇ

austin

KENDİME ÇOK KIZMIŞTİM.

Ve Veronica ile.

Eğer beni zorlamasaydı, bu sözleri asla yüksek sesle söyleyemezdim. Ve dahası, her zaman bu kadar güzel görünmeseydi, belki bir an huzur bulabilirdim! Neden o bluzları giymek zorundaydı ki? Ve o kırmızı ruju? Ya da böyle muhteşem bacaklara sahip olmak?

Ve bu kadar güzel kokmamak onu öldürür müydü? Ne zaman yollarımız kesişse -inanın bana, bütün hafta bundan kaçınmaya çalışmış olsam da- parfümünün, şampuanının ya da her neyse onun kokusunu alıyordum ve bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Lanet bir kek gibi kokuyordu.

Vitrinde yaptığı küçük gösteriden bahsetmiyorum bile. Ne cüretle üstünü öyle çıkarır! O ipleri çözüşünü izlerken nefes bile alamıyordum. Çıplak sırtının anısı, dilinin başparmağımdaki hissi, kalçasının elimin üzerindeki tepe noktası, karnının dudaklarımın altındaki yumuşaklığıyla birlikte aklımdan çıkmıyordu.

O lanet bahsi kaybedecektim.

Aletim sertleşmeye başladığında kaşlarımı çattım ve kamyonun sürücü koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Çocukları uğurladıktan sonra havaalanından yeni ayrılmıştım ve berbat bir ruh hali içindeydim. Güvende olduklarını biliyordum; kapıdaki görevlinin onları uçağa kadar geçirişini izlemiştim, uçuş durmaksızın devam ediyordu ve "refakatsiz çocuk" olarak uğurlanıp doğruca San Diego'da kapıda bekleyen Sansa'ya teslim edileceklerdi.

Ve çok heyecanlıydılar. Dün gece anneleri ile FaceTime'dan çıktıktan sonra neredeyse hiç uyumamışlardı ve havaalanına giderken annelerinin onlara vaat ettiği sörf, çömlekçilik ve okyanusta yüzme gibi eğlenceli şeyler hakkında durmadan konuşmuşlardı. Bana sarılıp veda öpücüğü verdiklerinde tek damla gözyaşı dökmediler.

Bundan memnun olmalısın, dedim kendi kendime. Maceradan korkmayan, cesur, meraklı, dışa dönük çocuklar yetiştiriyorsun. Ve annelerini tanımaları onlar için iyi bir şey.

Ama onlarsız bir hafta zor geçti.

Sansa'ya onlara bakma konusunda güvenmediğimden değil - anne olma konusundaki tüm kararsızlığına rağmen onları çok seviyordu ve aslında onlara karşı çok iyiydi, havalı bir teyze gibiydi.

Ama şimdiden arka koltuktaki küçük seslerini, gülüşmelerini, soru sormalarını ve hatta tartışmalarını özlemiştim. Veronica benimle gelmeyi teklif etmişti ama ona arkadaşa ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Onunla yalnız kalmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Chicago'ya gitmekten korkuyordum. Sadece ikimiz yakın bir yerde, altı saatlik bir yolculuk, eski sevgiliyle karşılaşma ihtimali ve öfkemi kontrol altında tutmak zorunda kalmak. Xander'a bizimle gelmesini bile teklif etmiştim ama MLB playoffları başlamadan önce açmayı umduğu bardan uzakta o kadar zaman geçiremeyeceğini söyledi.

Açıkçası benimle kafa bulduğunu düşünüyordum çünkü sürekli Veronica'yla takıldığımıza dair ipuçları veriyordu. Eve döndüğümde yine elinde daire testeremle garajdan çıkarken evdeydi.

"Dostum. En azından sorabilirdin," dedim, onunla araba yolunun yarısında buluşurken. Veronica'nın evde olup olmadığını merak ettim ve dairesine bakmayı reddettim.

"Ben de öyle yapacaktım." Xander omuz silkti. "Sen burada değildin. Çocuklar insin, tamam mı?"

"Evet."

"Ne zaman dönüyorlar?"

"Yarından sonraki hafta."

"İyi misin?"

Omuz silktim.

"Bu gece dışarı çıkmalısın. The Broken Spoke'ta harika bir grup var."

"Canım istemiyor."

"Hadi ama, bugün Cumartesi gecesi! Yaşlı bir adam gibi davranma. Birkaç bira içeriz, iyi müzik dinleriz, sevmediğimiz insanlar hakkında konuşuruz, bar kavgası yaparız."

. "Beni kışkırtma."

"Seni sekizde alırım dede," dedi, testeremle birlikte garaj yolundan aşağı inmeye devam ederken. "Hazır ol."

Onu da davet edeceğini bilmeliydim.

Aracına doğru yürüdüğümde çoktan cipinin ön koltuğuna oturmuştu ve içimden geri dönüp eve girmek gelse de bunu bir pislik gibi görünmeden yapmanın bir yolunu bulamadım.

Arabaya binip kapıyı çarptığım anda ikisi de bana baktı-Xander sırtarak, Veronica ise özür dileyen bir ifadeyle.

"Özür dilerim," dedi baştan çıkarıcı kırmızı dudaklarını birbirine bastırarak. "Geleceğinizi bilmiyordum, yoksa arka koltuğa geçerdim."

"değil." Xander'a pis bir bakış attım.

"Yeterince yeriniz olduğuna emin misiniz?" diye sordu. "Seninle değişebilirim. Ya da koltuğumu yukarı çekebilirim."

"Eminim."

"Çocuklardan haber aldın mı?" diye sordu. "Oradan sağ salım çıkabildiler mi?"

"Evet. Bir saat kadar önce beni aradılar. İyilermiş."

"Oh, güzel." Rahatlamış görünüyordu. "Bütün gün onları düşünüyordum."

Gerçekten tatlı şeyler yapmayı ve söylemeyi bırakması gerekiyordu. Onu zaten arzuladığımdan daha fazla arzulamayı kaldırabileceğimden emin . Dikkatimi pencereden dışarı çevirdim ve gecenin geri kalanında onu görmezden gelme görevini üstlendim.

Ama bu imkansızdı.

The Broken Spoke'un arka tarafındaki bir masada onun karşısında otururken, kırmızı kareli masa örtüsünün altında bacağım seğiriyordu ve bu seğirme müziğin ritmine uymuyordu. Bar, kasabanın biraz dışında eski bir mandıra çiftliğinde yeniden düzenlenmiş bir ahırda yer alıyordu ve turistlerden çok yerli halk arasında popülerdi. Bu gece tıklım tıklımdı ve herkes müziğin tadını çıkarıyor, güncel favoriler ve eski klasiklerle dans ediyor, bira içiyor, bilardo oynuyor, konuşuyor, gülüyor ve flört ediyordu; mekân küçük bir kasabanın Cumartesi gecesinin bunaltıcı ritmiyle titreşiyordu.

Xander arabayı sürdüğünden beri, alkolün hissettiklerimi uyuşturacağını umarak kendime her zamankinden daha fazla bira içme izni vermiştim.

İşe yaramıyordu.

Huysuz ve gergin bir şekilde, herkes eğlenirken ben kaşlarımı çatarak oturuyordum. Tanıdık yüzler masamıza uğruyor, Xander'ın sırtını sıvazlıyor ve barındaki ilerlemeyi soruyor, Veronica'ya kendilerini tanıtıyor ve bana başlarını sallıyorlardı. Birkaç kişi benimle sohbet etmeye çalıştı ama ben düşünceli ve iletişimsiz kaldım.

Birkaç kez arkadaşlarım iyi olup olmadığımı sordu, ben de "İyiyim" diye cevap verdim. Sonra biramı içmeye devam ettim ve karşımdaki kadını görmemiş gibi davrandım, vücudum onun için yanıyordu. Sandalyesini gruba bakacak şekilde çevirmişti, onu suçladığımdan değil. Ben de kızaran suratıma bakmak istemezdim.

Buna karşın teni, başımızın üzerinde bir gölgelik oluşturan parti ışıklarının altında parlıyor gibiydi. Üzerinde çiçekler olan küçük kırmızı bir etek giymişti ve her dans edişinde dönerek altındaki minik siyah yoga şortunu gösteriyordu. Ve çok dans ederdi, ne zaman biri ona sorsa. Oradaki en iyi dansçı oydu, zahmetsizce dönüyor ve adım atıyor, sakar, eklem iltihabı olan yaşlı adamları bile Fred Astaire gibi gösteriyordu. Her şarkıda o daha da kızarıp güzelleşirken, ben daha da sinirlenip suratımı asıyor, sandalyemde daha da çöküyordum.

Bir şarkı çaldı ve ayağa fırladı. "Oh, buna bayıldım! Benimle dans etmek isteyen var mı?" Umutla masamızın etrafına baktı. Xander dişlerinin arasından yalan söyleyerek, "Biraz yorgunum," dedi. "Austin, neden dans etmeye gitmiyor musun?"

"Hayır." Biramı aldım ve bir yudum içtim.

"Lütfen, Austin?" Veronica umutla bana baktı ve göğsüm sıkıştı.

"et." Xander bana dirsek attı. "*Seni* iyi bile gösterebilir." "Canım istemiyor," diye tersledim.

Yüzü düştü ve tam oturmak üzereydi ki tanımadığım bir adam masaya geldi ve ona gülümsedi. Yakışıklıydı, belki yirmili yaşlarda, uzun boylu, sarı saçlı ve sıırım gibi bir vücudu vardı. Hemen kıcını tekmelemek istedim.

"Merhaba. Dans etmek ister misiniz?" diye kibarca sordu.

Veronica başını sallamaya başladı, Tanrı'ya şükür, ama sonra birden bana baktı ve sonra yakut dudaklı bir sevinçle ona gülümsedi. "Teşekkürler, çok isterim!"

Adam kolunu uzattı, kadın da elini kolunun arasından geçirdi ve dans pistine doğru ilerlediler.

Omurgam sandalyemde dikleşti ve biramı öyle sert kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Bir sorun mu var, kardeşim?" Xander dudak büktü.

Sarışın adamın Veronica'yı kollarına alışını izlerken sanki biri damarlarıma erimiş cam enjekte etmiş gibi hissettim. Soruya cevap bile veremedim, adamın söylediği bir şeye gülerken öfkeyle kaynıyor, başı geriye düşüyordu.

"Dostum, deli gibi görünüyorsun," dedi Xander. "*Sana* sorduğunda neden evet demedin ki?"

Adamın Veronica'nın sırtındaki eli haince aşağı doğru hareket ediyordu. Hırlayabilirdim.

"Saçmalıyorsun. Bu şarkı bittiğinde, git onu dansa kaldır." "Dans etmeyi sevmiyorum."

"Evet, öyle, o yüzden bütün gece kıskanç bir mağara adamı gibi homurdanırken burada oturup onun başka erkeklerle dans etmesini izlemek istemiyorsan, gidip içeri girsen iyi edersin."

"Kıskanmıyorum," dedim hararetle.

"Oh hayır mı?" Xander güldü. "Yani bundan sonra onunla takılmak isterse, senin için sorun olmaz mı? Belki onu evine geri götürür? Eve geç getirir misin?"

"Bana uyar," diye yalan söyledim, masayı ters çevirme dürtüsü göğsümde yükseliyor ve kollarıma yayılıyordu. "Bu onun izin gecesı. İstediğini yapmakta özgür."

"Aman Tanrım. Bunu izleyemem. Bir bira daha alacağım, sen de ister misin?"

"Hayır." Tüm dikkatim dans pistindeydi. Onun dışında hiçbir şey istemiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki şarkı bitip herkes alkışlamak için durakladığında masadan kalkıp onlara doğru yöneldim.

"Affedersiniz." Omzuna dokundum. "Sıradakini alabilir miyim?" "Özür dilerim." Yüz ifadesi soğuktu. "Bir sonrakine söz verdim zaten.

Daniel'a."

Daniel'a zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke bakışı attım. "Sakıncası var mı?"

Yutkundum. Omuzlarımla genişliğine ve ellerimin yumruk haline gelişine baktı. "Hayır, sorun değil. Belki sonra görüşürüz, Roni."

O uzaklaşırken ben de öfkelen dim. Ona şimdiden Roni mi diyordu?

O gittiğinde bana baktı, yüz ifadesi öfkeliydi. "Gerçekten mi? *şimdi* Dans etmek ister misin?"

"Evet."

Grup tekrar başladı, bu sefer yavaş bir blues, ama kollarımı ona dolayıp etrafımızdaki çiftler gibi sallanmaya kendimi zorlayamadım, çok heyecanlıyım.

Başını iki yana eğdi. "Sorun nedir? Bana dokunmaya mı korktun?"

"Hayır." Ama öyleydim. Eğer ona dokunursam, her şey biterdi.

"Yani aslında benimle dans etmek istemiyorsun, sadece başka biriyle dans etmemi istemiyorsun." Gözlerini devirdi. "Anlaşıldı."

Dans pistinden çıktı ama masaya geri dönmek yerine tuvaletlere doğru yöneldi. Mekândaki tüm gözlerin bizi izlediğini hissetmeme rağmen onu takip ettim. Ama kadınlar tuvaletine girmek yerine, hemen yanından geçti. Arka kapıdan fırlayarak binanın bir yanından, otoparkın aksi yönüne doğru tepindi.

"Hey!" diye seslendim, ona yetişmek için acele ediyordum. "Nereye gidiyorsun?" "Beni yalnız bırak. Biraz hava almak istiyorum."

"Burası karanlık!"

"O zaman mesafeni korusan iyi edersin-karanlıkta bize neler olduğunu biliyorsun. Benim için tekrar *üzülmeye* başlayabilirsin!"

"Duracak mısın?" Onu dirseğinden tutacak kadar yaklaştım ve yüzüme bakması için döndürdüm. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Bırak beni!" Elimden kurtuldu ve bana döndü, gözleri ay ışığında öfkeyle parlıyordu.

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Sana el kaldırmak istememiştim. Sadece-"

"Neye?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri irileşti. "Başka biriyle dans ettiğim için beni cezalandırmak mı? Belli ki hoşuna gitmemiş."

"," diye itiraf ettim. "Onu yere istedim." "Bu çok saçma.

Sadece dans ediyorduk."

"Kollarını sana dolamıştı," diye . "Ve sen kıskandın mı?"

"Evet!"

"O zaman lanet kollarını bana dola, Austin! Kimse seni durduramaz!"

Sınırlarımı zorlayarak tam da söylediği şeyi yaptım; kollarımı ona doladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Dilim onun dudakları arasında gezindi.

Dudaklar, ısrarcı, sıcak, talepkâr. Tüm öfkemi, kıskançlığımı ve hayal kırıklığımı o öpücüğe döktüm, ateşlenmiş duygularımı bastırmak için çaresizce.

Ama kollarını boynuma doladı ve ayağa fırlayarak bacaklarını etrafıma sardı, bu da alevleri daha da körükledi. Ellerim kışının altında hareket etti ve onu içerideki davul sesleriyle zonklayan eski ahır duvarına yasladım. Sikimi bacaklarının arasına soktum, sert uzunluğumu o küçük siyah şortun içinden amına sürttüm.

Dudaklarıma karşı inledi ve ben de onu burada, Kırık Direk'in yan tarafında karanlıkta sikersem yakalanıp yakalanmayacağımızı merak ettim - açıkçası yakalanacak kadar uzun süre dayanabileceğimden bile emin değildim. Pantolonuma boşalmak üzereydim.

Şarkı sona erdi ve barın içinden ısıklar ve alkışlar duydum. Aklım başıma gelince onu yere bıraktım ve bir adım geri çekildim. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

"Tanrım," diye nefes nefese ağzını sildi. "Tam bir pislik olabiliyorsun ama öpüşmeyi çok iyi biliyorsun."

Göğsüm gururla dolsa da yüzümü buruşturdum.

Eteğini düzelterek sırtını duvara yasladı. "Peki şimdi ne olacak? Tekrar özür dileyecek misin? Benden uzak duracağına söz verecek misin?"

"Yapmalıyım."

Bana dik dik baktı, gözleri ay ışığını yakalıyordu. "etme." "Bu da ne, Veronica?" Ağzımdan kaçırdım. "Ne yapıyoruz biz?"

"Biliyorsam ne olayım! biraz eğlenmeniz ne yapacağımızı biliyorum. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ağzımı açtım ama kelimelerle ifade edemedim.

"Çocuklar bir haftalığına gittiler, Austin. Aramızdaki gerginlik ikimizi de çıldırtıyor. Eğer bu kadar korkak olmasaydın, bunu sistemimizden çıkarabilirdik!"

"Ben tavuk değilim!" Ona söyledim. "Bu sadece çocuklarla ilgili değil."

"Sonra ne oldu? Benim için mi endişeleniyorsun? Üçüncü aşamaya geçmene izin verirsem seni erkek arkadaşım sanacağımdan mı korkuyorsun? Lütfen." Bir elini kaldırdı. "Aradığım son şey başka bir ilişki."

Sözleri onu tekrar öpmem için beni baştan çıkarıyordu. Onu eve götürmek ve üçüncü kaleye koşmak için - kahretsin, sayı yapmak istiyordum. Ama bir şey beni engelliyordu.

"Bu doğru değil," dedim inatla.

Başını eğdi. Sonra benimle göğüs göğüse duracak kadar yaklaştı ve elini kot pantolonumdaki çıkıntının üzerine koydu. "Bu sana yanlış mı geliyor?"

Yalan söyleyemezdim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Her zamanki gibi.

Dudakları yukarı kalktı ve başını salladı. "Bir dahaki sefere beni öptüğünde, Austin, bunu istediğın için yap, başkasını öpmemi istemediğın için değil." Elini bıraktı. "Ya da hiç yapma."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

* * *

Bardan çıktığımızda, arka koltukta kaskatı ve sessiz bir şekilde eve doğru yol aldı. Ben de bir şey söylemedim ve Xander da sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçip radyonun sesini açtı.

Eve vardıklarında Veronica hızla arabadan atladı. "Beni götürdüğün için teşekkürler, çok eğlendim," dedi hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Sonra kapıyı çarptı ve garaj yoluna doğru yürüdü.

"Bu gece size ne oldu böyle?" Xander'ın farlarının aydınlattığı merdivenlerden dairesine çıkışını izlerken Xander sordu.

Nefes verdim ve enseme ovuşturdum. "Her şeyi berbat ettim."

"Rujunu ödünç almadan önce mi sonra mı?" Xander uzandı ve boynumu okşadı.

Elini geri çektim ve lekeyi ovuşturdum. "Bu şey endüstriyel deniz verniğı gibi. Çıkmıyor."

"Senin sorunun biliyor musun? Hiç becerin yok."

"Benim *sorunum* onun benim için *çalışıyor* olması, göt herif," diye tersledim. "Nasıl baba çocuk bakıcısını becerir?"

Xander, "Olayı bu hale getirme," diye karşılık verdi. "Sanki o genç bir masum, sen de sapık bir ihtiyar değilsin. Çocuklar etrafta bile değil."

"İşler kötü giderse ne olacak?"

Xander güldü. "Ya iki pompalı bir mankafaysan?" "Siktir git! Ciddiyim, Xander." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Yani, ya onunla yatarsam ve sonra bu garip olursa ve biz

Yazın geri kalanında neredeyse birlikte yaşamak zorunda mı kalacağız? da işler ters giderse ve o giderse?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Ve onunla takılmak sadece iş açısından bir risk değil, aynı berbat bir ilişkiden yeni çıkıyor. O adam ona tam bir pislik gibi davrandı."

"Bu yüzden sana ihtiyacı var. Ona tüm erkeklerin böyle olmadığını göster." "Ya doğru düşünemiyorsa? Ya sadece yalnızsa ve savunmasız ve ben de ondan faydalanan bir pislik miyim?"

Xander içini çekti. "Bakın, onu o kadar iyi tanımıyorum ama bana kırılğan biri gibi gelmedi."

"Bunu iyi saklıyor," dedim, bana kendisi hakkında anlattığı şeyleri hatırlayarak. geçmiş.

Kardeşim bir an sessiz kaldı, garaja baktı. "Ben Biliyorum, dostum. Belki de sinyalleri doğru okuyamıyorum. Ama oturduğum yerden, o senden hoşlanıyor, sen ondan hoşlanıyorsun ve ikiniz de güvendiğiniz biriyle iyi vakit geçirmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz. Hepsi bu."

Xander bir şey bulmuştu, Veronica bana güveniyordu. Belki de sorun buydu. Bunu mahvetmek istemedim.

Bana doğru eğilerek torpido gözünü açtı ve bir prezervatif çıkardı. "Ama Tanrı aşkına, bu sefer dikkatli ol."

"Onunla yatmayacağım, Xander." Ama o prezervatifi yanımda götürdüm.

ON DÖRT

veronica

Kendimi daireme attım ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonra kanepeye yüzüstü uzandım ve yastığa doğru çığlık attım.

Onun nesi vardı? Beni istiyor muydu, istemiyor muydu? Belki de sadece yasak yönüydü - dadı için ateşliydi.

Belki de sorun bendim. *Benim sorunum* neydi de *onu* bu kadar çok istiyordum? Neil beni aldattığı için hâlâ arzulanabilir olduğumu mu kanıtlamaya çalışıyordum? Neil bu konuda çok cimri davrandığı için fiziksel şefkat için çaresiz miydim? Belki de sadece vazgeçmem gerekiyordu. Patronumla yatmak hayatımı gerçekten daha iyi hale getirecek miydi? Yoksa sadece kendimi daha kötü hissetmeme mi neden olacaktı?

Kendimi banyoya sürükleyerek terli kıyafetlerimi çıkardım ve duş aldım. Yarını düşündüm, altı saat boyunca birlikte arabada sıkışıp kalacaktık ve bu sadece bir yoldu. Ne hakkında konuşacaktık ki? Austin'i tanırıysam, tüm yolculuk boyunca sessiz kalabilirdi ama ben aklımı kaçıırırdım.

Duştan çıktıktan sonra saçlarımı havluyla kuruladım, dişlerimi fırçaladım ve her zaman içinde uyuduğum büyük beyaz tişörtümü giydim. Bir zamanlar Neil'in tişörtüydü ve hâlâ onunla uyumayı sevdiğim için biraz nefret ediyordum ama rahattı ve o kadar uzun süredir bendeydi ki zaten hiçbir zaman onun olduğunu düşünmemiştim. Ayrıca, yanıma aldığım diğer tek pijama Neil'in balayımızda giymem için bana hediye ettiği dantelli gecelikti. Onu çoktan atmıştım.

Telefonuma mesaj var mı diye baktım, yok. Fişe taktım ve ışığı kapattım.

O pencereden uzak dur, dedim kendime. *Perde zaten kapalı, yani oraya gitmen için bir neden yok.*

Oraya gittim.

Çekingen bir tavırla gölgenin yanından baktım. Austin'in yatak odasının ışığı çoktan sönmüştü. Çoktan yatmış mıydı? Belki o-

Dairenin kapısına vurulan üç keskin darbe beni sıçrattı. Avlunun karşısındaki penceresine son bir kez baktıktan sonra yavaşça

Kapı. *Fazla umutlanma*, diye kendimi uyardım. *Muhtemelen neden burada olmaması gerektiğinin sebeplerini sıralamak için buradadır.*

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım.

Kahretsin, çok ateşliydi.

O da duş almıştı; saçları nemli ve dağınıktı ve ateş çukurunun yanında öpüştüğümüz gece giydiği eşofman altını giymişti. Ayakları çıplaktı.

Göğsü de öyleydi.

Vücudumun derinliklerinde bir şeyler gevşedi ve sonra sıkılaştı. Meme uçları karıncalandı ve sivri uçlarını gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet?"

"Yarın erken ayrılmak istiyorum. Sekize kadar hazır olabilir misin?"

Başımı öne eğdim. "Buraya üzerinde tişört olmadan gelip sekizde hazır olup olamayacağımı mı soruyorsun?"

"Evet." Bu konuda kızgın görünüyordu.

"Mesaj atabilirdin," diye .

"Çoktan yatağa gittiğinden emin değildim," dedi savunmacı bir tavrıyla. "Görmemiş olabilirsin."

"Yani beni uyandıracak mıydın?"

Kaşları yine çatılmıştı. "Bak, sadece hazır ol." "Hazır olacağım."

"Tamam."

"*Tamam!*" Kapıyı suratına kapattım. "Pislik!"

Suratımı asarak bir süre öylece durdum, ellerimi saçlarımın arasına sıkıştırdım ve nabzımın öfkeli atışlarını dinledim.

Sonra aniden kapı ardına kadar açıldı ve tek kelime etmeden beni kollarına alarak içeri daldı. Kapıyı tekmeleyerek kapatırken ağızlarımız birbirine çarptı, çeneme sertçe vurdu, elleri gömleğimin altından kayıyordu. Dili dudaklarımın arasına daldığında başımı eğdim ve ellerimi kaslarla yontulmuş ve kıllarla kaplı göğsünde gezdirdim. Beni dairenin derinliklerine doğru itti, öpüşmeyi hiç kesmedi.

Geri döndü! Geri döndü!

Ama bir parçam nedenini bilmek istiyordu.

"Bekle," dedim nefes nefese, ağzı boğazıma doğru ilerlerken boynunun arkasını kavradım. "Bekle bir dakika. Neden buradasın?"

"Belli değil mi?" Bir eli külotumun arkasından aşağı indi, parmakları kıkırmı kavradı ve sertçe yoğurdu.

"Duymak istiyorum."

"Tamam. Seni sikmek için buradayım. Benim de anlatmamı ister misin?"

Güldüm, çünkü bu şekilde dokunulmak, onun bu şekilde konuştuğunu duymak, benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini bilmek çok iyi hissettiriyordu. Onun kokusu - temiz ve erkeksi - başımı doldurdu. "Evet."

Birdenbire ayaklarımı yerden kesti ve beni dairenin arka tarafına taşıdı. "Şimdi seni yatak odasına götürüyorum." Beni yatağa fırlattı, gömleğimi kafama geçirdi. "Kıyafetlerini vücudundan yırtıyorum." İç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekti, gözleri tenimde geziniyordu. "Sana çıplak bakıyorum ve senden uzak kalabileceğimi nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum."

"İrade gücü mü?" Beni dizlerimin arkasından tutup yatağın kenarına doğru çekerken önerdim.

"Kimsede o kadar irade gücü yok." Üzerime eğildi, ellerini omuzlarımdan yanındaki yatağa dayadı ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Öpücüğü derin ve talepkârdı, dili tüm bedenimi beklentiyle titretecek şekilde benimkine doğru hareket ediyordu. Boynumdan ve göğsümden aşağıya doğru öpüşürken nemli saçlarını avuçladım ve dudaklarını sert bir meme ucunun etrafına kapattım. Açgözlülükle emdi, içimde dönen arzu patlamaları gönderdi. Sonra dikkatini diğer göğsüme verdi, diliyle gergin tepesinin etrafında bir daire çizdi ve hafifçe ısırıldı. Sonra ağzı göbek deliğimden güneğe doğru hareket etti, dudaklarının kadife yumuşaklığı kirli çenesinin dokusuyla lezzetli bir tezat oluştuyordu. Bacaklarımı ayırdı ve burnunu klitorisime sürttü, derin bir nefes aldı ve dilinin uzun, durgun bir vuruşuyla beni kızdırdı.

"Tanrım," diye inledim.

Tekrar doğruldu. "Tamam, işte burada gelecek atraksiyonların önizlemesini yapacağım -ne yaptığımı gördünüz mü? -çünkü şu andan itibaren ağzım meşgul olacak."

"Tamam." İçim sinir ve heyecanla titriyordu.

Ellerini kalçalarımdan iç kısımlarında gezdirdi. "Ellerimi vücudunun her yerine koyacağım. Teninin her santimini yalayacağım. Seni parmaklarımla ve dilimle becereceğim ve sen böyle boşaldıktan sonra, seni sikimle becereceğim, derin ve sert. Ve tekrar boşaldığını hissedene kadar durmayacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bu kulağa hoş geliyor," diye nefes nefese kaldım, ayak parmaklarım yatağın kenarına kıvrıldı.

İyiden de iyiydi, *muhteşemdi*.

Ve bu konuda da acele etmedi - özellikle de yatağın yanında yere diz çöküp başını bacaklarımın arasına gömdüğünde, klitorisime şimdiye kadar hiçbir erkeğin sunmadığı kadar dikkat, beceri ve sabırla cömertçe davrandığında. Dili bir harikaydı, inanılmaz bir hüner ve çok yönlülüğe sahip bir araçtı, parmakları mükemmel bir uyum içinde ona eşlik ederken istediğiniz melodiyi çalabilen bir enstrümandı.

Ve inanın bana, şarkı eşliğinde dans ettim.

Altında kıvrandım, doğruldum ve dalgalandım, parmaklarım çarşaflarda, saçlarında dolaşıyordu. Homurdandı ve inledi, boğazının arkasından gelen her ses beni daha yükseğe çıkardı. Bir bacağımı omzuna attım, içimdeki parmaklarının ritmiyle senkronize olarak kalçalarımı kaldırdım. Ağzını şişmiş klitorisimin üzerine kapattı, dilinin hızlı hareketleriyle alay etti, ihtiyaçtan ateşim çıkana kadar açgözlülükle emdi, alt bedenim coşkuyla uğuldadı, çığlıklarım daha yüksek, daha sık ve daha yüksek perdeden çıktı, ta ki gözlerimin arkasındaki karanlıkta havai fişekler patlayana ve vücudum saf, ilkel zevkle sarsılana kadar. Tanrım, arzuya tamamen teslim olmak, kaslarımdaki tüm gerginliği serbest bırakan dalgalar halinde içimden geçmesini sağlamak iyi hissettirdi.

Ve henüz bitmemişti.

Austin son bir hırıltıyla ağzını bedenimden ayırdı ve ayağa kalktı. Zor nefes alarak dirseklerime dayandım ve önümde cırılçıplak durana kadar giysilerini çıkarmasını izledim. Arkasından sızan ışık vücudunun hatlarını aydınlatıyordu: geniş omuzları, kabarık göğsü, daralan gövdesi, sert kolları. O kollardan birinin, sikini eline alıp yumruğunu sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken hareket etmeye başladığını izledim.

"Keşke seni daha iyi görebilseydim," diye fısıldadım.

"Seyretmeyi seviyor musun?" Sesi daha da derinden geliyordu.

"Belki bir dahaki sefere." Ona doğru uzandım ve onu kendime çektim.

"Ara bitti ve bu gösterinin ikinci yarısını deneyimlemek için çok hevesliyim."

uzanıp kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirirken göğsünden alçak, seksi bir kahkaha yükseldi. Sonra durdu. "Siktir. Bekle biraz."

"Sorun nedir?"

Eşofmanını aradı ve bir cebinden prezervatif çıkardı. "Yanlış bir şey yok. Sadece dikkatliyim. Her zaman."

Doğum kontrol iğneleri kullanıyordum ama korkusunu anlıyordum.
"Bil diye söylüyorum, yıllardır kimseyle birlikte olmadım," dedi hızla.

"Yıllar mı?" Bu itiraf karşısında afallamış bir halde tekrarladım. "Ben boş işlerle uğraşmam, bu kasaba çok küçük."

"Yani her zaman cebinde prezervatifle mi dolaşıyorsun?" "Xander daha önce vermişti." Tekrar bacaklarımın arasına diz çöktü. "Hatta Hiçbir şey olmayacağına yemin etmeme rağmen."

Parmaklarımı onun ağır, sert aletinin etrafına dolamak için aramıza uzandım, ucunu kaygan merkezimde yukarı ve aşağı ovuşturdum. "Beni tekrar boşaltacağına dair sözünü tutarsan sırrını saklayacağım."

Avucumun içinde ereksiyonu kalınlaştı. "Ben sözümün eriyim, Veronica Sutton."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim, pürüzsüz, geniş tacını içimde hafifleterek. Sonra kontrolü ele almasına izin verdim, ellerimi dalgalı karın kaslarında ve göğsünde gezdirdim, daha derine inerken pazılarını sıktım.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi yavaşça, ölçülü itişlerle vücuduma girerken, her seferinde bana biraz daha fazla veriyordu. "Çok güzelsin, çok sıkı ve çok ıslaksın." Gözleri kapandı ve siki bir kez zonkladı.

Kıkırdadım, değildi. " zaman oldu, mi?"

Bana hırladı. "Uslu dur, küçük kız. Yoksa sana istediğini vermem."

"Özür dilerim, özür dilerim." Onu daha yakına çektim ve yüzümü boynuna gömdüm, boğazını, çenesini, köprücük kemiğini öptüm. Dudaklarımı ensesine sürttüm. "İyi olacağım."

Daha derine itti, o kadar derine ki nefesim kesildi. Sonra keskin sancıya karşı gözlerimi kapattım, nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

"Nefes al bebeğim," dedi içinde boğulmak istediğim o alçak, seksi sesiyle. Uzun, telaşsız vuruşlarla içimde hareket etmeye başladı ve vücudum titredi ve sıkılaştı, ihtiyaç içimde yeniden inşa edildi.

"Evet," diye fısıldadım, ellerimi kollarında, sırtında ve boynunda gezdirdim. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Seni gördüğüm andan beri."

Sözlerim onun içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi ve itişleri daha hızlı, daha sert, daha derin oldu. Sanki beni yatağın kenarından aşağı atacakmış gibi ona yapıştım. Nefes alış verişlerimiz düzensizleşti, vücutlarımız terden kayganlaştı.

Ellerimi omurgasının her iki yanından kıcına doğru götürdüm, sıcak teninin altında çalışan kaslar beni heyecanlandırdı. Parmaklarımı etine doğru kıvrarak onu çektim, kalçalarının her yumruğuna kendi yumruğumla karşılık verdim, bedenlerimizin birlikte zahmetsizce hareket etmesiyle çılgına döndüm.

"Çok yakın," diye homurdandı, hızını biraz yavaşlatarak.

"Durma," diye yalvardım, onun için daha geniş açtım, daha yükseğe kaldırdım, onu daha derine götürdüm - o kadar derine ki, içimdeki büyülü bir noktaya dokundu ve tüm vücudumun istemsizce onun etrafında neredeyse acı verici bir şekilde kasılmasına neden oldu. "Tanrım, tam oraya. . . Yapamam, yapacağım-" Ama gerginlik kırılıp ikinci orgazm içime çöktüğünde, rahatlama merkezinden uzuvlarıma, el ve ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumda dalgalandığında kelime oluşturma yeteneğimi kaybettim.

Sanki beni bekliyormuş gibi, Austin'in doruk noktası benimki azalırken vurdu, böylece onun her nabzını içimde hissedebiliyordum. Kalbimin solan gürültüsünün ötesinde, onun gırtlaktan gelen iniltisini duydum. Ellerimin altında kaslarının seğirdiğini, titrediğini ve hareketsiz kaldığını hissettim.

Üzerime yığılırken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. *Mükemmel bir performans*, diye düşündüm. *Teknik mi? On. Koreografi? On. Sanat? On. Girişten çıkışa kadar her ana bayıldım ve bir tekrar istiyorum.*

Austin başını kaldırdı. "Gülüyor musun?"

"Gülüyor muydum?"

"Evet. Gülüşünü ne kadar sevsem de bunun komik olmaması gerekiyordu."

"Komik değildi! Yemin ederim, komik değildi. Çok ciddiydi. İki tane *çok ciddi* orgazm yaşadım."

"İşte bu daha iyi." Ukala bir memnuniyetle başını salladı.

"Sadece beni gülümseten bir şey düşünüyordum." "Öyle mi?"

Ne?"

"tişörtün yokken, cebinde prezervatifle kapımın önünde dikildin ve bana yarınki kalkış saatini vermeye gelmiş gibi davrandın. Gerçekten beni kandırabileceğini mi sandın?"

"Pek bir şey düşünmüyordum. Sadece seni görmek istedim." Yüzümdeki saçları geriye doğru taradı.

"Başka türlü davranmana gerek yoktu."

"Nasıl olduğumu bilirsin."

"İstiyorum." Ayak bileklerimi kalçalarının, ellerimi de boynunun arkasına kilitledim. "Ve bana karşı saygılı olmak istemeni takdir ediyorum. Ama ben büyük bir kıyım."

"Öylesin. Ama sende beni korumacı hissettiren bir şey var. Elimde değil. Bu zehirli erkek ataerkilliği gibi bir şeyse kusura bakma."

Gülümsedim ve dudaklarını öpebilmek için başını aşağı çektim. "Sen zehirli erkek ataerkilliği değilsin. Sadece bazen biraz otoriter oluyorsun. Ve çok inatçısın. Ve işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda biraz diktatörsün. Ama daha önce hiçbir erkeğin onu korumadığı biri olarak, bunun oldukça iyi hissettirdiğini söylemeliyim."

"Yani bu, yarın onu görürsem eski nişanlınla kavga edebileceğim anlamına mı geliyor?" "Hayır! Onu kendim halledeceğim." Güldüm. "Bu hiç de

"Zaten çok kavga ettik, inan bana."

"Yine de yapmak istiyorum."

Sesindeki vahşilik karşısında tekrar gülümsedim. "Bunu takdir ediyorum. Ama aslında bence ona teşekkür etmelisin. Eğer böyle bir pislik olmasaydı, burada bir işe muhtaç bir şekilde mahsur kalmayacaktım."

"Bu doğru. Ve bu yaz sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Sözleri karşısında tüm vücudum zevkle karıncalandı. "Bunu sadece dadıyı becermek eğlenceli olduğu için söylemiyorsun değil mi?"

Bir tarafa doğru eğilirken inledi. "Öyle söyleme."

"Neden olmasın? Patronu becermek çok eğlenceliydi." Gülerek yataktan kaydım. "Hemen döneceğim."

Banyoda temizlendim ve ellerimi yıkadım. Aynada kızarmış yanaklar, şiş dudaklar, dağınık saçlar gördüm. Ama bana bakan kız mutluydu.

Ellerimi kurularken, dışarı çıktığımda Austin'in hâlâ yatakta yatıyor olup olmayacağını merak ettim. Bu bir gecelik bir şey miydi? Tekrar yapabilecek miydin? Ya ben dışarı çıktığımda *bu bir daha olamaz Veronica diyorsa?* Eşofmanını mı çekiştiriyordu? Kapıya mı koşacaktı?

Ama banyonun kapısını açtığımda, onu bıraktığım yerde, yatakta yatarken gördüm. İçim bir kez daha sıkıştı. Çabucak oturma odasının ışığını kapattım ve aceleyle ona geri döndüm.

"Hâlâ buradasın," dedim, ellerimi yanağımın altına sıkıştırıp yan yatarak.

"Bu iyi mi?" Başını elinin üzerine koydu.

"Evet. İstediğin kadar kalabilirsin." Utangaç bir şekilde kıkırdadım.
"Burada tek başıma biraz yalnız kaldım."

"Öyle mi?" Elini omzumdan dirseğıme kadar kolumda gezdirdi.

"Evet. Ben dışa dönük biriyim ve sanırım son birkaç yıldır anlamlı bir sosyal etkileşime aç kaldım. Anneme bakarken oldukça izole olmuştum. Ve onun evinden doğruca Neil'in yörüngesine gittim, o da beni hem yakın tuttu hem de tecrit etti. Ama sanırım düşünmek için zamanım olması iyi oldu."

"Ne düşündün?"

Geniş omzunun hatları beni cezbediyordu ve elimi göğsüne koyup parmaklarımı yumuşak, siyah saçlarının arasından geçirdim. "Burada hayatın anlamını, dünya barışını, kendini gerçekleştirmeyi düşündüğümü söylemek isterdim. Ama gerçek şu ki, çoğunlukla burada senin çıplak vücudunun hayalini kuruyordum."

Güldü. "O zaman ödeştik. Orada yaptığım tek şey buydu.
Ya da bazen sadece bir kat ."

"Peki fanteziyle karşılaştırıldığında gerçek nasıldı?"

"Çok daha iyi. Kıyaslanamaz bile." Eli belimin altından kalçamın üzerine doğru kaydı.

Kalbim çırpındı. "Güzel."

"Ama şimdi bir sorunum var." Kolay bir hareketle beni sırtüstü çevirdi, bileklerimi elleriyle kelepçeleyip başımın üstündeki şilteye sabitledi.

"Bunu her zaman isteyeceğim." Yüzünü boynuma gömdü ve derin derin içine çekti. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. Ne zaman yanımdan geçsen seni bir kaşıkla yemek istiyorum."

"Bunda bir sorun görmüyorum. En azından önümüzdeki hafta için. Ondan sonra yine uslu durman gerekecek." Üzerinde anlaştığımız bir bitiş tarihi olması iyiydi. Duyguların incinmesi ya da yanlış anlaşılma ihtimali yoktu.

"O zaman hiç vakit kaybetmesem iyi olur." Öpücüğünü tekrar ağzıma kadar götürdü ve kendi öpücüğüyle ağzıma sahip oldu.

O gece çok az uyuduk. Ama Austin'in kollarına sarılıp uykuya daldığımda, kendimi yıllardır hissetmediğim kadar mutlu hissettim.

ON BEŞ

austin

Xander'ın evin arka kapısını yumruklama sesiyle uyandım.

"Kardeşim!" diye bağıırıyordu. "Pazar günü sana yardım etmem için beni erkenden kaldırdın ve sen daha uyanmadın mı? Kaldır kışını yataktan!"

"Kahretsin," diye mırıldandım, yorganı arkaya attım ve pencereye gittim. Perdenin arkasından baktığımda onu evin arka durmuş yatak odamın penceresine doğru bağıırırken gördüm. Telefonumu dün gece evde unuttuğum için ona mesaj atamamıştım ve ben de bağıırarak Veronica'yı uyandırmak istemiyordum.

"Sana beş dakika veriyorum!" Xander bağıırdı, sonra da ateş çukurunun yanındaki Adirondack sandalyelerden birine oturdu.

Elinde karton bir fincan kahve olduğunu fark ettim, bu yüzden birkaç tane için iyi olacağını düşündüm. Yatağa geri dönüp tekrar Veronica'nın yanına kaydım ve arkasına kıvrıldım.

Yatak odasının penceresi doğuya bakıyordu, bu yüzden gölgelikten süzülen ışık yumuşak ve pembeydi. Cildi melek gibi parlıyordu ve ipek gibi saçları başının etrafında bir hale gibiydi. Çarşafı kalçasına kadar çekmişti ama o kadar alçaktı ki sağ kalçasının hemen üzerindeki minik yıldız desenini fark ettim. Bir takımyıldızı gibi birbirlerine bağılıydılar. Keşke astronomi hakkında yeterince bilgim olsaydı da bunu anlayabilseydim.

Nefes aldı, kaburgaları genişledi ve nefes verirken memnun bir iç çekiş duydum. Eğildim ve dudaklarımı mürekkebine bastırdım.

," dedi uykulu bir sesle. "Günaydın.

Dövmeni buldum."

"Fark ettim."

"Ne oldu?"

"Başak takımyıldızı. Bu benim burcum." "Ah."

Sırt üstü yattı ve bana gülümsedi. "Seninki ne?" "Koç. Uyumlu muyuz?"

"Hayır. Aslında bu iki işaret birlikte çok kötü."

"Hm. Bu çok kötü." Ağzımı göğsüne indirdim, mükemmel bir pembe meme ucunu ağızıma aldım, dilimle çakıllı ucuyla alay ettim. Parmakları saçlarımın arasına girdi ve yumuşak bir şekilde inleyerek sırtını dikleştirdi. Sikim canlandı ve keşke on beş dakika önce uyansaydım dedim.

Dışarıda kardeşim, "Üç dakikan kaldı, pislik!" diye bağırdı. Veronica güldü. "Dışarıdaki Xander mı?"

"Evet. Masayı kamyonu yüklememe yardım etmek için burada. Ona yedide gelmesini söylediğimi unutmuşum. Aslında unutmadım, sadece saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve gerçekten umursamadım." İsteksizce başımı kaldırdım. "Ve gerçekten yaptığım şeyi durdurmak istemiyorum, ama Xander'ın beklemekten ya da ses efektlerinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Katılıyorum. Ama onun neyi takdir edeceğini biliyor musun?" Kıkırdadı. "Evimden tişörsüz çıkmam."

"Keşke eve gizlice dönmenin bir yolu olsaydı. Bu konuda bana *çok* kızacak." İnledim. "Lanet olsun! Şimdi ona bir bar borçluyum."

"Bir ne?"

"Geri kazanılmış ahşaptan istediği bar tezgahı. Ellerimi senden uzak tutamayacağıma dair benimle iddiaya girdi ve haklıydı."

Güldü. "O bahse girdiğin için hak ettin."

"Sanırım haklısın." Göğsüne son bir öpücük kondurduktan sonra kendimi yataktan sürükledim ve etrafta kıyafetlerimi aradım. "Ve ne var biliyor musun?"

"Ne?" Yan yatmış, bir eliyle yanağını destekleyerek giyinmemi izliyordu. Pantolonumu yukarı çektim. "Buna değer." Gülümsemesi bu düşüncemi doğruladı.

Alnına bir öpücük bıraktım. Oturma odasına doğru ilerlerken ona "Saat sekizde," diye hatırlattım.

"Hazır olacağım baba!" diye bağırdı.

Kaşlarımı çatarak kapıyı çektim ve açtım. "Tanrım, bana öyle deme!"

Kendimi dışarı bıraktığımda güldüğünü duydum. Merdivenlerden yavaşça inerken, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Xander ayaklarımın merdivenlerde olduğunu duyunca başını çevirdi. Muhtemelen Veronica'yı bekliyordu, güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve gözlerini kısarak bana baktı. Onun dairesinden eşofman altından başka bir şey giymeden çıktığını fark edince gülmeye başladı.

"Dostum," dedi güneş gözlüklerini değiştirirken. "Biliyordum."

Onu görmezden gelerek doğruca eve gittim ve arka kapıyı açtım. "Kapı açık mıydı?" Xander beni mutfağa kadar takip etti.

"Kontrol etmedin mi?"

"Hayır. Kapıyı çaldım ama açmadın, ben de kilitli olduğunu ve hâlâ yatakta olduğunu düşündüm." Sırıttı, tezgâha yaslandı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Ve bunlardan sadece biri hakkında yanılmışım."

Telefonuma baktım, çocuklardan gelen hiçbir aramayı ya da Sansa'dan gelen hiçbir mesajı kaçırmadığımı gördüğüme sevindim.

"Detayları istiyorum."

"Çok kötü." Keurig'i açtım ve makineye bir kapsül yerleştirdim. "En azından prezervatif kullandın, değil mi?"

"Siktir git."

"Bana yapacağın bar için çam ya da eski viski fiçıları gibi meşe ağacı düşünüyorum."

Lanet olsun.

"Hadi ama," diye alay etti. "Bana bir şeyler vermelisin. Dün gece arabadan indiğinizde konuşmuyordunuz bile."

"İyi vakit geçirdik." Kahveme biraz badem sütü döktüm. "Bırakın kalmayı, sizi içeri almasına bile şaşırdım."

"Sanırım düşündüğünden daha becerikliyim." Fincanımı aldım ve mutfaktan çıktım. "Ben giyinmeye gidiyorum. Bir dakika içinde dönerim."

Üst kata çıkıp bir kot pantolon ve tişört giydim. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra başıma bir şapka geçirdim ve mutfağa geri döndüm.

"Yani bu romantik bir kaçamak gibi bir şey mi?" Xander sordu.

"Kıyafetlerini almak için sık kafalı eski nişanlısının dairesine gidiyoruz. Bu size romantik geliyor mu?"

"Hayır, ama o kısım bittikten sonra neden birkaç gün şehirde takılmıyoruz?"

"Yapacak işlerim var. Girip çıkacağız."

Xander sırttı. "Eminim öyle olur."

"Tak, ." Veronica mutfağa girdi, kot şortu ve siyah üstüyle taze ve güzel görünüyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dudakları parlak kırmızıydı. Bir an için dudaklarını sikimin etrafında dolaşırken izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. İz bırakırlar mıydı?

Bunda hoşuma giden bir şey vardı.

"Günaydın, günüşiğim." Xander neşe doluydu. "Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

"Öyle." Ona ve bana gülümsedi, biraz da hüzünle. "Keşke her şeyi arabada geçirmek zorunda . Baban bana sürekli eski vapurla gezip gezmediğimi soruyor ve ben de her seferinde hayır demek zorunda kalıyorum."

Xander bana doğru anlamlı bir bakış atarak, "Görünüşe göre kötü patronun sana daha fazla izin vermeli," dedi.

Gözlerimi devirip kahve fincanımı yıkadım ve bulaşık makinesine yerleştirdim. "Hadi şu masayı yükleyelim de yola koyulalım."

* * *

Veronica, Gus'ın yeğeni Quentin ve kocası Pierre'e ait bir eve yaptığım masayı teslim ettiğim Saugatuck'a dört saatlik yolculukta her zamankinden daha sessizdi. Geçen kış ziyarete geldiklerinde Gus ve eşi için yaptığım masayı görmüşler ve Gus'a masayı nerede bulduğunu söylemesi için yalvarmışlardı.

Masayı yemek odalarına getirdikten sonra bana ahşap hakkında sorular sordular ve ben de onlara eski sedir tahtalarını nereden kurtardığımı ve onları nasıl dönüştürdüğümü anlattım.

Pierre hafif bir Fransız-Kanada aksanıyla, "Bu inanılmaz," dedi. "Galeride konsinye olarak satmamız için bir tane daha yapmayacağınıza emin misiniz?"

"Galeri mi?" Veronica söze girdi.

"Şehirde bir sanat ve antika galerimiz var," diye açıkladı Quentin. "Ve böyle bir şeyin birçok üst düzey müşterinin ilgisini çekeceğini düşünüyoruz. Yaz sonuna kadar muhtemelen bir düzine sipariş alırsınız. Ne düşünüyorsun, Austin?"

"Gerçekten o kadar zamanım yok." Veronica'nın gözlerini üzerimde hissettim ama onlara cevap vermedim. "Bu gerçekten sadece bir hobi."

"Fikrinizi değiştirirseniz bize haber verin," dedi Pierre. "İlk arayacağınız kişi biz olmak istiyoruz."

Quentin bana bir çek yazarken, Pierre de Veronica'ya aynı zamanda bir oda ve kahvaltılı olan evlerini hızlıca gezdirdi. Onun kahkahası

ve ikimiz de o yöne baktık. Veronica'nın harika bir kahkahası vardı, derin, gürültülü ve neşeli.

"Karı çok sevimli," dedi Quentin. "Evli olduğunuzu fark etmemiştim."

"Ben değilim. Veronica ve ben sadece arkadaşız. Aslında o bakıcı, ben bekar bir babayım."

"Oh, çocuklarınız var! Ama onları getirmedi mi?"

"Hayır, bir haftalığına Kaliforniya'daki annelerini ziyaret edecekler. Veronica'yı da yanımda getirdim." Cümleyi uygun bir şekilde bitirmek için el yordamıyla bir kelime aradım ve Quentin bana acıyarak omzumu sıvazladı.

"Tamamen anlıyorum," dedi.

Masayı teslim ettikten sonra öğle yemeği için küçük bir sandviç dükkanına girdik. Ben bir köfte sipariş ettim ve Veronica da bir B.L.T. sipariş etti. Bir kabinde karşılıklı otururken, onun bir iki ısırık almasını ve sonra ilgisini kaybetmesini izledim.

"Başka bir şey ister misin?" Ben sordum.

"Hayır." Kalanını sardı ve kendisinden uzağa itti. "Sadece midem biraz tuhaf."

Bir ısırık daha aldım ve onun buzlu çayını yudumlayışını izledim.

"Onunla karşılaşacağın için gergin misin?"

"Evet."

"Olmak zorunda değilsin." Koruyucu içgüdülerim bugün çok keskindi.

"Ben hep orada olacağım. Sana yaklaşmayacak."

"Ondan bu şekilde korkmuyorum. Sadece, beni incitecek şeyler söyleyebilir. Ya da beni utandırabilir." Başparmağının tırnağıyla masanın üstündeki bir çentiği kaşdı. "Bunları duymanı istemiyorum."

Sandviçimi bir ısırıkta bitirdim ve ambalajını toparladım, bu adamı sırf eğlence olsun diye yumruklarsam ne kadar kızacağını merak ediyordum.

"Endişelenecek bir şey yok."

Gülümsedi ama gönülsüzdü.

"Ciddiyim. Endişelenmesi gereken tek kişi senin aptal eski sevgilin. Eğer sana yan gözle bile bakarsa, çenesine soğuk bir yumruk indiririm."

"Hayır!" Kadın başını salladı. "Ona sert davranma, Austin. Muhtemelen güvenli çağırır. Sadece ... hayır. Onu bana bırak."

İçimi çektim ve arkama yaslandım. "Bir de *bana* parti bozan diyorsunuz. O pisliği bir çuval pislik gibi yere atma fırsatını dört gözle bekliyordum."

"Üzgünüm ama *hayır*," dedi kararlı bir şekilde. "Seni oraya sürüklemem, bütün gününü almam yeterince kötü. Bir de üstüne hapse atılmanı istemiyorum. O zaman beni eve kim bırakacak?"

Güldüm. "Artık her şeyi olduğu gibi anlatıyor."

Gülümsedi ve bu sefer gerçek gibiydi. "Cidden. Bunun için minnettarım. Umarım bunu biliyordur."

"İstiyorum."

"Onu kendi başıma halletmek istiyorum, tamam mı?" "Tamam."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

* * *

Ama önce işbirliği yapmayan kapıcıyla uğraşmak zorundaydık. Neil elbette Veronica'nın binaya girmesine izin verilmemesi talimatını vermişti. Tartışmalarını ve yalvarışlarını izledikçe eski kocasına duyduğum nefret artıyordu.

"Üzgünüm, Bayan Sutton," dedi kapıcı. "Sizi içeri alamam. Bay Sutton. Vanderhoof bunu açıkça yasakladı."

"Tony, ama," diye yalvardı. "Beni tanıyorsun. Bir yıl boyunca burada yaşadım.

Kıyafetlerim hâlâ burada. Tek istediğim bu."

"Özür dilerim," diye tekrarladı ve gerçekten de özür diler gibi görünüyordu. "Ama yönetimden emir aldım." Sesini alçalttı. "Bu benim işim."

"Anlıyorum," dedi Veronica. "Ama yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

"Lobiye girmene izin verirsem, kapıcıdan onu aramasını isteyebilirsin."

Tony önerdi. "Belki o da onay verir."

Veronica nefes verdi. "Bundan şüpheliyim ama sanırım denemeye değer."

Tony binanın kapısını açtı ve içeri girdik. İlk izlenimim buranın buz gibi olduğuydu. Termostat elli beşe ayarlanmış olmalıydı - bu büyüklükte bir yeri bu kadar soğuk tutmanın ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemiyordum. Ve sorun sadece klima değildi. Mekan da soğuk *görünüyordu*. Bir sürü parlak beyaz masa, beyaz mermer yüzeyler ve buzlu camlar.

Işıklandırma. Soğuk, seçilmiş mükemmelliğinde neredeyse antiseptik veya kurumsal bir şey vardı. Gümüş vazolardaki beyaz çiçekler bile sahte görünüyordu. Bu yerle ilgili hiçbir şey bana evimi çağırıştırmıyordu.

Param yettiğinden değil.

İkinci izlenimim ise burada yaşamının tonlarca paraya mal olması gerektiği idi. Buranın muhtemelen çatı katında bir yüzme havuzu ve yer altında bir şarap mahzeni vardı. Kapalı otopark muhtemelen Land Rover'lar ve Porsche'lerle doluydu. TWO BUCKLEYS HOME IMPROVEMENT'a bağlı olduğunu gururla belirten pikabım, astronomik bir saatlik ücret karşılığında caddenin yukarısındaki bir garaja park edilmişti. Soyadı Vanderhoof olmayan birinin bu şekilde yaşamayı nasıl karşılayabildiği beni aşıyordu. Veronica'nın bu tür bir peri masalı hayatı istediğine dair söylediklerini hatırladım ve özleyip özlemediğini merak ettim.

Ben arkada beko, konsiyerj masasındaki yaşlı beyefendiye yaklaştı ve beyefendi onu tanımış gibi görünse de pek umutlu görünmüyordu. "Bay Vanderhoof'un talimatları çok açıktı," dedi, "ama aramayı ben yapabilirim."

Bir telefon aldı ve benim duyamayacağım kadar sessiz konuştu, sonra telefonu kulağından biraz uzakta tuttu. "Elbette, Bay Vanderhoof. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Emin olacağım, neydi o?" Veronica'ya baktı. "Evet, kendisi şu anda lobide. İster misiniz-çok iyi. Ona haber veririm."

"Yukarı çıkabilir miyim?" diye sordu umutla.

Ahizeyi yerine koyarken, "Korkarım hayır," dedi. "Ama Mr. Vanderhoof aşağı gelip sizinle konuşmayı kabul etti."

Omuzları çöktü. "Onunla konuşmak istemiyorum. Sadece kıyafetlerimi istiyorum."

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi kapıcı, sesi pişmanlık doluydu. "Özür dilerim."

"Denediğin için teşekkürler, Walter." Veronica bana doğru döndü, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Aşağı geliyor."

"Duydum." Kollarımı ona dolamak istedim ama yapmadım. Bunun yerine ellerimi ceplerime soktum.

"Sadece mantıklı ve kibar olacağım," dedi, benden çok kendine. "Sakin kalacağım ve kibar olacağım. Annem her zaman balla sirkeden daha çok sinek yakalanacağını söylerdi."

"Yolundan çekileceğim," dedim ona. "Ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler." Bana gülümsedi. "Eğer bu gece dönmek zorunda olmasaydık, seni en sevdiğim et lokantasına götürür ve akşam yemeği ısmarlardım."

Kulağa o kadar hoş geliyordu ki, tam babamı arayıp yarın işe gelmeyeceğimi söyleyecektim ki asansör açıldı ve atletik yapılı, düzgün görünümlü bir adam diğer insanları kabaca kenara iterek dışarı çıktı. Sarı saçları rüzgârla savrulmuştu, çenesi yüzüne göre çok büyük görünüyordu ve etkileyici bir güneş yanığı vardı. Tamamen beyaz giymişti - beyaz şort, beyaz Lacoste gömlek, beyaz çoraplar, beyaz tenis ayakkabıları, her iki bileğinde ve başında beyaz eşofman bantları. Eksik olan tek şey raketi idi. İçim bu kadar kinle dolu olmasaydı gülebilirdim. Saturday Night Live skeçlerine benziyordu.

"Vay, vay, vay." Elleri kalçalarında, iki ayağı üzerinde durdu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu benim küçük çay fincanım değil mi? Fikrini değiştirdin, değil mi?"

Cehenneme kadar yolu var, diye düşündüm.

"Merhaba Neil," dedi Veronica sakın bir sesle. "?"

Başını arkaya attı ve yüksek sesle güldü. "Ben mi? Harika. Kulüpte üç set oynadım ve hepsini kazandım. Tekme servisim bugün neredeyse geri döndürülemezdi. On as yaptım."

"Doğru. Kulağa hoş geliyor. Merak ediyordum da-"

"Geri döneceğini biliyordum." Neil'in gözleri kibirle parlıyordu. "Beni özledin, değil mi?"

Veronica nefes aldı. "Sadece eşyalarım için döndüm."

"Ne eşyaları?"

"Kıyafetlerim ve-"

"Aldığım kıyafetler mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Onlar sana ait değil."

"Neil, ama. *Bütün* kıyafetlerimi sen almadın."

"Giymeye değer şeyleri . Gerisi çöptü. Zaten çöpe attım."

Çenesi düştü. "Kıyafetlerimi mi attın?" "Artık burada yaşamıyorsun."

"Her şey mi?" Sesi çatallaştı.

"Yer kaplıyorlardı. Yeni ısmarlama takım elbiseler sipariş ettim, bu yüzden ikinci yatak odasındaki dolaba ihtiyacım olacak."

Veronica yüzünü ellerinin arasına aldı ve ben de ona doğru bir adım attım, benden istediği gibi bu işi onun izin vermekle araya girmek arasında kalmıştım

ve bu adamın tenis beyazlarını mahvetti. Ama bir saniye sonra başını kaldırdı ve gözyaşı yoktu. "Neil, bunu nasıl yaparsın? Annemin bana verdiği şeyler vardı."

"Annen, şu anda mutlu bir evliliğiniz olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Sence burada olsaydı nasıl hissedirdi? Hayal kırıklığına uğrardı, işte böyle!"

Söz dinlemeyen bir kız öğrenciyi azarlar gibi parmağını yüzüne doğru salladı.

Yaslandığım sütunu ittim ve neredeyse içeri giriyordum, Ama o zaman Veronica nazik davranmayı bıraktı ve ona ters ters bakarak elini yüzünden çekti.

"Sen delisin!" diye tersledi. "Seninle evlenmediğime memnun olurdu! Beni hiç sevmedin. Sadece beni kontrol etmek istedin. Hayatım boyunca beni perişan edecektin."

Neil'in yüzü sahte, aşırı dramatik bir üzüntü ifadesi aldı. "Oh, zavallı küçük Roni, Chanel'lerle dolu dolabı ve Mercedes-Benz'iyile çatı katındaki dairesinde! Senin için çok üzülüyorum." Tekrar sırtıttı. "Doğruyu söyle. Şimdi her şeyi özlüyorsun, değil mi?"

"Zerre kadar değil," dedi zehirli bir sesle. "Bu saçmalıkları umursadığımı sanıyorsan benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

Tekrar arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Onda bu vardı.

"O zaman burada ne işin var? Eski püskü kıyafetlerini aramak için geldiğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?" Sesini yükseltti. "Kabul et, buradasın çünkü bir hata yaptığını biliyorsun ve şimdi beni geri istiyorsun."

"Yaptığım tek hata en başta sana evet demektir! Dünyadaki son kişi bile olsan seni geri istemezdim."

"Sen bilirsin, Veronica," dedi kibirli bir kokuyla. "Ama daha iyisini asla bulamazsın."

Bir kahkaha patlattım, tutamadım.

Neil bana doğru döndü. "Peki sen kimsin?" diye sordu. Gözleri iş botlarımı, kot pantolonumu ve kolona yaslanışımındaki tembelliği görünce yargılamak için kısıldı.

"Ben daha iyi biriyim," diye bilgilendirdim onu.

Yaklaştı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Pardon?" "Göt herif, onunla üç hafta önce tanıştım ve sana hemen söyleyeyim, *biliyorum*

Ona senden daha iyi davranıyorum ve onu daha iyi *becerdiğimden* emin olabilirsin."

Lobide toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Kadınların incilerini tuttuklarını hayal ettim ama gözlerimi Neil'in öfkeli yüzünden ayırmadım. Şokun etkisi geçtikten sonra sağ kolunu geriye doğru kaldırdı ve bana şimdiye kadar görebileceğiniz en bariz, en deneyimsiz yumruğu indirdi. Bana vuracağını söyleyip eğilmem için beni uyarmış da olabilirdi.

Kolayca engelledim ve kendimi durduramadan sağ yumruğumla burnuna bir darbe indirdim. Bu onu geriye, kışının üzerine düşürdü ve sersemlemiş bir halde orada oturdu. Burun deliğinden kan damlıyordu. Zekice uzanıp üst dudağına dokundu, sonra parmağına baktı. "Kanıyor!" diye bağırdı, tıpkı başka birinin panik içinde "Vuruldu!" diye bağırabileceği gibi.

"Sana o kadar sert vurmadım bile," diye hırladım, elim hâlâ yumruk şeklindeydi. "Kendini şanslı say."

"Biri polis çağırsın!" diye bağırdı, yerde yatan kavgacı bir çocuk gibi görünüyordu. "Ve bir ambulans! Bir cerrah! Sanırım burnumu kırdı!"

Veronica beni pazumdan yakaladı ve kapıya doğru çekti. "Hadi gidelim. Şimdi."

Kapıya doğru koştuk, güneş ışığına doğru ilerledik ve sonra aceleyle sokağı çıktık. Kaldırımındaki insan gruplarının arasından geçerken ikimiz de bir şey söylemedik ama bir noktada arkama baktım ve onu göremedim. Hareket etmeyi bıraktım ve o bana yetiştiğinde elinden tuttum ve garaja kadar yan yana koşturduk, iki kat merdiven çıktık ve kamyonete ulaşana kadar araba sırasından aşağı indik. Onun için yolcu kapısını açtım ve o da içeri girdi. Kamyonun etrafını sarıp direksiyonun arkasına geçtiğimde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kendimi bok gibi hissediyordum. "Özür dilerim, Roni. Her şeyi berbat ettim."

Titreyen nefesler arasında "Sorun yok," diyebildi.

"Hayır, değil. Bu işi senin halletmene izin vereceğime söz vermiştim ama sonra sinirlerime hakim olamadım. Lanet çenemi kapalı tutmalıydım."

"Yapmadığına sevindim," diye ağladı. "Bunu hak etmişti. Keşke ona daha önce karşı çıksaydım."

"Ben de. Ama bugün seninle çok gurur duydum. Annen de seninle gurur duyardı."

Daha çok ağladı.

Bir kolumu ona , onu kendime çektim. "Buraya gel."

Ben sırtını okşarken bir iki dakika boyunca omzumda ağladı. Owen ya da Adelaide ağlarken onları tutmaya alışkındım ama

Yetişkin bir kadını rahatlatmak tamamen başka bir şeydi. Sarılacak bir diz ya da ovulacak bir dirsek yoktu. Onu bir kurabiyeyle ya da bisiklete binmekle oyalayamazdım. Bir an için arka koltukta onunla yatmayı teklif etmeyi düşündüm ama tam o doğruldu ve bileğinin tersiyle burnunu sildi.

"Tanrım, neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Bu şaşırtıcı bir şey değil. Neil pisliğin teki."

"Şimdi burnu kırık bir pislik oldu."

Acı acı güldü. " durumdayım. Gömleğin de berbat."

"Umurumda değil."

"Torpido gözünüzde hiç mendil var mı acaba?"

"Hmm. Bir şey bulmuş olabilirim." Ona doğru eğildim ve çantayı açtım, içine birkaç fast food peçetesi zulaladığımı görünce minnettar oldum. "Bu nasıl?"

"Mükemmel. Teşekkürler." Birini alıp burnunu sildi, sonra diğerini alıp gözlerini sildi. Sonra onları avuçlarının içinde topladı ve birkaç titrek nefes aldı.

"İyi misin?"

Başını salladı. Burnu kızarmış, gözleri şişmiş ve rimeli siyah lekeler bırakmıştı ama nefes alış veriş daha sakindi. "Ben iyiyim."

"Sence eşyalarını atma konusunda doğruyu mu söylüyor?" diye sordum. "Belki de bu saçma bir numaraydı."

"Hayır. Bence gerçekten o . O kinci ve biri."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Annenin sana verdiği eşyalarla ilgili o şeyi söylediğinde onu öldürmek istedim."

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar da çok değildi. Birkaç parça giysi. Benim için gerçekten önemli olan eşyaları orada değildi - Chicago'ya taşındığımda Morgan'ın deposunda bir kutu bırakmıştım. Küçüklüğümden kalma fotoğraf albümleri, bana yazdığı mektuplar ve bazı kitaplar."

Rahatlayarak nefes verdim. "Tanrıya şükür."

"Tuhaf," dedi düşünceli bir şekilde, ön camdan dışarı bakarak. "O kutuyu Neil'in yanına götürmeyi düşünmemiştim bile. O zamanlar Morgan'a henüz her şeyi gözden geçirme fırsatı bulamadığımı ve acımın çok taze olduğunu söylemiştim ama bu bir yalandı. Bunların hiçbirini Neil ile paylaşmak istemedim. Çok kişiseldi. Benim için çok değerliydi."

"Belki de içten içe biliyordun."

Üzüntüyle başını salladı ve gözlerini kucağında peçeteleri tutmaya devam eden ellerine indirdi. "Belki de yaptım."

Kamyoneti çalıştırdım ve emniyet kemerimi baēladım. "Peki, burayı geride bırakıp eve dönmeye ne dersin?"

"Kulaēa hoş geliyor." Bana baktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Seni buraya kadar boşu boşuna s r klediēim için özür dilerim. Benzinin parasını sana geri  deyeceēim."

"Dinle, o adamın suratına yumruk atmak için 600 mil daha giderdim. Ve yeni kıyafetler için tüm parana ihtiyaın olacak."

"Hâlâ." Eēilip yanaēıma bir öpücük , sonra başını omzuma yaslayıp üst koluma sarıldı. "Teşekkür ederim. Burada olduēun için çok mutluyum."

G ēs m ısındı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Ben de."

Saē elimi aldı ve ona baktı. "mu?" Parmaklarımı b kt m. "Hiç acımıyor."

"Attıēın yumruk çok sertti."

"Eh. Xander'a bundan daha sert vurmuřluēum var. Ama Xander karşılık verdi." Güldü. "Eminim  yledir."

Kamyonu vitesine takmak üzereydim ki en çılgınca şeyi yaptı; sert elimi yumuşak aēzına götürdü ve her parmaēımın arkasını öptü. Sonra da inceledi. "Ellerini seviyorum. Benim  zerimdeyken daha da çok seviyorum."

Sikim kalktı ve kamyoneti geri vitesine taktım. "O zaman buradan siktir olup gidelim."

ON ALTI

veronica

"Bana beş kardeşle büyümek hakkında daha fazla şey anlat," dedim Illinois'den çıkıp eyaletler arası yolda doğuya doğru ilerlerken. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve aile onun ilk önceliği gibi görünüyordu.

"Öldürmek istemediğimiz zamanlarda yakındık."

"Yatak odalarınızı paylaşıyor muydunuz?" Tek çocuk olarak büyürken evin ne kadar sessiz olduğunu hatırlayarak sordum.

Başını salladı. "Xander ve ben paylaştık, Devlin ve Dash paylaştı. Mabel kendi odası olan bir prenesi."

"Dört erkek kardeşle büyüdü," dedim gülerek. "Boşluğa ihtiyacı vardı. Ama bana pek prenses tipi gibi gelmedi."

"Sanırım değildi, kelimenin şımarık velet anlamında değil. Çok kız gibi de değildi. Daha çok erkek fatma gibiydi. Her zaman bize ayak uydurmaya çalışırdı."

"Sen ve Xander dışında hepiniz iyi anlaştınız mı?"

"Evet. Sanırım Xander'la bu kadar çok kavga etmemizin tek nedeni yaşça birbirimize yakın olmamız ve ikimizin de rekabetçi olmasıydı. Onun bir çıkış yolu olarak sporu vardı ama benim lisede spora ayıracak vaktim yoktu. Hep çalışırdım."

Sempati kalbimi sıkıştırdı - gerçekten de hızlı büyümeye zorlanmıştı. "Devlin nasıl biri?"

"Şimdi mi? Azimli olduğunu söyleyebilirim. Başarılı. Odaklanmış. Çocukken ele avuca sığmaz biriydi ama liseye başladığında asiliği bıraktı. Üniversite diploması almak istiyordu ve iyi notlara ihtiyacı olduğunu biliyordu."

"Yani iyi bir öğrenciydi?"

"Kesinlikle çocuklar arasında en iyi öğrenciydi. Ama motive olmuştu. -Kendi işini yürütmek, çok para kazanmak, güzel bir araba kullanmak istiyordu."

"Peki ya o?"

"Yola çıktı," dedi Austin, sesinde bir parça gurur vardı. "Kıçını yırtarak çalışıyor. Ofis işi bana göre değil ama o kurumsal hayatı seviyor gibi görünüyor."

"Peki kaç yaşında?"

"Yirmi sekiz yaşında. Boston'da yaşıyor." "Peki ya Dash?"

"Dash 26 yaşında. Çocukken vahşiydi, tonlarca enerjisi vardı, her zaman kuralları çiğnerdi. Ama her zaman bir jambon gibiydi, beladan kolayca kurtuldu. Herkesle tatlı tatlı konuşabilirdi."

Gülümsedim. "Hep oyuncu mu olmak isterdi?"

"Evet. Malibu Splash'i izledin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama ikizler bana iyi olduğunu söyledi."

Austin güldü. "Çünkü hedef kitle onlar. Bazen Dash için üzülüyorum çünkü daha ciddi bir aktör olmak istiyor ama bu dizide popüler oldu ve şimdi sözleşmesi yüzünden kapana kısılmış durumda. Bazen de internette bir partiye ya da galaya katılırken çekilmiş fotoğraflarını görüyorum ve ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bu göt herif gayet iyi gidiyor."

Gülümsedim. "Kız arkadaşı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Dash Hollywood'da flört etmenin çok zor olduğunu söylüyor. Herkes sahte görünüyor." Bir an sessiz kaldı. "Asla ünlü olmak istemem."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani, para iyi olurdu ama bazı büyük dezavantajları da var gibi görünüyor. Mahremiyet yok, insanlar karşında olmadan normal şeyler yapma özgürlüğü yok, kime güvenebileceğinden emin olmanın bir yolu yok. Ve her zaman *açık* olmak zorundasın, anlıyor musun? Siktir et."

"Evet."

Bana baktı. "Peki ya sen? Sende her türlü yetenek var. Ünlü olmak mı istiyordun?"

Güldüm. "Benim *tek bir* yeteneğim var, o da sizi Hollywood'a götürecek türden bir yetenek değil, en azından bugünlerde değil. Hollywood müzikallerinin altın çağını seksen yıl kadar kaçırdım. Ama yine de sahneyi kameradan daha çok seviyorum."

"Öyle mi?"

"Daha anlık, daha heyecanlı hissettiriyor. Büyük bir seyirci kitlesini, alkışları ve havadaki enerjiyi seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, Rockette olmak çok küçük yaşlardan beri hayalimdi. Annem, ben küçükken Noel gösterisini izlemesi için ona iki bilet veren varlıklı bir ailenin yanında temizlik yapıyordu."

birlikte tren ücreti ödedim ve beni götürdüler - perde açıldığı andan itibaren gözlerimde yıldızlar vardı. Hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum."

Bana baktı. "Dans etmeyi özlüyor musun?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. "Dans olmayınca sanki büyük parçam ölmüş gibi hissediyorum - ruhum ya da öyle bir şey. Dans her zaman benim kaçışım, tutkum ve en mutlu olduğum yer oldu."

"Başladığında kaç yaşındaydın?"

"İki. Ve bu işe başlamam tamamen şans eseri oldu. Annem pazar günleri kapalı olan yerel bir dans stüdyosunu temizleme işi aldı ve beni de yanında getirmek zorunda . Tüm o aynaların önünde saatlerce dönerek, zıplayarak ve sadece benim duyabildiğim müzikle dans ederek vakit geçirirdim. Bir gün stüdyo sahibi orada evrak işleriyle falan uğraşıyordu ve beni görüp potansiyelim olduğunu düşündü. Teknik olarak yaşımda tutmamasına rağmen beni ücretsiz ders almaya davet etti."

"Ve sen bunu sevdin mi?"

"Her şeyden çok." Dersten önce stüdyoya varmanın verdiği çocukluk sevinci beni yeniden etkiledi. "Büyürken, dans ettiğim zamanki kadar mutlu olmamıştım. Sadece ilgi gördüğüm için değil, her ne kadar ilgi güzel olsa da. Ama evde çok yalnızdım ve stüdyo her zaman çok yoğun, gürültülü ve misafirperverdi. İkinci bir ev gibiydi. Öğretmenlerim ve arkadaşlarım ailem gibiydi."

"Eminim oradaki en iyi kişi sendin."

Güldüm. "Biliyor musun? İyiydim ama her zaman en iyisi değildim. Sadece kıcımları yırtarak çalıştım ve orada olmayı sevdiğim ve öğrenmek istediğim çok açıktı. Azimliydim, gözüm ödüldeydi." Ona gülümsedim. "Gençken *senin ödülün* neydi? Hep aile şirketine mi yönetmek istiyordun?"

"Pek sayılmaz." Bir an sessiz kaldı, gözleri yoldaydı. "Mimarlık okumak için üniversiteye gitmek istiyordum."

"Neden ?"

"Ailemin bana evde ihtiyacı vardı."

Devam etmesini bekledim, ama etmedi ve Austin için bunun bu kadar basit olduğunu fark ettim - ailesinin ona ihtiyacı vardı ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kendi hedeflerini bir kenara bırakmış, evde kalmış, kardeşlerini büyötmeye yardım etmiş ve babasıyla birlikte çalışmıştı. Sonra kardeşlerinin her birinin hayallerinin peşinden gitmek için yuvadan ayrılışını izledi. Bu, onun için daha da anlamlıydı.

İkizleri vermek yerine tek başına büyütmede ısrar ettiği için şimdi bana kızıyor. Kendi ihtiyaçlarını ya da isteklerini asla ön planda tutmazdı.

Bu onurlu ve inkar edilemez derecede seksiydi ama aynı zamanda bastırılmış bir hayal kırıklığına da yol açıyor olmalıydı, değil mi? Hiç kızgın hissetti mi? Hiç geride bırakılan kişi olduğu için kızdı mı? İsteddiği şeyin peşinden gidemeyen kişi olmaya? Şu anda bile aile işini bırakmayı reddediyor ve mobilya işine daha çok bir tutku projesi gibi yaklaşıyordu.

Peki ya kişisel ihtiyaçlar? Harika bir evlat, baba ve kardeşti ama yine de bir erkekti. Yakışıklı profiline bir göz attım, sonra bakışlarımın göğsünden aşağı, kalçalarının tepesine inmesine izin verdim. Dün geceye dair anılar zihnimi doldurdu ve karnımdaki çarpıntı bacaklarımın arasına taşındı.

Bu gece yine yatağında olmasını istiyordum ama bundan da öte, onun için evrenin merkezi olduğunu hissettirecek bir şey yapmak istiyordum. Sanki sadece onun ihtiyaçları önemliymiş gibi.

O masayı bu sabah teslim edebilir ve günün geri kalanını atölyesinde sevdiği işi yaparak geçirebilirdi. Bu onun çocuklar olmadan geçirdiği ilk tam gündü. Bunun yerine, sırf eski kocamla tek başıma yüzleşmemi istemediği için günün büyük bir kısmını beni Chicago'ya götürmekle geçirdi. Ve o da benim için ayağa kalkmıştı. Neil saçma bir şekilde yavaş ve bariz bir yumruk atmasıydı benim için yumruk atabilirdi.

Beni ilk sıraya koymuş gibi hissettim. Annem dışında bunu yapan başka biri var mıydı?

Sol elini sağ omzunun üzerinden geçirdi ve kasını yoğurdu.

"Bu seni hâlâ rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Dur, ben yapayım." Koltukta yana doğru kayarak uzandım ve boynuna ve omzuna masaj yapmaya başladım. "Tanrım, çok gerginsin. Seni esnetmemiz gerek."

"Kulağa çok acı verici geliyor. Bir raf hayal ediyorum."

Kıkırdadım. "İşkence aleti yok. Birlikte yoga yaparız." "Hayır.

Lanet olsun. Olmaz."

"Neden olmasın? Çocuklar bayılıyor."

"Çocukların yedi yaşında vücutları var. Ayrıca, sen o yoga pozlarını verirken benim esnemeye konsantre olabilmemin imkanı yok. Seni arka bahçede gördüğüm ilk sabah neredeyse aklımı kaybediyordum."

"Öyle mi? Beni mi izliyordun?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Gözlerimi kaçırıyordum, kendimi dünyanın en büyük sapığı gibi hissediyordum."

"Sadece birkaç yoga pozuydu."

"Aklımda değil, değildi."

"Tamam, o zaman gerçek bir masaja ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler. Başkalarının ellerinin vücudumda gezinmesinden hoşlanmıyorum."

"Benden demek istedim, aptal." Kulağına fısıldamak için yaklaştım.
"Mutlu sonla biten."

İnledi. "Pantolonumu daraltıyorsun."

"İstersen bunu hemen şimdi halledebilirim." Elimini kasıklarına götürdüm ve kotun üzerinden onu okşadım. "Elimle ya da ağzımla."

"Yüce Tanrım. Bunu durdurmalısın yoksa araba kullanamayacağım. Ve arkamızdaki eyalet polisine neden yolun her yerinde olduğumu açıklamak için çok zamanım olacak."

"değil. Eve gidene kadar hepsini benim için saklayabilirsin." Tekrar yakınına eğildim ve dişlerimle kulak memesini çekiştirdim. "O zamana kadar çok susamış olacağım."

Çenesi sıkıştı. "Siktir."

"Ve Austin, muhtemelen durup biraz daha prezervatif almalıyız.
Dev bir kutu."

Arkamızdaki eyalet polisine rağmen gaza biraz daha sert bastı.

* * *

Neredeyse on bire kadar eve varamadık. Arabayı garaj yoluna çektiğimizde Austin çocukları hemen aramak istediğini söyledi.

"değil," dedim. "Yine de duş almak istiyorum."

"Ben de bir tane alacağım. Arka kapıyı açık bırakacağım. Hazır olduğunda gelir misin?"

"Eve gelmemi mi istiyorsun?" Şaşırarak sordum. "Sorun olur mu?"

"Evet, ben sadece ..." Bunun neden büyük bir mesele gibi geldiğini açıklamakta zorlandım. "Ev senin aile alanın gibi. Buna müdahale etmek istemiyorum."

Başını eğdi. "Veronica, son altı saattir tek yaptığım vücuduna nasıl gireceğimi düşünmek. Tanrı aşkına, geceyi benim odamda geçirebilirsin."

Güldüm. "Tamam, gelirim."

Dairemde duş a girdim ve karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Onları en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyordum. Çıktığımda vanilyalı vücut losyonumu tenime sürdüm, Austin'in üzerindeki kokusunu nasıl sevdiğini hatırladım. Kendimi yaramaz hissederek külot giymedim ama beyaz tişörtümü başımdan geçirdim ve atkuyruğumu çekerek saçlarımı kabarttım. Nabzım hızla atarken merdivenlerden aşağıya ve bahçeye doğru koştum.

Söz verdiğim gibi, arka kapı açıldı. Mutfak karanlık ve sessizdi, üst kata çıkmadan önce kapıyı arkamdan kilitledim.

Austin'in yatak odasında bir lamba yanıyordu ve banyonun kapısı kapalıydı. Komodinin üzerinde eve gelirken satın aldığımız devasa prezervatif kutusu duruyordu ve onu görmek bile karın kaslarımın sıkılaşmasına neden oldu. İçime çektim

-Oda onun gibi kokuyordu. Erkeksi ama temiz, yeni bir deri kemer gibi.

Arkamda banyonun kapısı açıldı ve arkamı döndüm. "Merhaba," dedim, sanki onu on beş dakika önce görmemişim gibi kalbim deli gibi çarpıyordu.

Ayrıca çıplaktı.

Saçları ıslak ve dağınık, teni nemli ve hafifçe kızarmış, gözleri karanlık ve aç bir şekilde bana doğru gelirken nefeslerim pantolonuma dönüştü. Bakışlarım geniş göğsünde, dalgalanan karın kaslarında ve kalçalarının arasındaki kalın, ağır sikiinde gezindi.

Dudaklarımı yaladım. "Çocuklar nasıl?"

"Peki. Ama şu anda çocuklar hakkında konuşmak istemiyorum." Yüzünü boynuma gömecek ve ellerini gömleğimin altından geçirecek kadar yaklaştı. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Teşekkürler."

Elleri popomun üzerinde gezindi. "Buraya külot giymeden mi geldin?"

"Zaten uzun süre dayanacaklarını sanmıyordum." Dudakları ve elleri dil boğazımdan aşağı çalıştı.

"Haklıydın." Beni geriye, yatağa doğru yönlendirdi. "Hâlâ bu gömleği giyiyor olman yeterince kötü. En az otuz saniyedir buradasın."

"Onu benden al. Zaten Neil'e aitti ve-"

"Ne?" Vücudu hemen gerginleşti. Başını kaldırdı ve gözlerinde alev alev yanan öfkeyle bana baktı.

"Bu tişört. Neil'indi ama ben-"

Ben daha cümlemi bitiremeden Austin göğsümdeki pamuğu iki avuçla yakaladı ve *parçaladı*. Gömlek önden tamamen yarılına kadar yırtmaya devam etti, sonra onu kollarımdan itti ve yere fırlattı. Sanki omzundaki boz ayı dövmesi kontrolü ele geçirmişti.

"Onun hiçbir şeyi bir daha senin tenine dokunamayacak," diye hiddetlendi.

Bu sahiplenici öfke gösterisi karşısında tahrik mi olacağımı yoksa dehşete mi düşeceğimi bilemiyordum. Ama kalbim bir yarış atı gibi dörtnala koşuyordu ve nefesim kısa, hızlı patlamalar halinde geliyordu. Bacaklarımın arasında uyarılmanın çırpınışlarını hissediyordum ve meme uçlarım sertleşip karıncalanıyordu.

"Siktir. Özür dilerim." Austin'in boynundaki kordonlar gerildi ve gözleri bir anlığına kapandı. "Bugün kendimi kaybedip duruyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Onun sana yakın olduğu düşüncesine bile katlanamıyorum, gömleğine bile."

Nazlı nazlı gülümsedim. "Bana gömleklerinden birini vermen gerekecek o."

"Anlaştık." Beni doyumsuzca öptü, dili dudaklarımın arasında kayıyordu. Aleti aramızda canlandı ve onu tek avucumun içine aldım, parmaklarımı etrafına doladım, elimi kalınlaşan şaftın üzerinde yukarı aşağı gezdirdim.

Elini bacaklarımın arasına kaydırды. "Zaten ıslaksın," diye homurdandı, parmakları içimde kolayca kayıyordu.

"Bu senin vücudun. Bana bir şeyler yapıyor." Sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı kulağına götürdüm. "Ve şimdi ben de sana bir şey yapacağım." Dizlerimin üzerine çöktüm, şişen sikini iki elimle sararken nefesinin keskin bir şekilde kesilmesinin tadını çıkardım. "Bütün gün düşündüğüm bir şey."

"Bütün gün, ha?" Sesi alçak ve arzu doluydu.

"Belki de bütün hafta." Yumruklarımı şaftının sert uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirdim, dilimle yumuşak, pürüzsüz ucunu okşadım.

İnledi, elleri iki yanında yumruk haline geldi.

"Sakin bana yapmadığını söyleme." Bir elimi kalçalarının arasına kaydırды ve taşaklarını avucumun içine aldım.

"Ne yapmadın?"

Dilimi tepesinin etrafında döndürürken ona cilveli bir şekilde baktım. "Bunu düşündüm."

"Seninle tanıştığımdan beri sadece iki dakikada bir."

Güldüm ve kökünden ucuna kadar yaladım, derisi sıcak, sert ve damarlarla doluydu. "Güzel." Tepedeki çıkıntının etrafında döndüm ve elimi uzunluğuna doğru pompaladım, dudaklarım hassas başın üzerinde ıslak ve açık bir şekilde gezindiğinde onun derin, işkence dolu iniltisinden memnun oldum. Başımı yukarı kaldırdım ve tekrar gözleriyle buluştum. "Ama bunu yapmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Sana bir uyarı vereceğim."

"Kastettiğim bu değildi." Dudaklarımı rujummuş gibi ucuyla okşadım ve tuzlu tadıyla kapladım. "Demek istediğim, kendini tutmana izin verilmediğini açıkça belirtmek istiyorum."

Elleri saçlarımda gezindi. "Tanrım."

"Senin için dizlerimin üzerindeyim," diye fısıldadım. "Seni iyi hissettirmek istiyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Göğsünden acı dolu bir hırıltı yükseldi. "Ağzını istiyorum Ben."

"ama, bundan daha iyisini yapabilirsin." Dudaklarımı aşağı yukarı ovuşturdum.

ereksiyonunun alt tarafına baktı. "Gerçekten ne düşündüğünü duymama izin ver." "Sikimi emmeni istiyorum."

Gülümsedim ve sadece ucunu ağzıma aldım, ona birkaç şakacı küçük çekiştirme verdim.

Yumrukları saçlarımda sıkılaştı. "Ağzını öyle derin ve sert sikmek istiyorum ki ben boşaldığımda boğulacaksınız."

Ve sonra artık konuşamıyordum, çünkü başımı sabit tutmak için saçlarımı tutarken bir yandan da sikinin tamamını dudaklarımın arasına, ucu boğazımın arkasına değene kadar itiyordu. Orada bir an durdu, tamamen hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki ağzımın içinde kalınlaştığını ve nabzının attığını hissettim. Acı dolu bir iniltiyle kalçalarını sallamaya başladı - dilim boyunca kayan, asla tamamen geri çekilmeyen, ama her zaman ağzımın en derin noktalarına çarpan yavaş, ritmik itişler. Gözlerim yaşardı. Kafa derim acıyordu. Nefes almak için mücadele ettim, her geri çekilişinde biraz hava almayı başardım.

Ama bu tam da istediğim şeydi. Benimle birlikte kendini bırakmaya, düşündüklerini söylemeye, yapmak istediklerini tereddüt etmeden yapmaya istekli olduğunu bilmenin verdiği bir güç duygusu vardı. Bu, zevkini ön planda tutmaya alışık olmayan bir adamdı.

Bu zevki sağlamak, bu zevki *somutlaştırmak* istedim. Bana karşı bencil olmasını istedim. Benimle sert. Benimle gerçek.

Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladı, kalçaları derin, keskin darbelerle ilerliyordu. Parmakları saçlarımda gevşedi ve başımı kucaklayarak yerinde tuttu. Orgazmın her iki elimde de yükseldiğini hissedebiliyordum; biri sikinin dibine sarılmıştı, diğeri bacaklarının arasındaydı, vücudu serbest kalmaya doğru ilerlerken her parçası daha da sertleşiyordu. Onun tadını alabiliyordum ve refleks olarak inledim. Meme uçlarım karıncalanıyor, karın kaslarım geriliyordu. Kalçalarım titriyor ve sıcaktan kayganlaşıyordu. Ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Onu becermek istiyordum. Onu yere itmenin ve boşalana kadar ona binmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim. Bunu daha sonra yapacağıma dair kendime söz verdim.

Şu anda her şey onunla ilgiliydi.

"Siktir-Roni-çok iyi-"

Daha sert emdim, şaftını daha sıkı kavradım ve sadece eğlence olsun diye bir parmağımın ucunu bacaklarının arasından daha geriye kaydurdım, hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin olmadığım için içine hafifçe girdim.

Bir saniye sonra cevabımı almıştım çünkü son bir hamleyle kontrolü kaybetmişti. Ağzımda zonklayan ve boğazımın arkasını kalın, sıcak patlamalar halinde kaplayan nabız dışında vücudu hareket etmeyi bıraktı.

Kendine gelir gelmez geri çekildi ve ben de nefes nefese kalarak popomu topuklarıma indirdim.

"Tanrım. İyi misin?" Austin saçımı bıraktı ve önümde çömeldi.

Başımı salladım. "Evet. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Boğulma konusunda şaka yapmıyormuşsun."

"Özür dilerim bebeğim."

"Olma. Bunu istedim, değil mi?"

Bana seksi bir sırıtış attı. "Yaptın. Şimdi senden bazı şeyler isteyebilirim."

"Ne gibi?"

"Pekâlâ." Bir elini kalçamdan yukarı kaydırды. "Bu yatağa zıplayıp yüzüme oturmaya ne dersin, böylece seni dilimle becerebilirim?"

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedim. "Sadece seni memnun etmek istiyorum."

"O zaman ışığı da açık bırakacağız." Ayağa kalkarak beni halının üzerinden kaldırdı ve yatağın üzerine koydu.

"Sanki elektrik şirketinin sahibiymişsin gibi," diye takıldım.

"Eğer seni boşalırken izleyebileceksem, bunu satın alırım."

Bir dakika sonra, ben ahşap yatak başlığına tutunup kalçalarımı yavaşça yüzünün üzerinde sallarken başı kalçalarımın arasındaydı. Elleri göğüslerimdeydi, başparmakları meme uçlarımla uğuldayan tepelerini okşuyor, sonra da beni nefessiz bırakacak kadar sertçe çimdikliyordu. Ama parmaklarının acısı ve dilinin darbesi aynı anda muhteşemdi. Yaladı ve emdi ve öptü ve tattı, alay etti ve fiskeledi ve çırpındı. Dilini içime kaydırıp ve uzun, görkemli bir okşayışla merkezimdaki dikişi süpürdü. Beni yavaşça yuttu, sanki bütün gece dayanmaya çalıştığı çökmekte olan bir tatlıymışım gibi. Bazen doyamıyormuş gibi inliyordu.

Bir dakika boyunca onu izledim, karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ama sonunda başımı çevirmek zorunda kaldım, yoksa çok çabuk bitirecektim. Onu altımda görmek, çıkardığı sesleri duymak, kirli çenesini kalçalarımın hissetmek çok ateşliydi. Aslında bunu daha önce hiç yapmamıştım-Neil yüzüne yakın bir yere oturmamı isteyecek bir tip değildi, özellikle diliyle yetenekli ya da kadın anatomisi hakkında bilgili de değildi.

Peki ışıklar açıkken seks? Hiç olmadı. Bu benim için sorun değildi, çünkü karanlıkta olmak farklı biriyle birlikteymişim gibi davranmamı kolaylaştırıyordu. Beni gerçekten önemseyen biriyle. Sonrasında bana sarılıp ona ne kadar iyi hissettirdiğimi söyleyecek, dövmemi öpecek ya da benim için koca bir pisliğin suratına yumruk atacak biri. Beni aşağılamak yerine benim için ayağa kalkan biri.

Ve eğer dili sihirli bir değnekse, ne mutlu bana.

"Tanrım, Austin," diye nefes aldım, vücudumdaki gerilim daha da artarken kalçalarım daha hızlı dalgalanıyordu. "İnanılmazsın amına koyayım. Bu *çok iyi* hissettiriyor ..." Sonra kelimelerim kayboldu ve yıldızlar çarpıştı ve vücudum, bacaklarımı titreten ve klitorisimin dilinde bir ritim atmasına neden olan vahşi, dalgalanan mutluluk dalgalarında patladı. İçimde hareket eden her bir nabızla birlikte haykırdım.

Tekrar nefes alabildiğimde, vücudunu aşağı doğru kaydırıp ve tutarsızca gevezelik ederek göğsüne yığıldım. "Aman Tanrım. Sen harikasin. Bu iş inanılmaz. Orgazmın senin dadın olmanın bir avantajı olduğunu bilseydim, ilk görüşmede daha çok çabalayabilirdim. Ya da yalan söyleyip yemek yapabildiğimi söylerdim."

Kahkahalar göğsünde gümbürdedi. "Öyle mi?"

"Evet. Aslında nasıl yapıldığını öğrenmeliyim. Belki çocuklar yokken yapabilirim."

" etme. Senin amın benim yeni favori yemeğim."

Kadınlık organlarım artçı bir şok yaşadı. "O zaman onlar yokken iyi beslenmiş olacaksın."

"Güzel." Kollarını bana doladı ve sırtımı okşadı, parmakları omurgamda aşağı yukarı gezindi.

Memnuniyetle iç çektim, gözlerim kapandı, bu kadar rahat ve kolay hissettiğime şaşırdım. Bu tür bir yakınlaşmanın daha fazla zaman alması gerekmiyor muydu? O gün onun verandasında tanışan iki insan olduğumuza inanmak zordu.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Tanıştığımız gün benim hakkımda ne düşünüyordun?"

"Birkaç bilyenin eksik olduğunu sanıyordum."

Güldüm ve göğsüne vurdum. "Ciddi ol."

"Öyleyim. Veronica, kapımı gelinlikle çaldın."

"Biliyorum, ama... en azından sevimli olduğumu düşünmedin mi?"

Gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Senin muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Ama bu seni işe almak istemem için yeterli değildi. Aslında, bu şansını daha da kötüleştirdi."

"Neden?"

"Çünkü yapmak istediğim son şey, ilgi duyduğum birini işe almaktı."

"Benden etkilendin mi? Daha ilk günden?" Düşüncesi bile başımı döndürüyordu. "Ama mülakat sırasında çok huysuzdun! Bana halıdaki bir lekeymişim gibi baktın."

"Çünkü seni etrafımda istemedim. Kendime güvenmiyordum."

Ona yavaş ve sinsi bir sırıtış attım. "Sonra seni karanlıkta baştan çıkardım ve her şey bitti."

"Aslında, sanırım ertesi günkü yoga şortuydu."

Güldüm. "Doğru ya. Beni gözetliyordun."

"Casusluk yapmıyordum!" Beni sırtüstü çevirdi ve bileklerimi yatağa sabitledi. "Tam arka bahçemdeydin ve ben seni pencereden gördüm. Bu senin açından stratejik bir hareket miydi?"

"Hayır." Kıkırdadım. "Gerçi artık yoga kıyafetlerimi beğendiğini biliyorum, belki de sürekli onlarla dolaşırım."

Gözleri kısıldı. "Sakin cüret etme. Asla bir şey yapamayacağım."

"Mecbur kalabilirim," dedim ciddiyetle. "Dolabımda çok fazla seçenek yok gibi."

Bir an sessiz kaldı. "Bugün için tekrar özür dilerim." ". Belki de yeni kıyafetler almak yeniden başlamanın bir parçasıdır." "Hâlâ kötü hissediyorum."

"bunu telafi etmenin bir yolunu bulabilirsin."

Yüzünü boynuma gömdü ve içine çekti. "Mmm. Birkaç tane düşünüyorum."

"Alışverişe ne dersin?"

"Hayır." Göğsümden aşağıya doğru öptü. "Benim yöntemlerim kıyafet içermiyor. Ama adımı biraz daha haykırmanı içeriyor."

Bacağıma yaslanmış sikiinin yeniden canlandığını hissettim. "Şimdiden mi?" "Dinle, zaman kaybetmeyi planlamadığım konusunda seni zaten uyarmıştım."

dedi, diliyle göğüs ucumda daireler çizerek. "Yani çocuklar gitmiş olsa ve sen teknik olarak dadı olmasan da bu hafta hâlâ patron ben miyim?"

"Kesinlikle." Bacaklarımı ona doladım. "Senin için ne yapabilirim,

Efen

dim "Bir listem var," dedi.

?" Çenesiyle kaburgalarımı gıdıklarken güldüm. "Eminim öyledir."

YEDİ

austin

Pazartesi sabahı yapmak istediğim EN SON ŞEY yataktan kalkıp işe gitmekti.

Neredeyse gece ikiye kadar ayakta olmam bir yana, Veronica hâlâ yanımda uyuyordu, sıcak, güzel ve fırından yeni kek gibi kokuyordu. Bu kokunun bütün gün üzerimde kalmasını umuyordum.

Normalde alarmımın çaldığı saat olan yediden birkaç dakika önce gözlerimi açtım ve onu uyandırmamak için hemen kapattım. Sonra vücudumu bir soru işareti gibi onunkine doladım, yorganı omuzlarımıza kadar çektim ve kolumu beline doladım.

"Mmmm." Kollarımı kendine doğru yaklaştırdı. "Bu çok güzel."

"Biliyorum." Dizlerimi onunkilerin arkasına sıkıştırdım ve sabahki ereksiyonumu onun kışına bastırdım. "O kadar güzel ki hasta olduğumu söylemeyi düşünüyorum."

"Yap şunu."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü babamın bana ihtiyacı var. Bu öğleden sonraya kadar birinin mutfağındaki dolapları bitirmek zorundayız ve bu onun tek başına yapabileceği bir şey değil." Omzunu öptüm. "Bugün ne yapacaksın?"

"Çocuklar yemek yapmayı öğrenmeye karar verdim.

Belki bunu bugün yaparım."

Güldüm. "Bu bir günlük bir projeden daha fazlası olabilir."

"Ben hızlı öğrenirim. Bu akşam eve geldiğinde seni bir kuzu pirzola bekliyor olabilir. Ya da dana bourguignon. Ya da coq au vin!"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Ama kulağa etkileyici geliyor." Koluma dokundu. "Seni etkilemek istiyorum."

"İnanın bana. ."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Nasıl yani?"

"Bir kere çocuklarla aran çok iyi ve onlar da seni çok seviyor. Geçen hafta mülakatta söylediğin her şeyin nasıl değiştiğini düşünüyordum.

Rutinleri hızla ezberliyorsunuz, çok çalışıyorsunuz, her şeyi eğlenceli hale getiriyorsunuz ve çocuklara benim onlara asla öğretemeyeceğim şeyleri öğretiyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi, sanki iltifatlara şaşırmış gibiydi. "Ve sen de cesursun," diye devam ettim. "O puştı tekmeleyip kaldırırma attığında Bunun her şeyi kaybetmek anlamına geleceğini biliyor muydun? Dün yaptığın gibi onunla yüzleşmek mi? Kendiniz için ayağa kalkmak? Sizin durumunuzdaki pek çok insan yıkılıp yalvarabilirdi. Sen dik . Aklım başımdan gitti."

"Öyle miydin?"

"Evet." Kendime engel olamayarak elimi bacaklarının arasına kaydurdum, onu sıcak ve ıslak buldum. "Ayrıca, inanılmaz derecede ateşlisin. Ve muhteşem oral seks becerilerinden bahsetmiş miydin?"

"Hayır." Ben klitorisini okşarken usulca inledi.

"Tüm oral tarihinde rakipsiz" dedim ona. "Ben. Gördüm. Tanrım."

Bir bacağına kalçamın üzerine atarak kalçalarını daha da açtı. "Bu sabah biraz gecikmen baban için sorun olur mu sence?"

"Ben ona bir sürü yıl verdim. O bana yirmi dakika daha verebilir." "Bu yirmi dakika bile sürmez," dedi nefes nefese. "Sen beni nasıl bu kadar hızlı boşaltacağını biliyorsun. O ellerinde ne tür bir sihir var bilmiyorum ama hoşuma gidiyor."

Onu parmaklarımla boşalttım ve soluk teninin renginin kızarmasını izlemek, çaresiz çığlıklarını duymak ve daha da ısılandığını hissetmek o kadar sıcaktı ki, neredeyse ben de boşalıyordum, ağrıyan sikim onun mükemmel yuvarlak kıcına bastırıyordu.

O nefesini tutarken ben de bir prezervatif alıp paketi yırtarak açacak kadar ondan uzaklaştım. "Hani şu yoga pozu vardır ya, ellerin ve dizlerinin üzerinde durursun, sırtını kamburlaştırırsın ve poponu dışarı çıkarırsın?"

Güldü, prezervatifi yuvarlamamı izliyordu. "Evet . . ."

"Lütfen bunu şimdi yapar mısın ve ben de seni bahçede her gördüğümde ne yapmayı düşündüğümü sana göstereyim?"

Sırtarak yüzüstü döndü, ellerinin ve dizlerinin üzerine çıktı ve sırtını dikleştirdi. Sonra bana baktı, yüzünde nazlı ve baştan çıkarıcı bir ifade vardı. "Aradığın bu mu?"

"Evet. Siktir, bu çok ateşli." Çabucak arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve sikimi onun dar, ıslak amına soktum. Sadece birkaç yavaş itişten sonra, hissettim

doruk noktası oluşmaya başlamıştı. Bir elimle saçlarından bir tutam yakaladım ve diğer elimle kalçasını kavradım. "Yüce Tanrım. Biliyor musun? Bugün geç bile kalmayabilirim. Aslında, erken bile gelebilirim."

Kontrolümü kaybetmeden önce duyduğum son şey onun derin, seksi kahkahasıydı. Kendimi ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum.

* * *

O akşam işten eve döndüğümde arka kapıda beni üç şey karşıladı. Birincisi, eve yaklaşırken paravanların arasından duyduğum ve mutfığa girdiğimde daha da yükselen Latin müziğinin sesiydi.

İkincisi, barbekü sosunun nefis aromasıydı; mutfığa adımımı attığım anda aklıktan karnımın guruldamasına neden oldu.

Üçüncüsü, Veronica'nın tezgâhta marul doğrarken sırtı bana dönük dans edişini, çıplak ayaklarını ritmik bir şekilde hareket ettirişini ve kalçalarını ritme göre sallayışını görmektir. Üzerinde kot şortu ve vitrinde çıkardığı askılı bluzu vardı ve saçları başının tepesinde dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, içeri girdiğimi duymamıştı ve ben de bir süre fark edilmeden, bir tür büyülenmiş sersemlik içinde orada durdum.

Duyularım şaşkına dönmüştü. Ağzım sulandı. İnlemiş olabilirim.

Veronica bıçağı bir kenara bıraktı ve marulları elleriyle toplayarak iki geniş, sığ kaseye boşalttı. Gözlerimi ondan ayırabildiğimde, ocağın yanındaki folyo kaplı fırın tepsisinin üzerinde duran, barbekü sosuna bulanmış iki büyük tavuk göğsünü fark ettim. Yanmış ya da az pişmiş gibi görünmüyorlardı. Kaselerin yanında, üzerinde ikiye bölünmüş çeri domatesler ve doğranmış otlar bulunan bir kesme tahtası vardı.

Veronica arkasını döndü ve çığlık attı. "Oh! Beni korkuttun!"

"Özür dilerim," dedim sırtarak, anahtarlarımı ve cüzdanımı bir kenara bırakarak. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim. Harika kokuyor."

"Güzel." Müziğin sesini kıstı. "Günün nasıl geçti?"

"Her gibi." İş botlarımı çıkardım ve halının üzerine bıraktım.

"Çocuklarla hiç konuştun mu? Nasıllar?"

"Harikalar. Babam ve ben onlarla FaceTimed yaptık." Ona hızlı bir öpücük verdim ve ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Barbekü tavuk salatası. Coq au vin değil," dedi. "Ama Pioneer Woman bunu yaz tariflerinden biri olarak adlandırıyor."

"Pioneer Woman?" Ellerimi kurularken ocakta ne olduğuna baktım. Bir gaz ocağının üzerinde siyah fasulye ve mısırla dolu büyük bir tava vardı. Şu anda boş olan küçük bir tencerenin içinde barbekü sosu varmış gibi görünüyordu.

"Evet. Kütüphaneye gittim ve kütüphaneci Noreen'e yemek kitabı tavsiyesi olup olmadığını sordum ama o bana YouTube'daki bazı eğitimleri ve web sitelerini gösterdi. Pioneer Woman'ın favorisi olduğunu söyledi, ben de oradan başladım." Omuz silkti, avuçlarını yukarı kaldırdı. "Sanırım iyi yaptım! Çekmecelerinizden birinde bir et termometresi buldum ve bu tavuğun ne zaman piştiğini anlamama yardımcı oldu. Daha önce hiç kullanmamıştım."

Güldüm. "Aletlere sahip olmak güzel. Hızlı bir duş için zamanım var mı?"

"Evet," dedi. "Hâlâ tavuğu kemiğinden ayırmam ve salataları bir araya getirmem gerekiyor."

"Mükemmel."

"İtiraf etmeliyim ki sosu sıfırdan yapmadım, sadece bir kavanozdan aldım" dedi, yüzünde suçlu bir ifade vardı. "İçine eklediğim kayısı reçeli de öyle. Ama," diye devam etti, neşelenerek, "Noreen bana Cherry Tree Harbor çiftçi pazarının Salı günleri olduğunu söyledi, bu yüzden yarın gidip kontrol edeceğim ve belki de tamamen sıfırdan bir şeyler yapmak için bazı yerel malzemeler alacağım. Her şeyin doğrudan tarladan sofraya geldiğinde daha lezzetli olduğunu söyledi."

"Eminim bu akşam ne yaptıysan tadı da kokusu kadar güzel olacaktır. Yemek yaptığın için minnettarım, yapmak zorunda değildin."

Yanaklarında pembe güller açtı. "Ben istedim."

Şakağının yanına bir öpücük daha bıraktım. "Hemen geliyorum."

Adımlarımı ikişer ikişer daha odama varmadan kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

* * *

"Artık resmileşti," dedim çatalımı yere bırakarak. "Bu şimdiye kadar yaptığın en iyi yemek. On üzerinden on. Şiddetle tavsiye ederim."

"Teşekkür ," dedi başını eğerek. "Minnettarım." "Bulaşıkları ben yıkarım."

"Onları yapmak benim için sorun değil. Çocuklar gittiği için yapacak başka bir şeyim yok ve bana hâlâ para ödüyorsun." Şarabından bir yudum aldı. "Bu gece çalışmak istemiyor musun?"

Bu gece yapmak istediğim tek şey onun içine tekrar girmektir. Orası benim yeni favori yerimdi. "Şu anda üzerinde çalıştığım bir şey yok. Xander'ın barı için tahta bulmam gerekiyor. Bir sonraki projem bu."

"Doğru ya, bahis."

"Bugün bana elli kere mesaj atıp ne zaman hazır olacağını sordu." Biramı elime aldım ve uzun bir yudum aldım. "Tam bir baş belası."

"Senin yapmanı istediği için onu suçlamıyorum." Parmak uçlarıyla masanın üstünü fırçaladı. "Çalışmaların çok güzel."

"Teşekkürler."

"Quentin ve Pierre'in senin tablolarını galerilerinde satmak istemeleri çok güzel," dedi. "Sence teklifi kabul edecek misin?"

"Bundan şüpheliyim."

"Neden olmasın?"

"Siparişler gelmeye başlarsa, onlara yetişmek için ciddi zaman ayırmam gerekecek ve buna zamanım yok."

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini bir elinin arasına aldı. "Bunca yıl boyunca İki Buckley'den ayrılmayı hiç düşünmedin mi? Kendi işinizi yapmayı?"

"Aslında var."

"Anlat bana."

"Ben yirmi beş yaşındayken, Mabel on altı yaşında ve oldukça kendine yeter durumdayken, Kaliforniya'ya taşınmak istedim. Liseden bir arkadaşım Santa Cruz'da bir sörf dükkânı açmıştı ve özel kürek tahtaları yapma fikri vardı. Beni kendisiyle birlikte iş yapmaya davet etti, ben de ziyarete gittim. Sansa ile orada tanıştım."

"Ah. Bunun nasıl biteceğini biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Aynen öyle." Biramı bitirdim ve boş şişeyi yere bıraktım. "Eve döndüğümde, babama Two Buckleys'i bırakıp ülkenin öbür ucuna taşınmak istediğimi söylemek için birkaç hafta uğraştım ama

Bunu yapabilirdim -kelimenin tam anlamıyla onunla konuşmayı planladığım gün- her şeyi değiştiren bir telefon aldım."

"Vay canına, zamanlama. Yıkıldın mı?"

Omuz silktim. "Olmaması gerektiğini düşündüm. Ve çocuklarımı hiçbir şeye değişmezdim."

"Yapmayacağını biliyorum. Ama yapmayı sevdiğin bir şeyde de *gerçekten* yeteneklisin. Bunu yapamaman hiç adil değil."

"Yapabilirim," diye karşı çıktım.

"Bununla geçiminizi sağlayın demek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Bak, bu tartışmayı Xander ve Mabel'la binlerce kez yaptım. Babamın peşini bırakmayacağım."

"Yani ona kendi işini kurmak istediğini hiç mi?" "Bir anlamı yok."

"Sevdiğin şeyi yapmanı istemez miydi sence?"

"Neyi sevdiğim önemli değil," dedim, öfkem omurgama doğru ilerliyordu. "Geçen yıl kalp krizi geçirdi ve merdivenden düştü. Kolu ve bazı kaburgaları kırıldı. Eğer ben orada olmasaydım, saatlerce bulunamazdı."

"Olamaz!" Veronica dirseklerini masadan kaldırarak soluk soluğa kaldı. "Owen kalp kriziyle ilgili bir şeylerden bahsetti. Zavallı George!"

"O iyi," dedim. "Ama merdivenlere tırmanmaması, kaldırmaması gereken şeyleri kaldırmaması ya da kendini çok fazla zorlamaması konusunda ona güvenmiyorum. Onun güvende olduğundan emin oluyorum. Babası için de böyle yapardı."

"Owen ya da Adelaide'in senin için yapmasını istediğin şey bu mu?"

Bir an düşündüm. Benim için hayallerini bir kenara bırakmalarını ister miydim? "Hayır. Ama bu farklı."

"Nasıl yani?"

"Öyle işte," diye tersledim. "Ve bu benim ailem ve benim işim, bu yüzden rahat bırak." Ayağa kalktım ve ikimizin de boş kâselerini alıp lavaboya taşıdım.

Birkaç dakika sonra, arkamdan gelip kollarını gövdem etrafına doladığında ben hala lavaboda bulaşık yıkıyordum. "Özür dilerim Austin," dedi yanağını sırtıma yaslayarak.

Sırtımdaki gerginlik azaldı. "Ben de özür dilerim. Kardeşlerimle aramda hassas bir konu ama sana karşı kısa kesmek istememiştim."

"Seni zorlamakla haddimi aştım. Keşke gerçekten sevdiğin şeyi yapmanın bir yolu olsaydı."

Başımı salladım. "Ben de, ama yok. Ailem için en iyisi ile kendim için istediğim arasında bir seçim yapmam gerekiyor. Ve ben kendini seçen bir adam olmayacağım."

"Anlıyorum." Omurgama bir öpücük kondurdu. "Ve buna hayranım. Ailen sana sahip olduğu için çok şanslı."

Musluğu kapattıktan sonra yüzümü ona döndüm. Dudaklarımı dudaklarına indirdim, vücuduma sıcaklık doldu. "Teşekkür ederim. Yukarı çıkıp üstünü dişlerimle çözmemeye izin vermek ister misin?"

Güldü. "yüzden giydim."

* * *

Ertesi sabah, Xander'dan gelen çok sayıda mesajla uyandım.

Dostum. Kereste deposu. Bugün

Saat dörtte evinde olacağım. Birlikte gidebiliriz

Mazeret yok. KAYBETTİN

İnlemem Veronica'yı uyandırmış olmalı, çünkü yan dönüp bana baktı. "Neyin var?"

"Kardeşim işten erken çıkmam ve onu barı için odun bulmaya kereste deposuna götürmem için başımın etini ."

"Ve sen yapamazsın?"

Nefes verdim ve karnımı kaşıdım. "Babamı işte yalnız bırakmayı sevmiyorum."

"Hmm." Daha yakına sokuldu. "Bu öğleden sonra babanı benimle çiftçi pazarına gelmesi için davet etsem nasıl olur?"

"Sen yapar mıydın?"

"Tabii ki! Onun arkadaşlığını çok isterim. Ama evet diyecek mi?"

"Bence yapardı." Bir an düşündüm. "Gelip ona şahsen sormak ister misin? Sana karşı koyabileceğini sanmıyorum."

"Baba gibi, oğul gibi." Kıkırdadı, göğsüme hızlı bir öpücük bıraktı ve yataktan fırladı. "Spor yapacağım, sonra da temizlenip şantiyeye gideceğim. Bana adresi mesaj atabilir misin?"

"Evet." Kıyafetlerini giymesini izledim ve onu hemen yatağa geri çekebilmeyi diledim.

Birlikte geçireceğimiz zamanın saatinin ilerlediğini duyabiliyordum.

Babam ve ben müşterimizin yan verandasının gölgesinde sandviç öğle yemeği saatinde geldi.

"Merhaba," diye seslendi, araba yolundan yukarı doğru yürürken. "Nasıl gidiyor?"

"Veronica!" Babam, beklendiği gibi, onu gördüğüne çok sevinmişti. Ayağa kalktı ve Two Buckleys iş gömleğini geniş göbeğinin üzerinde düzeltti. "Burada ne işin var? Beni görmeye mi geldin?"

"Aslına bakarsanız, ben yaptım!" Kiraz dudaklı ihtişamıyla ona gülümsedi, sonra bana daha küçük, daha gizli bir gülümseme verdi. "Merhaba, Austin."

"Merhaba." Sandviçimden bir ısırık daha aldım, keşke onun yerine öğle yemeğinde onu yiyebilseydim. Yatma vaktine kaç saat vardı?

"George, kütüphanedeki Noreen bana çiftçi pazarından bahsetti ve ben de bu öğleden sonra oraya gitmeyi planlıyorum. Sen ve Xander'ın taze ürünlerden hoşlanıp hoşlanmayacağınızı merak ettim."

"Elbette! Ne kadar nazıksın, değil mi?" Babam başparmaklarını pantolon askısının altından geçirdi. "Yıllardır markete gitmedim."

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye önerdi. "Çocuklar gittiği için tek başımayım ve bana eşlik etmen hoşuma gider."

"Çok isterdim tatlım ama yapacak işlerim var."

"Hadi baba," dedim. "Burada işimiz bitmek üzere. Ben ."

"Emin misin?"

"Olumlu. Bu sabah seni ben aldığıma göre, neden şimdi Veronica ile gitmiyorsun?"

"Sanırım yapabilirim," dedi. "Bensiz iyi olduğun sürece." "Ben iyiyim." Arkasından Veronica'ya bir başparmak işareti yaptım.

"Hazır mısın?" diye sordu ona.

"Sanırım öyle," dedi, öğle yemeğindeki çöpleri yeniden kullanılabilir çantasına geri koyarken. "Ve belki vaktimiz olursa berber dükkanına uğrayabiliriz. Gus Salı öğleden sonraları her zaman düzgün bir tıraş olur ve onun ya da Larry'nin marketten bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakabiliriz."

Berber dükkânına uğrama nedeninin, onlara fasulye ve kabak almayı teklif etmekten çok, Gus ve Larry'nin onu Veronica'yla görmesi olduğundan yüzde yüz emindim. Gülümsememi gizleyerek onlar araba yoluna geri dönerken el salladım ve Veronica güneş gözlüklerini kaldırıp bir omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Kalbim sonraki birkaç atışında tökezledi.

* * *

"Ee?" Xander yola çıkar çıkmaz "Ee?" dedi. Otuz millik yolu benim kamyonetimle gidebilmemiz için SUV'sini evimde bırakmıştı, bu da önümüzdeki yarım saat boyunca onunla sıkışıp kalacağım anlamına geliyordu.

"Ne olmuş yani?"

"Veronica ile işler nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Bu mı? İyi mi?"

"Evet."

"hâlâ açık olduğu anlamına mı geliyor?" "Ne anlama geliyorsa o anlama geliyor."

Omzuma vurdu. " etme. Chicago'da işler nasıl gitti?

Eşyalarını aldı mı?"

"Hayır. Ama eski sevgilisinin suratına yumruk attım."

"Güzel." Xander etkilenmiş gibiydi. "Peki şimdi ne olacak?" "Şimdi yeni kıyafetler alması gerekiyor."

"Yani, şimdi onun için ne olacak? Kiraz Ağacı Limanı'nda mı kalacak?"

"Sadece yaz için," dedim ona. "Sonbaharda New York'a dönecek.

York." Bunu söylerken, bunu düşünmekten ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. "Neden?"

"Oradaki hayatını özleyiyor."

"Onu kalmaya ikna edemiyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Ondan hoşlandığın için mi?"

"Onu bir aydan daha az bir süredir tanıyorum, Xander. Onunla uğraşmamalıyım bile."

"Ama sen . O senin derinin altına girdiğini gördüğüm ilk kadın."

"Biz sadece arkadaşız." Haklı olmamasını dileyerek omuzlarımı yuvarladım. "Birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Ama Pazar günü çocuklar eve geldiğinde, buna bir son vermeliyiz."

"Neden?"

"Ciddi misin sen?" Ona bir bakış attım. "Çünkü evde çocuklar varken dadıyla -ya da başka biriyle- doğru değil."

"O da mı böyle düşünüyor?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Tabii ki yapmadı. Xander istediği bir şeyi gördüğünde, her zaman onun peşinden giderdi. "Bak, onunla farklı koşullar altında tanışmış olsaydım, belki o yola girerdim, nereye varacağını görürdüm, ama şu anki haliyle, şeyler çocuklar döndüğünde sona eriyor."

Bir sessiz kaldı, otoyoldaki tekerleklerin uğultusu taksiyi dolduruyordu. Sonra sordu, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Neyi düşünüyüm?"

"Veronica ile farklı koşullar altında tanışmış olsaydınız, örneğin sadece bir gece The Broken Spoke'ta gördüğünüz bir kız olsaydı, bu yola mı girecektiniz? Çünkü ben buna inanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum. Bir şekilde her zaman sizi mutlu edecek şeyi yapamamanız için bir nedeniniz var."

Kaşlarını çattı. "Şu anda seni burada, otoyolda kamyonetimden atmamak için tek bir neden bile düşünemiyorum ve bu beni çok mutlu eder."

Xander nefes verdi. "Boş ver. Konuyu açtığım için özür dilerim."

* * *

Yolculuğun geri kalanında sinirliydim, Xander kereste deposunda herhangi bir şey hakkında fikrimi sorduğunda kısa, sık kafalı cevaplar veriyordum ve bar için seçtiği muhteşem ahır ağacını, onunla çalışmaktan heyecan duymama rağmen, zar zor onaylıyordum.

Söyledikleri sinirlerine dokunmuştu.

Elbette mutlu olmak istiyordum. Ama sonuçlarını düşünmeden her istediğinizi yapamazdınız, en azından ben yapamazdım. Bencilce ve dikkatsizce davrandığım tek seferde Sansa'yı hamile bırakmıştım.

Aynı zamanda Veronica'nın geceleri yatağında olmamasının nasıl bir şey olacağını düşünmekten de nefret ediyordum. Onu çıplak görmekten. İstedğim zaman ona dokunamamaktan. Kendimi gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesini açmış ama onu saklayamayacağını öğrenmiş bir çocuk gibi hissediyordum.

Keresteleri kamyonuma yüklediğimizde, ruh halim o kadar bozulmuştu ki, Xander eve dönerken benimle konuşma zahmetine bile girmedi. Odunları sessizce indirdik ve gitmeden önce hızlıca bir teşekkür etti.

Garaj kapısını kapattım ve akşam yemeğinden önce koşmak için zamanım olup olmadığını merak ederek eve doğru yöneldim. Bu gerginliğin bir kısmını üzerimden atmam gerektiğini hissediyordum, yoksa hıncımı Veronica'dan çıkaracaktım.

Mutfağa girdiğim anda bir şeyler olduğunu anlamıştı, o kadar güzel kokuyordu ki karnım guruldadı.

"Uh oh," dedi ellerini bulaşık havlusuna silerken. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey." İş botlarımı arka kapının yanına bıraktım ve Tezgahın üzerindeki anahtarlar.

"Aç mısın? Akşam yemeği hazır."

"Eğer zamanım olursa yemekten önce bir koşu yapmayı düşünüyordum. Sorun olur mu?"

"Elbette." Arkasından ocaktaki tencereye baktı ve kendimi suçlu hissettim. "İstersen bensiz de yiyebilirsin."

"Sorun değil, bekleyeceğim." Bana tekrar baktı ve dudağını ısırdı. "Koşarken arkadaş ister misin, yoksa yalnız mı kalmak istersin?"

"Yalnız koşacağım." Odadan çıktım, ama durmadan önce sadece merdivenlere kadar . Lanet olası Xander'ın sesi yine kafamın içindeydi. Bana bazı şeyleri sorgulıyordu.

Mutfağa tekrar girdiğimde tencerenin kapağını kapatıyordu. "Misafirlik konusunda fikrimi değiştirdim," dedim ona. "Hâlâ benimle koşmak istiyor musun?"

Arkasını döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Elbette. Ama süper hızlı falan değilim."

"Umurumda değil. Benimle gel."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika verin."

* * *

Siyah yoga şortu ve belden düğümlü Two Buckleys Home Improvement tişörtüyle ön tarafta beni karşıladı.

Gördüğümde güldüm, kötü ruh halim daha da buharlaştı. "Bu da nereden çıktı?"

"Şifonyerin," dedi bana muzip bir sırıtışla. "Dün sabah onu çaldım, böylece garaja çıplak dönmek zorunda kalmadım."

"Sana yakışmış."

Reverans yaptı. "Teşekkür."

"Koşmaya hazır mısın?"

"Evet, ama beni öldürme, tamam mı? Bacaklarım seninkiler kadar uzun değil." Onlara takdirle baktım. "Oldukça yakınlar."

Sessizce, yan yana koştuk, tepelik mahalle sokaklarından geçtik ve limana vardık. Yaya geçidinde soluklandıktan sonra aceleyle caddenin karşısına geçtik ve tek kelime etmeden ikimiz de deniz kıyısına yöneldik.

Onu işe aldığım gün üzerinde oturduğumuz büyük, düz kayalara doğru dikkatlice adımlarken elini tuttum. Güneş ufukta alçalmış, gökyüzünü pembe ve turuncu çizgilerle boyuyordu. Ben dirseklerimin üzerine yaslanıp göl havasını içime çekerken martılar üzerimizde süzülüyordu. Esinti sıcak tenimi serinletti.

"Babamla öğleden sonranız nasıl geçti?" diye sordum.

Veronica ellerinin üzerinde arkasına yaslandı, bacakları önünde uzanıyordu. "Çok hoş. Çok tatlı biri."

"Berber dükkanında sana hava mı attı?"

Güldü. "Evet. Tüm arkadaşlarına yirmi yıl sonra ilk randevusuna çıktığını söyledi. Çiftçi pazarında iki saat geçirdik, sonra beni feribotla gezdirmek için ısrar etti. Bana Cherry Tree Harbor'da büyüdüğünü, gördüğü tüm değişiklikleri ve bazı şeylerin asla değişmediğini anlattı."

"Öğleden sonrayı onunla geçirdiğin için teşekkürler. Yaşlı bir adamın dadısı olmak için işe almadığınızı biliyorum."

"Gerçekten benim için bir zevkti. Çocuklar gitmiş olsa da bana bu hafta için ödeme yapıyorsunuz, bu yüzden size yardımcı olmak istiyorum."

"Minnettarım."

"Gelecek Salı tekrar gitmek için randevulaştık, çocukları da getirmek istiyorum. Yarın akşam dans dersime gelmek istediğini söylemiş miydin?"

Güldüm. "Hayır. Yıllardır onu mezuniyet balosuna götürmeye çalışıyorum. Bana her seferinde hayır diyor ama doğal olarak *sen* de orada olacağın için gidecek."

Gülümsedi. "Doğal olarak."

Orada birkaç dakika daha dinlendik, tepemizdeki martıları ve deniz duvarına çarpan suları dinledik. Yakındaki Pier Inn restoranından pişen bir şeyin kokusunu aldım ve açlık içimi kemirmeye başladı. Tam geri dönüp yemek yemeyi önermek üzereydim ki o konuştu.

"Peki daha önceki kötü ruh halin neydi?"

"Xander'ın söylediği bir şey beni ." "Ne dedi?"

Bir yelkenlinin limana süzülüşünü izledim. "Beni mutlu edecek bir şeyi yapmamak için her zaman bir nedenim varmış gibi görünüyor."

Bunu bir an için sindirdi. "Katılmıyor musun?"

"Evet," dedim, sorudan biraz rahatsız olmuştum. "Mutsuz değilim. Yani, hayatım mükemmel mi? Hayır. Ama bana dağıtılan kartlarla elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Bir süre beni inceledi, sonra suya baktı. "Xander senden gerçekten farklı. Düşündüğü kadar haklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sevdiğiniz insanlara karşı görev duygunuzu karakterinizde bir kusur olarak görüyorsa, yanılıyor. Bu seni sen yapan şeyin bir parçası. Seni harika bir baba, oğul, kardeş ve arkadaş yapan da bu. Başkalarına öncelik veriyorsun ve *bu* da seni mutlu ediyor."

Beni bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar iyi tanıyabildiğini merak ederek ona baktım. "Teşekkürler."

"Ama bu aynı zamanda kendi ihtiyaçlarınızın çoğunu görmezden geldiğiniz anlamına geliyor ve bence bu yüzden bu kadar gergin oluyorsunuz. Arada sırada, ailenizle bile olsa, kendinize öncelik vermeniz sizi öldürmez," dedi. "Sevgi bir zorunluluk değildir. Bir armağandır."

"Affedersiniz. Az önce bana sinirli mi dedin?" Eğildim ve omzunu dürttüm.

"Evet, yaptım." Güldü. "Ama tüm sıkı noktalarını gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. Belki bu hafta sana o masajı yaparım."

"Belki sana izin veririm."

Ayağa kalktı ve poposunu fırçaladı. "Ben acıktım. Eve gidip yemek yiyelim mi? Pazardan aldığım pastırmalı ve yaz kabaklı orecciette yaptım."

Kayanın üzerinde oturduğum yerden ona baktım. "Benim gömleğimi her gün giymelisin."

Gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Sende hoşuma gitti."
Onu benim gibi gösterdi.

SEKİZ

veronica

ERTESİ SABAH, bahçedeki Adirondack sandalyelerden birinde oturmuş bir fincan kahve içerken Austin'den bir mesaj geldi.

Babam senin hakkında susmayacak

Haha. Ne diyor bu

Sadece ne kadar tatlı olduğundan, ne kadar güzel olduğundan, zaman ne kadar şanslı olduğundan bahsediyor. Kısacası aşık

Karşılıklı

Çocuklar yokken seni şık bir restorana götürmemi söyledi

Gerçekten mi? Peki sen ne dedin

Ona seni zaten evde bedavaya becerdiğimi söyledim

JERK

Şaka yapıyorum. Eğer dışarı çıkmak istersen, çıkabiliriz. Sadece seninle yalnız kalmayı seviyorum. Paylaşmak istemiyorum
İnsanların konuşmasını da istemiyorum

değil. Süslü restoranlara ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey kıyafetler.

Öneriniz

Bir sürü açık saçık şey. Belki transparan bir şeyler. Ya da şu ağ kısmı olmayan külotlardan. Cherry Tree Harbor'da bulmak zor olabilir

Kastettiğim bu değildi. Hangi mağazalara ? Ben istiyorum

yerel satın al

Oh. Hiçbir fikrim yok. Mabel'a sorar mısın

İyi fikir

Mabel'ın cevap vermesini beklemiyordum, o yüzden açtığında şaşırdım.
"Hey, Veronica!"
"Merhaba!"
"Ben de tam seni düşünüyordum. İşler nasıl gidiyor?"

"Harika," dedim ona. "Gerçekten harika. Kazı nasıl gidiyor?"

"Harika," diye . "Çocuklar Kaliforniya'da mı?" "Evet.

Cumartesi günü ayrıldılar."

"Kardeşim o zamandan beri ayı mı oldu? Onlardan uzakta olduğunda onunla yaşamak daha da zorlaşıyor."

"İyi," dedim gelişigüzel, gerçi *ekstra sert* de doğrudu ama onun kastettiği şekilde değil.

"Yani iyi musunuz?"

"Evet."

"İyi. Austin huysuz biri gibi görünebilir ama onu bir kez tanıdığınızda gerçekten çok tatlı biri olduğunu görürsünüz. Değer verdiği insanlar için her şeyi yapar."

"Onda bunu görebiliyorum."

"Size ne kadarını anlattı bilmiyorum ama beni ve kardeşlerimi neredeyse o büyüttü."

"Bana biraz anlattı," dedim. "Annen öldükten sonra hızlı büyümek zorunda kalmış gibi görünüyor."

"Kesinlikle. Austin o zamanlar ikinci ebeveynlik görevini üstlenmişti çünkü babam hepimizi geçindirmek için çok çalışmak zorundaydı. Ama ikizler doğduğunda babam da bu iyiliğe karşılık verdi."

"Kulağa öyle geliyor. Gerçekten zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum ama birbirinize bu kadar yakın olmanız çok güzel."

"Öyle," dedi Mabel, sesindeki duygusallıkla. "Ve Austin hepimiz için çok güçlü ve çok destekleyici oldu. Umarım bir gün kendisi için de bir şeyler yapar."

"Ben de öyle. Ona kendi mobilya işini kurmakla ilgili sorular soruyordum." "İyi şanslar. Bu konuda ona hep baskı yapıyorum ama babamın

üzgün ol."

"mi?"

"Yani, belki. Ama o yetişkin bir adam. Ve harika bir baba. Bence Austin'in gerçek duygularını bilmek isteyecektir." İç çekti. "Ama kardeşim gerçek duygularını paylaşma konusunda pek iyi değildir, muhtemelen bu yüzden hâlâ bekâr."

"Biriyle çıkmadığından bahsetti."

"Hayır, adam keşiş gibi yaşıyor." *Bu*

hafta olmaz diye düşündüm.

"Vakti olmadığını söylüyor," diye devam etti Mabel, "ve ayıracak fazla zamanı da doğru. Ama bazen bunun sadece bir bahane olduğunu düşünüyorum."

"Ne için bir bahane?"

"Bunu *asla* kabul etmez ama bence biriyle gerçek olmak zorunda kalmamak için ilişkilerden kaçınıyor."

"Belki," dedim, aslında bana karşı oldukça gerçekçi olduğunu düşünerek. "Hep böyle miydi?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla. Xander bana annemiz öldüğünde bile Austin'in hiç yıkılmadığını söyledi. Asla. Babamız çocuklara ağlamanın sorun olmadığını bile söylemiş ama Austin reddetmiş."

Kimsenin görmesini istemediği için üzüntüsünü içinde tutan on iki yaşında, siyah saçlı ve iri kahverengi gözlü bir çocuk hayal ettiğimde boğazımda bir yumru şişti. Birini hayal kırıklığına uğratmış gibi mi hissediyordu? Babasını mı? Annesini mi? Kendisini mi? "Bu kalbimi acıtıyor," dedim Mabel'a.

"Biliyorum. Benimki de öyle." Nefes verdi. "İşin kötüsü Austin harika bir erkek arkadaş ya da koca olurdu, biliyor musun? Çok verici biri. Ve kendini rahat bıraktığında çok eğlenceli biri oluyor."

Onaylayabilirim diye düşündüm.

"Ama tanıdığım hiçbir kadın duygularını kilit altında tutan biriyle birlikte olmak istemez."

"Bazı şeyleri içinde tutuyor gibi görünüyor," dedim sözlerini hatırlayarak. *Bazı duygular anlamsızdır.* "Ama sana ısındığında gardını indiriyor. Ben bunu gördüm."

Mabel gülerek, "Bak bakalım evden çıkmasını sağlayabilecek misin?" diye teşvik etti. "Onu bir oyun randevusuna götür. The Pier Inn'de akşam yemeğine gidin. Şehirdeki en sevdiğim restoran. Yemekler harika ve manzara muhteşem."

"Deneyeceğim," dedim. "Aslında güzel kıyafetler için nereye gidebileceğim konusunda bir önerin var mı diye sormak için aramıştım. Bazı şeyleri internetten sipariş edebilirim ama yerelden de alışveriş yapmak istiyorum."

Şehirde beğendiği birkaç mağazanın adını verdi, ben de telefonuma notlar aldım. "Teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım."

"Sorun değil. Hey, Austin'e hisler hakkında söylediklerimi söyleme, tamam mı?"

Bu konuda onu rahatsız ettiğimde kızıyor."

"Sorun değil. Tek kelime etmeyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra Austin'e tekrar mesaj attım.

Az önce Mabel ile konuştum.

The Pier Inn. Benimle gelmek ister misin

Meh

Çamura saplanma. Rezervasyon yaptıracağım

Ama insanlar orada olacak. İnsanları sevmem

Orada olacağım. Benden , değil

Sadece bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırmaya çalışmadığın zaman

ama. Lütfen

Tamam. Ama tatlı olarak seni yememe izin
vermelisin

Anlaştık

Baban orada durup mesajlarını okumasa iyi olur

Öğle yemeğini erken yedirdim. Zaten iş yapmıyordu. Sadece seni övüyordum

Beni duymaktan bıktın mı

Hayır. Ama tek düşünebildiğim senin tadın olunca verimli olamıyorum

Ve vücudumun her yerinde o kırmızı dudakları istiyorum

Ve eve döndüğümde sana ne yapmak istediğimi

Meme uçlarım gerildi. Bacaklarımı çaprazladım.

Beni ediyorsun

Kendimi

Bence öğle yemeği için eve gelmelisin

Siktir, istiyorum

En sevdiğin yemeği servis edeceğim

Orada ol

* * *

Yirmi dakika sonra geldiğinde, sadece siyah dantel bir sütyen ve ona uygun bir külot olduğu halde yemek masasının üzerine yan yatmışım.

Arka kapının kilidini açtı ve muhtemelen üst kata çıkmak üzere mutfaktan içeri girdi. Beni görünce durdu ve baktı. "Vay anasını," dedi. "Yatakta olacağını sanıyordum."

"Hareket etmemi ister misin?"

"Sakın buna cüret etme." Bana doğru geldi ve kalbim çarpmaya başladı.
"Çok sıcak ve terliyim."

" "

"Buraya gel." Masanın bir ucunda durarak bir bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Sırt üstü yuvarlandım ve iç çamaşırlarımı çıkarmasına izin verdim, sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum ve dizlerimi ayırmasını izledim. "Lanet olsun," dedi, gözleri alev alev yanıyordu.

"Aç mısın?" Alay ettim.

"Açlıktan ölüyorum. Tabağımdaki her şeyi yalayıp yutacağım." Eğildi ve diliyle beni okşadı, uzun, çökmekte olan bir tarama.

Karın kaslarım gerildi ve başının kalçalarımın arasında hareket etmesini, ağzının bir o yana bir bu yana kaymasını, ellerinin masanın kenarına yayılmasını izlerken bacaklarım titremeye başladı. Doyuma ulaştığında ve beni bir daha asla komşularla yüz yüze gelemeyeceğim kadar yüksek sesle ağlattığında, beni ayağa kaldırdı, beni döndürdü ve masanın üzerinde öne doğru eğdi.

Bir elini sırtıma koydu. "Sakın. Hareket etme."

O aceleyle yukarı çıkarken ben olduğum yerde kaldım. On beş saniyeden kısa bir süre içinde geri döndü ve bir kez daha arkamda durdu.

Kemerinin tokasının çözüldüğünü duydum ve parmak uçlarımda yükselip bacaklarımı daha da açtım. Aletini kotundan kurtardığını ve prezervatifi yuvarladığını hayal ettim, karın kaslarım beklentiyle sıkıştı.

Vücutuma girip hareket etmeye başladığında ikimiz de inledik. Zaten sırlıklam olmuştum, az önce bana yaşattığı orgazmdan dolayı hâlâ hassastım. Kalın, sert uzunluğunu tekrar tekrar içime sokarken elleri her iki kalçamı da kavradı. Bana sert davranıyordu, itişlerinin gücü kemiklerimi titretiyordu ve her güçlü vuruşta haykırıyordum. İçimdeki gizli bir noktaya vuruyordu ve vücudum onun etrafında bir mengene gibi sıkıldı. Gözlerim yaşardı. Bacaklarım uğulduyordu. Keşke tutunacak bir şeyim olsaydı, ama masa genişti, bu yüzden tek yapabildiğim avuçlarımı sıcak, ahşap yüzeyinde düzleştirmekti. Arkamda, Austin'in nefesleri daha düzensizleşti, hızı daha çılgınca oldu, parmakları etime sertçe gömüldü, sonunda hareket etmeyi bıraktı ve kendini derinlere gömdü, ikinci doruk noktam beni parçaladığında horozu ritmik bir şekilde zonkluyordu.

Yemek bittiğinde Austin ellerini masaya dayadı ve sırtımı öptü. "Yemek için teşekkürler. Akşam yemeği ne zaman?"

Güldüm. "Çok sağlıklı bir iştahın var."

Çekildi ve kuyruk sokumumu öptü. "Umarım çok sert olmamıştır."

"Değildi. Hoşuma gitti." Kalkmama yardım etmesine izin verdim ve yüzümü ona döndüm.

"Neil bana çay fincanı derdi ve bu beni hep deli ederdi. Ben kırılğan, kırılabilir bir şey değilim."

"Çay fincanı!" diye alay etti. "Siktir et onu. Sen daha çok bira bardağı gibisin." Güldüm. "Bira bardağı mı?"

"Evet." Bir süreliğine banyoda kayboldu ama konuşmaya devam etti.

"Sağlam ve dayanıklı bir şey. Demek istediğim, güzelsin ve her şeye sahipsin, ama bir darbeye dayanabilirsin."

"Bu bir iltifat mı?" Yerde iç çamaşırlarımı görünce kaptım ve çekiştirerek giydim. Arkamı döndüğümde Austin orada duruyordu ve beni kollarına almaya hazırdı.

"Bu bir iltifattı," dedi bana sarılarak. "Senin mümkün olan her şekilde güçlü olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Ama umarım seni incitmemişimdir."

"Sen yapmadın." Kollarımı beline doladım ve başımı çenesinin altına sıkıştırdım. Vücudu sıcaktı ve ter kokuyordu, ama bu iyi bir terdi -güneş ışığında sıkı çalışma teri.

"Seni asla incitmek istemem." Sesi sessiz ama güçlüydü.

Gözlerimi kapattım. "İncitmeyeceksin."

* * *

O öğleden sonra Austin bana mesaj atarak Xander'ın barda eski tuvaletleri sökmek için yardımına ihtiyacı olduğunu ve akşam yemeği için endişelenmememi söyledi.

-Sadece sandviç almaya gidiyorlarmış. Eve gittiğinde bana mesaj atacağını söyledi.

Biraz daha fazla zamanım olduğu için yaşlılar buluşmasına yürüyerek gittim, dans dersimi verdim ve daha sonra katılan bazı insanlarla sohbet ettim. Eve döndükten sonra, akşam yemeği için kendime kutu makarna ve peynir yaptım, ancak çiftçi pazarından aldığım sebzeleri kullanarak bir salata ile yedim, böylece her şeyin eşit olduğunu düşündüm. Yemeğimi bitirdikten sonra mutfağı temizledim ve daireme geri döndüm.

Saat on civarında duş aldım ve yatmak için hazırlandım. Banyo aynasında, kalçalarımnda bıraktığı morlukları inceledim ve onlardan tahrik olduğumu görünce şaşırdım.

Ama belki de şaşırmamalıyđım. Belki de Austin'in benim için duyduğu güçlü arzunun kanıtlarını giymekten hoşlanmam, kendimi güçlü ve seksi hissetmem çok mantıklıydı. Belki de bu bedenimi kendime ait kılmanın bir parçasıydı - acının ne zaman iyi hissettireceğine karar verebilirdim. Çürüklerin güzel olduğuna karar verebilirdim. Kendi zevkim ve onunki için bir tuval olmaya karar verebilirdim.

Yatağa girmeden önce son bir kez telefonumu kontrol ettim, mesaj atmadığı ya da aramadığı için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. Pencereden dışarı baktığımda kamyonetinin garaj yolunda olmadığını gördüm.

Aş bunları, diye azarladım kendimi. Sadece bir gece. Sadece seks. Tamam, belki dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, ruhları paramparça eden bir seks, ama yirmi dokuz yıl boyunca onsuz yaşadın, bu yüzden bu gece onsuz da yaşayabilirsin.

Ama sadece üç gecemiz kalmıştı. Zamanımız dolduğunda ve sonsuza kadar onsuz yaşamak zorunda kaldığımda ne yapacaktım?

Bunu düşünme.

Gözlerimi kapattım ama telefonumun titrediğini duyduğumda hâlâ uyanıktım. Elim komodinin üzerinden almak için fırladı.

Selam. Bu kadar geç mesaj attığım için özür dilerim. Xander her şeyi berbat ediyordu ve ben de düzeltmek zorunda kaldım. Hala uyanık mısın

Evet

Duğa giriyorum. Bana eşlik etmek ister misin

Evet

Arka kapıyı açık bırakacağım

Tamam

Acele

Bütün gün senin için uğraştım

* * *

Banyoya girdiğimde duş çalışıyordu, mermer fayanslar çıplak ayaklarımın altında serindi. Duş kapısı buğulanmıştı ama

Arkasındaki bulanık şekli nefesimi hızlandırdı. Hevesle kıyafetlerimi çıkardım.

Kapıyı iterek açtı ve onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; ıslak, kaslı ve söz verdiği gibi çoktan sertleşmişti.

"Merhaba," dedim nefes nefese.

"Selam, bebeğim." Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra kalçalarımı inceledi. "Bu izler benden mi?"

"Evet."

"Siktir." Elleri gezindi. " mı?" "Hayır."

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Görünüşlerini beğendiğimi söylersem hıyar olduğumu mu düşünürsün?"

Başımı salladım. "Daha fazlasını istersem deli olduğumu mu düşüneceksin?"

"Bence sen mükemmelsin." Kollarını bana dolayarak, sıcak su vücudumuzdan aşağı akarken ağzını ağızıma kapattı. Elleri özgürce dolaşıyor, ıslak tenimin üzerinde kolayca kayıyor, dili ise sahiplenici bir coşkuyla benimkini okşuyordu. Etrafımızdaki buhar yükselirken ellerimi ereksiyonunun sert uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirdim.

Beni duvara doğru çevirdi ve arkamdan sıkıca bastırdı, bir eliyle bacaklarımın arasına uzandı ve diğer eliyle göğsümü kapattı. Ellerimi dikedörtgen, kömür grisi ve balıksırtı deseninde döşenmiş karolara dayadım. O kadar güzeldi ki bir an için dikkatim dağıldı. "Vay canına, bu duş muhteşem. Bu banyoyu kendiniz mi yaptınız?"

"Evet."

"*Bayıldım.*"

Bir parmağını içime soktu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz lütfen?"

"Üzgünüm, evet." Ama *tanrım*, bu kadar yetenekli olması beni tahrik ediyordu. Ellerini çok iyi kullanıyordu.

Parmakları klitorisimi ovarken dudakları boğazımın kenarından aşağıya doğru hareket etti. Boynumun omzuma doğru eğildiği noktayı sertçe emdi. "Tam burada bir iz bırakmak istiyorum," dedi bana, sesi alçak ve çakıllı.

"Evet," diye fısıldadım, üstümdekilerin çoğunda görüneceğini bilmeme rağmen. "Onu görebileceğim bir yerde istiyorum."

Ağız ve dili boynumda çalışırken, ellerimi kullanarak kemiklerimi jöleye çeviren bir orgazm yaşattı. Beni kendisine doğru çevirdiğinde adı hâlâ fayanslarda yankılanıyordu. Bir eliyle sikini yumrukladı.

Diğer eli boğazımdayken beni duvara yasladı, başparmağı ağzıyla bıraktığı yarayı okşuyordu.

"Siktir," diye mırıldandı, gözleri tenimde geziniyordu. "Çok güzelsin."

Duvara karşı hareketsiz dururken, elini şaftında aşağı yukarı pompalamasını, kolundaki kasların çalışmasını, karın kaslarının esnemesini geniş gözler ve ağır nefeslerle izledim. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve çenesi sıkılmıştı. "Sana bakarken bile boşalabilirim."

"Yap," diye fısıldadım. "İzlememe izin ver. Üzerime koy."

"İstedğin bu mu?" diye hırladı. "Tenine boşalmamı mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Beni başka hiç kimsenin yapmadığı gibi işaretleyebilirsin."

Saniyeler içinde, hızlı ve sıcak patlamalar halinde karnıma boşaldı. Sonra elini alıp tenime sürdü; göğüslerime, göğüs kafesime ve bir kalçamdaki çürüklere.

Sonunda boynumu bıraktı ve beni kollarıyla sararak kendine doğru çekti. Hemen bir şey söylemedi ve nefes alışının yavaşlaması bir dakika sürdü. Kalp atışlarını göğsümde hissettim.

"Sende mağara adamını ortaya çıkaran bir şey var," dedi.

dedi

"Her zaman değil misin?" diye sordum. "Asla."

"Güzel." Gülümsedim, daha önce hiç paylaşmadığı bir yönü olduğu için memnun olmuştum.

başka biriyle. "Ben de değilim."

"Senin için güzel bir şey yapmama izin ver." "Ne gibi?"

"Saçını yıkamak gibi."

Arkama yaslandım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Saçımı yıkamak mı istiyorsun?"

"Evet. Saçlarına bayılıyorum. Tanıştığımız günü hatırlıyorum, saçlarını açtıktan sonra geri döndüğünde sana bakmaktan kendimi alamamıştım."

"Sanırım bana *kaşlarını* çatıyordun."

"Bunun tek nedeni sana bu kadar güzel olduğun için kızgın olmamdı. Seni istememi sağladığın için." Beni bıraktı ve şampuan şişesine uzandı. "Ama saçını yıkamama izin verirsen sana kin tutmayacağım."

"Erkek şampuanınızla mı? Saçlarım talaş ve beyzbol eldiveni gibi mi kokacak?"

"Elimdeki tek şey bu," dedi özür dileyerek. "Ama saç yıkamada çok iyiyimdir. Gözlerinize sabun bulaştırmam."
Güldüm. "Tamam. O zaman anlaştık."

* * *

Daha sonra, ışıklar kapandığında ve ben yatakta onun yanına sokulduğumda, bana Cumartesi gecesi için The Pier Inn'de bir akşam yemeği rezervasyonu yaptırdığını söyledi.

"Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet. Biraz yardım almadan bu kadar çabuk içeri girmemiz mümkün değildi. Kuzenim Delilah orada müdür. Saat sekizde bizim için bir masa ayırttı."

"Bu çok hoş," dedim. "Onunla tanışabilecek miyim?" "Eğer oradaysa seni tanıştıtabilirim."

Gülümsedim. "Çok heyecanlıyım. Giymek için yeni bir şey almak istiyorum." "Süslü falan değil."

"Sus." Çıplak göğsüne vurdum. "Randevu gecemiz için yeni bir şey istiyorum." Bunu söyler söylemez pişman oldum. "*Randevu* gecesini randevu gibi kastetmemiştim," dedim çabucak. "Bunun bir randevu olmadığını biliyorum. Çıkmıyoruz. Sadece bir arkadaşla akşam yemeği."

"Sakin ol," dedi. "Ne isim verdiğimiz önemli değil. Nasıl olsa insanlar bizi görecektir ve hikayeler uyduracaklar."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Pazar sabahına kadar herkes Austin Buckley'nin kaçak gelin dadısını yemeğe götürdüğünü öğrenecek ve bunun ne *anlama geldiğine* dair yarım düzine söylenti çıkacak."

Kıkırdadım. "Bunun ne anlama geldiğini düşünecekler?"

"Birisi parmağında yüzük gördüğüne yemin edecek, bu da muhtemelen gizlice nişanlandığımız anlamına geliyor. Bir başkası bizi gün batımında deniz kenarında otururken gördüğünü söyleyecek, yani kesinlikle hamilesin. Bir başkası da kız kardeşinin en yakın arkadaşının kuzeninin eski sevgilisinin Chicago'da yaşayan köpek kuaföründen, eski nişanına Michigan Caddesi'nde baltayla saldırdığını duyduğunu söyleyecek."

"Bunlar *ciddi* söylentiler."

"Evet, Cherry Tree Harbor iki spesiyalitesi olan küçük bir kasaba: şekerleme ve dedikodu."

"Ama çok büyüleyici! Tanıştığım herkes çok nazikti. Büyümek için harika bir yer olmalı. Ve bir aile kurmak için harika bir yer."

"Öyle." Bir an sessiz kaldı. "Çocuk istiyor musun?"

"Evet. Her zaman büyük bir aileye ait olma hayali kurmuşumdur. Büyürken çok yalnızdım, okulda etrafta bir sürü kardeşi ve kuzeni olan çocukları çok kıskanırdım."

Eli omzumu okşamaya başladı, yatıştırıcı ve tatlıydı.

"Ama bu hayalin peşinden gitmek, dansın peşinden gitmek kadar kolay değildi. Bu, kendime saklamaya alıştığım bir parçamı teslim etmem anlamına geliyordu. Annem zaman *'Kalbini evin gibi koru'* derdi. *Kimin girmesine izin verdiğine dikkat et.* Ben bu konuda iyi bir iş çıkardım."

Austin bir şey söylemedi ama eli beni okşamaya devam etti.

"Sanırım Neil'le evlenmeyi kabul etmemin bir nedeni de buydu. Onunki gibi bir ailenin parçası olmanın çocukluğumdan beri duyduğum özlemi gidereceği fikrine kapıldım." Parmaklarım göğsündeki kıllarla oynadı. "Ama geri tepti. Ailesi berbattı. Uyum sağlayamadım, beni asla kabul etmediler ve sonunda kendimi yine istenmeyen biri olarak hissettim."

"Ne demek her şey ?" Austin sessizce sordu. "Seni daha önce kim istemedi?"

"Şey, babam," dedim. "Ve büyükannem ve büyükbabam. Annemden başka sahip olduğum tek aile."

Eli bir an için hareketsiz kaldı.

"Muhtemelen kulağa aptalca geliyor," dedim hemen. "Çünkü beni *tanıyor* ve reddediyor değillerdi. Kişisel bir şey değildi. Sadece ilk etapta beni istemediler. Ama bu ... kişisel bir şeymiş gibi geldi. Her zaman bende neyin yanlış olduğunu merak ettim."

"Senin hiçbir sorunun yok." Beni biraz daha kendine çekti ve başımı öptü. "Hiç olmadı."

"Bir ilişkiyi doğru yürütemiyor gibi görünmem dışında, ki bu da bir aile kurmak istiyorsanız nihayetinde bir sorun."

"Yine de bir şekilde bunu başardım," dedi alaycı bir ifadeyle.

Gülümsedim. "Evet. Ama biriyle hayatımı paylaşmak istiyorum. Sadece insanların beni incitmeyeceğine güvenme konusunda daha iyi olmam gerekiyor. Ya da en azından kime güveneceğimi seçme konusunda daha iyi olmalıyım." Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Bana zarar veren her erkeği yumruklaman için sana güvenemem."

", " dedi ciddi bir şekilde, nemli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.
"Dürüst olmak gerekirse, yapardım."

Kalbim bunu biraz fazla sevdi.

"Tanrım, bütün bunları senin üzerine yıkmak istememiştim." Başımı tekrar eğdim. "Özür dilerim."

" değil. Bunu yapmana sevindim. Senin hakkında bir şeyler bilmek hoşuma gidiyor."

"Ben de senin hakkında bir şeyler bilmekten hoşlanıyorum. Sadece benim kadar çok konuşmuyorsun.

yap.

" "*Kimse* senin kadar çok konuşmuyor. Mabel bile." "Tamam, ama bana kendin hakkında *bir şey* söyle."

"Ne gibi?"

Bir an düşündüm. "Büyürken en çok kime hayranlık duyardınız?"

"Babam," dedi vakit kaybetmeden. "O her zaman tanıdığım en güçlü insandı. Onun gibi olmak istedim."

"Öylesin," dedim usulca.

Başımı tekrar öptü ve kokladı. "Haklısın, saçların kesinlikle talaş ve beyzbol eldiveni gibi kokuyor."

Gülerek kollarımı göğsünde birleştirdim ve ona sıkıca sarıldım.

Ama birlikte sadece üç gecemiz daha olduğunu hatırlayınca gülümsemem soldu.

Bunun bitmesini istemedim.

NINETEEN

austin

Perşembe öğleden sonra geç saatlerde Xander bana bir mesaj göndererek barda boya yapmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu. Ona cevap vermeden önce Veronica'ya mesaj attım.

Selam. Kardeşim işten sonra barda yine yardım istiyor.

Ona defolup gitmesini söyleyeyim

Hayır! Hayır! Bunu neden yapasın ki

Çünkü seninle olmayı tercih ederim

Aww. Gelip yardım etmeme ne dersin? Atıştırmalık getirebilirim

Yapmak zorunda değilsin

Benim için fark etmez! Ne üzerinde çalışıyorsun

Boyama

Mükemmel! New York'taki daireleri boyamakta çok tecrübeliyim. Giyebileceğim eski tişörtleriniz var

Sol alt taraftaki şifonyer çekmecesini. Ne istersen al

Tamam. Yakında görüşürüz

Veronica'nın duvarları gelişigüzel boyadığı düşünülürse, deneyimle ilgili söylediklerinin ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama eski tişörtlerimden ve şapkalarımın birinin içinde, arkadan sarkan sarı atkuyruğuyla çok sevimli görünüyordu. Müzik açmıştık ve kesinlikle resim yapmaktan çok dans ediyordu, ama onun orada olması bile beni iyi bir ruh haline sokuyordu.

Bir noktada, bantımız bitti ve o da nalburdan biraz almak için gönüllü oldu.

"Çocuklar nasıl?" Xander yalnız kaldığımızda sordu.

"Güzel," dedim lacivert boyanın üzerinde yuvarlanarak. "Dün FaceTimed yaptık. Çok eğleniyorlar."

"Pazar günü mü?"

"Evet." Onların dönüşünü her düşündüğümde içim parçalanıyordu. Onları deli gibi özlüyordum ve tekrar eve dönmeleri için sabırsızlanıyordum ama

Veronica'yla da vakit geçirebilmeyi özlüyordum ve sadece üç gecemiz kalmıştı. "Hey, Cumartesi gecesi cipini ödünç alabilir miyim?"

"Tabii. Ne için?"

"Veronica'yı The Pier Inn'de yemeğe götüreceğim. Kamyonu kullanmamak olur diye düşündüm."

"Ooooh. Bir randevu."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir randevu değil."

"Pardon, yanlış duymuş olmalıyım. Veronica'yı The Pier Inn'de yemeğe götüreceğinizi söylediğinizi sanmıştım - çünkü bu bir randevu."

Kavga çıkarma girişimini görmezden geldim. "Pazar günü iade edeceğim." "Acelesi yok," dedi. "Anladığım kadarıyla iyi?"

Her şey iyiden de iyiydi. Veronica'yla şimdiye kadar kimseyle eğlenmediğim kadar eğleniyordum. "Evet."

"kesinlikle çok iyi görünüyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani siz ikiniz birlikte çok rahat görünüyorsunuz. Yıllardır bu kadar güldüğünüzü duymamıştım."

Ruloyu boya tepsisine koydum ve ileri geri hareket ettirdim.

"Ve kesinlikle daha rahatsınız, ama bunun daha fazla uyuduğunuz için olmadığını varsayacağım."

"Güvenli varsayım."

"Boynundaki morluğu ona sen mi verdin?"

"Siktir git."

Bir kahkaha patlattı. "Babamın izin verme. Sanırım ona aşık olabilir."

Gülümsedim. "Biliyorum."

"Nişanlısının onu göre tam bir aptal olması gerektiğini söyledi."

"Öyleydi."

"Hâlâ çocuklar döndüğünde bitirmeyi mi planlıyorsun?" Çenemi kapalı tuttum.

Ağabeyim duvara boya sürerken başını salladı. "Söylemeyeceğim bile."

* * *

Barda istediğimden daha geç saatlere kadar kaldık ve eve vardığımızda açlıktan ölüyorduk.

Veronica'ya, "Bize çok hızlı bir şeyler hazırlayacağım," dedim.

"Ben hallederim," dedi bana. "Neden gidip duş almıyorsun, aşağı indiğinde hazır olur."

"Kulağa hoş geliyor." İşten dolayı kirli olmama ve muhtemelen ter ve astar gibi kokmama rağmen kollarımı ona dolamadan edemedim. "Bu hafta yaptığın her şey için teşekkürler. Hak ettiğimin çok ötesinde bir şey bu."

"Doğru değil." Kollarını belime doladı ve bana baktı. "Eğer sen olmasaydın, bir sokak köşesinde akşam yemeğim için şarkı söylüyor olurum ve sana şunu söyleyeyim, *kimse* bunu istemez."

Dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Keşke senin için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum," dedi. "Bana bir iş, yaşayacak bir yer ve aile hayatının küçük bir tadını verdiniz. Yirmi dokuz yaşında evlat edinilmiş gibi hissediyorum! Bir babam, bir erkek kardeşim, bir kız kardeşim var..."

"Adını Buckley olarak değiştirmelisin," diye takıldım.

"Veronica Buckley." Güldü. "Kulağa hoş!"

"Veronica Buckley." İsmi söylediğimde, eğer evlenirsek onun isminin de bu olacağını fark ettim. "Dur bir dakika. Yanlışlıkla evlenme mi teklif ettim?"

Başını öne eğdi. "Biliyor musun? Sanırım yaptınız. Ama şu anda evlilikle ilgilenmediğim için saygıyla reddetmek zorundayım. Yani, sütü bedavaya almak varken neden ineği satın alasın ki?"

Gülerek onu bıraktım ve merdivenlere yöneldim, *Veronica Buckley* ismi hâlâ aklımdaydı.

Artık resmileşmişti. Aklımı kaçıırıyordum.

* * *

"Spesiyalitemi yaptım," dedi masaya iki tabak koyarken. "Kızarmış sucuklu sandviçler."

Yarı homurdandım, yarı güldüm. "."

"Ben yaptım." İki soğuk bira getirdi, sonra karşıma oturdu ve sandviçini aldı. "Uzun zamandır bunlardan içmemiştim. Ve bu da

Çocukken yaptıklarımın *çok* daha iyi. Kasabın bana söylediğine göre bu *zanaatkar sucuğu*, Yale, Michigan'dan gelen ve kült bir takipçisi olan birinci sınıf bir *et*. Bu sucuğun kendi festivali var!"

"Öyle mi?" Sandviçimi elime aldım ve bir ısırık aldım.

"Evet. Fırından taze çörekler aldım, marul, domates ve ev yapımı hardal da çiftçi pazarından. Sizin için en iyisinden başka bir şey yok." O da bir ısırık aldı ve abartılı bir zevkle çiğnedi.

Tadının ne kadar güzel olduğuna şaşırmıştım. "Siktir. Çok lezzetli."

"Sana söylemiştim." Bir ısırık daha aldı. "Bugün çocuklarla konuştun mu?"

"Evet, onları daha önce aradım. Sana selam söylememi istediler." Sırıttım. "Anlaşılan yeni tap ayakkabılarını bavullarına gizlice koymuşlar. Danslarını sergiliyorlarmış."

Yüzü aydınlandı. "Buna bayıldım. Yani artık buralarda dans stüdyosu yok mu? Birisi bana eskiden bir tane olduğunu söylemişti. Bence çocuklar bir stüdyoda gerçek bir step dersinden hoşlanırlar."

"Ama seni öğretmen olarak kabul etmezler." "Bu doğru."

"Hiç kendi stüdyonuzun sahibi olmayı düşündünüz mü?"

"Burada ve orada. Öğretmenliği seviyorum. Ama aslında bu sonbaharda bir iş için haber bekliyorum."

"Öyle misin?" Gerginlik boynuma ve omuzlarıma yayıldı. "Rockettes'le mi?"

"Hayır. Broadway'de açılacak bir gösterinin baş koreografinin asistanı olarak."

"Yani sahne almayacak ?"

"Hayır, ama bu harika bir fırsat olurdu. Rockettes için yeniden seçmelere katılana kadar önümüzdeki altı ay boyunca beni idare eder. O seçimler Mart ayına kadar yok ve bu süre zarfında barmenlik ya da garsonluk yapmak zorunda kalmazsam minnettar olurum."

O konuşurken ben de tadına sandviçimi bitirdim.

"Henüz çok fazla detaya sahip değilim ama arkadaşım Morgan yeni numaramı koreografa ilettiler. Aslında eskiden çok iyi tanıdığım biri, bu yüzden işi alma şansımın yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Onunla çıktın mı?" Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı ama kulağa nasıl geldiğinden nefret ediyordum. Daha da kötüsü? Başka biriyle samimi olduğu fikrinden nefret ediyordum. Başka biriyle.

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır. O bir öğretmen ve onun derslerine çok girdim.

Aslında o bir eşcinsel."

"Ah." Başımı sallayarak nefes verdim. "Özür dilerim. Bu soru haddimi aştı."

"yok."

"Hayır, ilgilendirmez. Kiminle çıktığın beni ilgilendirmez." Ayağa kalktım ve boş tabağımı lavaboya götürdüm, ama bulaşık makinesine koymak yerine orada bıraktım ve ellerim tezgahın kenarında, mutfak penceresinden karanlığa baktım.

Bu çok aptalcaydı. Buradan ayrılıp hayatına devam edeceği için kızmaya hakkım yoktu - sahneleri, alkışları ve çatı katlarında yaşayan şık takım elbiseli adamlarıyla büyük şehirdeki parlak, heyecan verici hayatına. Eğer bunu istiyorsa, bunu yapmalıydı.

Veronica bir süre sonra mutfakta bana katıldı. Elindeki tabağı tezgâhın üzerine koydu ve arkasına yaslandı. "Selam."

"Hey."

"Kıskandığınızda gözlerinizin arasında iki küçük çizgi biliyor muydunuz?"

"Ben kıskanç değilim." Lanet olası çizgiler. Yüzümü rahatlatmaya çalıştım.

"Evet, ." Kalçasını benimkine çarptı. "Ama hoşuma gidiyor."

Ona baktım. Tişörtümün ve şapkaının içinde çok tatlıydı. "New York'a gittiğinde kıyafetlerimi geri verecek misin?"

Şapkanın faturasını aşağı doğru çekti. "Hayır. Eşyalarını geri istiyorsan, bunun için benimle savaşman gerekecek."

"Anlaştık." Onu yakaladım ve omzumun üzerinden atarak merdivenlere yöneldim. Tekmeliyor, ciyaklıyor, kıvranıyor, elleriyle kıcıma vuruyor ve bana kaba diyordu.

Yatak odamda onu yatağın üzerine fırlattım ve şapkasını başından alıp bir kenara attım. "Kazanmama izin mi vereceksin?"

Kıkırdayarak yuvarlandı ve yataktan kalkmaya çalıştı ama üç saniye içinde onu yatağa yapıştırmıştım, vücudum onunkinin üzerine yayılmıştı. "Bırak beni," diye yalvardı. "Bu adil bir dövüş *değildi*. Bir avantaja ihtiyacım vardı."

"Asla adil dövüştüğümü söylemedim." Saçlarını boynundan kenara ittim ve giydiği gömleğin arkasını çekiştirerek ağzımı tenine yapıştırdım.

Bu kadar kolay görülebilecek başka bir iz bırakmak bana haksızlık mıydı? Muhtemelen.

Ama umurumda değildi.
Ve beni durdurmadı.

YİRMİ

veronica

CUMA günü, Austin'e masaj yapma tehdidimi yerine getirmeye karar verdim.

Kırbaçlar ve zincirler olacak

Sen. Bu gece. Benim evimde. Tartışma yok

Sanırım kırbaç ve zincirleri tercih ederdim

Hayır. Mumlar ve masaj yağı alacağım

Çıplak mı olacaksın

Sertmiş. Haftalardır kas ağrılarından yakınmanı dinledim.

ve yardım etmek istiyorum

Beni kesinlikle o yöne çekerdin

Eğer evet dersem, bunu yapmama izin verecek

7 gibi beni ara

O zaman evet. Çıplak olacağım

Bunu göreceğiz

Bekliyor olacağım

Ve bu gece patron ben olacağım

* * *

O öğleden sonra Morgan'ı aradım.

"Beni ziyarete geleceğini sanıyordum," diye sızlandı. "Çocukların bir yere gideceğini ve senin de izin günlerin olduğunu söylemiştin."

"Belki seni ziyarete gelirim dedim," diye düzelttim gülerek. Hoparlörü açtım ve çamaşırlarımı katlayabilmek için telefonu kenara koydum. "Ama biletler pahalıydı ve gerçekten para biriktirmem gerekiyor."

"Peki onlar yokken sen ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ah, bu ve şu," dedim havalı bir şekilde, sepetten Austin'in TWO BUCKLEYS tişörtünü çıkararak. Bu beni gülümsetti.

"Bu ve ' seksi patronunu da içeriyor mu?"

"Olabilir."

Nefesi kesildi. "Detaylar!"

"Eğleniyoruz."

"Ama ne *kadar* eğlenceli?"

"*Bütün* eğlence," diye itiraf ettim. "Her gece mi?"

"Her gece, evin her odasında, gelebilecek her şekilde." Yoga şortumu katladım.

Morgan yüksek sesle inledi. "Tanrım, çok kıskandım. O günleri hatırlıyorum.

Peki iyi mi?"

"*kadar* iyi ki tarif edemem." "Vücut mu?"

Onu hayal ederek gözlerimi kapattım. "On üzerinden on." "Paket mi?"

"Uzun, güçlü ve onu nasıl kullanacağımı biliyor."

"Tanrıya şükür. Asılı ama çaresiz bir adamdan daha kötü bir şey olamaz." Bir çift çorabı eşleştirerek homurdandım. "Gerçekten."

"Peki siz çıkıyor musunuz yoksa sadece takılıyor musunuz?"

"Sadece oyalanıyorum," dedim. "Çocuklar döndüğünde bitmek zorunda."

"Ne zaman?"

"Pazar günü." Havalı ve rahat görünmeye çalıştım. hissediyorum.

"*İki gün* içinde mi? Vay be. Tavşan gibi kapışmanıza şaşmamalı.

Bu berbat bir şey."

"Hayır, bence böylesi daha iyi." "Neden?"

"Çünkü ikimizin de skoru bilmesi hoşuma gidiyor. Eşit hissettiriyor."

Spor sütyenimi katladım. "Sonunda kimse gafil avlanmayacak."

"Madem aranızda bu kadar iyi bir kimya var, neden bitmesine izin verdiniz?"

"Çocuklar yüzünden bu biraz garip olur. Burada daha bir ayım var ve bu işe ihtiyacım var. Austin'le ilgili bir sorun çıkarsa-"

"Ama ya bir şeyler *yolunda* giderse?"

"Aslında pek flört eden biri değil," dedim soruyu geçiştirerek. "Bana birkaç kez bekar olmayı sevdiğini söyledi. Duygularla işi olmayan erkeklerden biri. Pislik bir değil, sadece bir tür iş gibi. Sanki buraya orgazm olmak, imzayı almak ve kamyonu geri dönmek için gelmiş gibi."

Güldü. "Tamam, ama ya-"

"Keşke diye bir şey yok Morgan," dedim koltuktan kalkıp pencereye doğru yürürken. "Sınırlar en başından belirlenmişti. Ona açıkça bir ilişki aramadığımı söyledim. Sıradan bir şey. Geçici. Sadece eğlence için."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum," dedim ona, keşke öyle *hissetseydim*. "Sadece bir yıl boyunca eve kapandığım için biraz vahşileşiyorum. Özgürlüğümün tadını çıkarıyorum. Ve orgazmlarımın."

Güldü. "Öyle görünüyor. Aferin sana."

"Hem zaten bir ay içinde ayrılacakken devam etmenin bir anlamı yok. Bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olur. Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir."

"Bu doğru, sanırım. Hey, Scott Blackstone henüz ulaşmadı mı?"

"Hayır, arayacak mı?"

"Jake'e öyle olduğunu söyledi. Jake işle ilgilendiğini duyunca çok heyecanlandığını söyledi."

"Oh, bu harika. Lütfen Jake'e benim için teşekkür et."

"Yapacağım ve Scott'tan haber alır almaz bana haber ver. Sonra, sana kalacak bir yer bulmalıyız! Etrafa bir sorayım, şu anki Rockette'lerin birçoğuyla hala yakınım ve belki birileri iki yatak odasını kiraya vermek ya da paylaşmak istiyordur."

"Teşekkürler Morgan. Minnettarım."

Telefonu kapattık ve ben temiz kıyafetlerimi kaldırdım, Manhattan'a geri dönmek için heyecanlanmaya çalışıyordum.

Ama tek düşünebildiğim buradan ayrılmaktı. Ondan ayrılmak. Bir şekilde New York cazibesini kaybediyordu.

Morgan'a söylediğim sözleri tekrarladım.

Bizde öyle değil. Sıradan. Geçici. Sadece eğlence için. Çıkıyoruz ve aramızda hiçbir duygu yok.

Ve kalbim tartışmaya çalıştığında, onları tekrarladım. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Yediyi çeyrek geçe kapımı çaldığında hazırdım. Perdeler çekilmiş, ışıklar söndürülmüş ve karanlıkta bir düzine mum titriyordu. Yatak odasında telefonumda rüya gibi bir spa müziği çalıyordu ve yatağı havlularla kaplamıştım. Komodinin üzerinde, Main Street'teki lüks bir butikten aldığım süslü masaj yağı vardı ve bu da dolar dükkânındaki mumları dengeliyordu.

Üzerimde bir güneş elbisesi varken kapıyı açtım ve hemen kaşlarını çattı. "Dedin ki-"

"Rahatla," dedim onu içeri götürürken. Üzerinde sadece eşofman altı vardı ve saçları duştan dolayı nemliydi. Erkek şampuanının kokusunu alabiliyordum. "Buraya gel."

Onu yatak odasına götürerek yatağa doğru işaret ettim. "Tamam, pantolonunu çıkar ve uzan."

Cesaretle eşofmanlarını çıkardı ve yatağa tırmanarak sırt üstü uzandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bedenim hazır."

"Arkanı dön. Yüzüstü yat." "Ama

benim eğlenceli yerlerim ön tarafta."

"Yap lütfen." Ona sert bir bakış attım.

"Önce elbiseni çıkar."

İç çekerek elbiseyi başımdan geçirdim ve bir kenara fırlattım, sonra da iç çamaşırlarımı çıkardım. "İşte oldu."

"Artık dönmek istemiyorum. Sana bakmak istiyorum." Gözleri son iki gecenin soluk izlerini taşıyan tenimde gezindi ve siki kabarmaya başladı.

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Beni kendine sert davranmaya zorlama, Buckley."

İnledi ve yüzüstü yere kapaklandı. "Sana beş dakika veriyorum. Ve sonra sana sert davranacağım."

"Shhhh. Sadece rahatla." Komodinden masaj yağı şişesini aldım ve kalçalarının üzerine oturdum.

İnledi. "Bu çok zalimce."

"Sus. Ellerini başının yanına koy." Ellerime biraz yağ sürdüm ve omurgasının her iki yanına, kürek kemiklerinin arasına ve boynunun arkasına hafif vuruşlarla başladım.

"Bu aslında oldukça iyi hissettiriyor," dedi. "İntikam masajından çok daha iyi."

"Bu sadece ısınma turu," diye bilgilendirdim onu. "Birazdan sertleşeceğim."

Baskıyı artırarak sırtındaki, omuzlarındaki ve boynundaki tüm kasları çalıştırdım, sonra kollarına geçtim. Birkaç kez inledi ve bana küfretti, özellikle de dirseklerimi kullandığımda, ama düğümlerin gevşediğini hissedebiliyordum. Aşağı doğru kaydım ve bacaklarına ve ayaklarına masaj yaptım, sağlam uyluklarına ve baldırlarına hayran kaldım. Ellerimin uyluklarının iç kısımlarına doğru kaymasına ve eğlenceli kısımlarına yaklaşmasına izin verdim ama onlara dokunmamaya dikkat ettim. Onun tahrik olmasını ve kontrolü ele almasını istemiyordum, bir planım vardı.

Poposunu en sona sakladım ve ellerimle sert etini yoğurarak iyi vakit geçirdim, mırıldandığı küfürlerin tadını çıkardım. "Tamam, şimdi dönebilirsin," dedim ona.

Sırt üstü yuvarlandı. "Yine üstüme mi çıkacaksın?"

"Bir dakika içinde." Bacaklarından başladım, ayak bileğinden kalçasına doğru ilerledim. Aleti sertleşmişti ve ellerim ona yaklaştığında zıplıyordu. Sonunda, bir bacağımlı kalçalarının iki yanına koyarak diz çöktüm ve yağdan sıcak ve kaygan olan ellerimin arasına aldım.

"Siktir, evet," dedi, göğüslerime uzanarak.

Ellerini ittim. "Dokunmak yok, efendim."

"Bu kuraldan daha önce bahsetmemiştiniz."

"Sadece arkana yaslan, lütfen. Bu hoşuna gidecek." Göğüs kaslarını, deltoidlerini ve bicepslerini ovma için gövdesinin üzerine oturarak yukarı doğru hareket ettim. "Bu iyi hissettirmiyor mu?"

"Evet," dedi kaslarını çatarak. "Öyle, ama seni elime almak için can atıyorum."

"Biliyorum. Ellerinin üzerimde olmasını seviyorsun. Ve ağzını. Yaptığın izlere bak."

Bir kez daha tenimde kalan morluklara hayranlıkla baktı. "Onları çok seviyorum."

"Şimdi sıra bende." Komodine doğru süründüm, masaj yağını yere bıraktım ve kırmızı rujumu aldım. Sonra kalçalarının üzerine oturdum ve sikini aramıza .

Ruju sürerken, ağzımı yavaşça en sevdiğim kırmızı tonuna boyarken beni izledi.

"Becer beni," diye homurdandı, kalçalarımı kavrayarak. "Eninde sonunda," dedim. "Rıza konusunu konuşmalıyız."

"İzin gibi mi?"

"Evet. Teninde iz bırakmama izin veriyor musun?" "İstediğin her şeyi yapmak için iznim var."

"Güzel." Boynundan başladım ve aşağıya doğru indim; boğazına, köprücük kemiğine, omzuna, dövmele pazusuna, yalayıp emdiğim ve dilime karşı sertleşmesinden tahrik olduğum meme ucuna öpücük izleri bıraktım. Parmak uçlarımla diğeriyle de oynadım ve nefes alış veriş i ağırlaş ıp sertleş ti.

Bacaklarından aşağıya doğru inerek, dilimle izini sürdüğüm çıkıntılı karın kaslarına, kalça kemiklerine ve V çizgisinin her iki yanına öpücük izleri bıraktım. Sonra bir an durup tekrar uyguladım, boyayı sürdüm ve dudaklarımı birbirine sürttüm. Vücudu zaten beni tahrik edecek güce sahipti ama tenindeki öpücük izleri kanımı *kaynattı*.

Başımı eğdim ve dudaklarımı sikinin iki yanına bastırarak ona işkence edecek kadar yaklaştım. Sonra daha aşağıya, kalçalarına. Sonra ucunun dayandığı noktanın hemen üstüne, parıldayan ve pürüzsüz.

"Veronica." Bir yalvarış. Bir azarlama. Bir dua.

Gülümsedim ve ona istediğini verdim, ereksiyonunu elime aldım ve ağzımın önüne yerleştirdim. Sonra dudaklarımı sert uzunluğundan aşağı kaydurdım ve onu olabildiğince derine aldım. Ağzıma bir santim daha sığdıramadığımda, dudaklarımı olabildiğince büzdüm, sonra yavaşça başımı kaldırdım, yol boyunca şaftını sıktım, arkamda kırmızı Don't F*ck With Me halkaları bırakmak istedim. Homurdandı ve küfretti, elleri yatağın üzerindeki havluları yumrukluyordu.

Tepeye ulaştığımda ucuna bir öpücük kondurdum ve ne yaptığıma baktım. "Bir şaheser," dedim. "Bir sanat eseri."

"Seni becermem gerek. Hemen şimdi."

Ama başımı eğdim ve onu bir kez daha derinlere aldım, başımı sabit bir ritimle salladım, boyalı dudaklarımı sikinin üzerinde aşağı yukarı sürttüm. Ağzımda bir kez titreşti ve dilimle tadına baktım.

"İşte bu kadar." Hızla ayağa kalkarak beni kollarımın altından yakaladı ve vücuduna doğru sürükledi. "Ona binmeni istiyorum. Şimdi."

"Patron olmak buraya kadarmış." Ama prezervatif almak için komodinin çekmecesine uzandım.

"Senin üstte olmana izin vereceğim. Uzlaşma budur."

Prezervatifi takmamı izledi, tüm vücudundan sabırsızlık yayılıyordu. Onu bacaklarımın arasına yerleştirdiğimde kalçalarımı kavradı,

İnleyerek santim santim içine girdim. İçime girdiğinde bir an hareketsiz kaldım, ellerim göğsündeydi, gözlerim kapalıydı, vücuduma bu kadar derinden ve tamamen istila edilmeye alışması için bir an verdim.

Sonra hareket etmeye başladım; tembel bir ritim eşliğinde yavaş, durgun sallanma hareketleri. Ağzını bir göğsüme yapıştırdı, her çekişi içimde derin bir yankı uyandırıyordu. Başını ellerimin arasına alarak kalçalarımın etrafında biraz daha hızlı döndüm, içimde daha da sertleştiğini hissettim, serbest bırakılma ihtiyacım daha da arttı. Ama tüm kaslarım gerilirken bile bedenim özgür, rahat ve gevşek hissediyordu. Ben sıcaktım, ben altındım, ben sıvıydım, ben tutkuydum. Ben hareket, ben sürtünme, ben ritim, ben arzuydum.

Ve ben *onun* arzusunun nesnesiydim. İsteniyordum. . Ellerin altında benim alev aldı. Ağzının altında vücudum daha fazlası için yalvarıyordu. Saçlarını çekiştirerek, sırtını tırmalayarak, omuzlarını tutarak utanmazca ona bindim. İstediyimi, ihtiyacım olanı aldım, göbeğimin onun etrafında sıkılaşmasının, girmesinin, vücutlarımızın mükemmel bir uyum içinde hareket etmesinin tadını çıkardım.

"Benim için gel," diye hırladı, ağzını göğsümden zar zor çekerek. "Bıraktığın tüm o izlerin üzerine amının geldiğini hissetmek istiyorum."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti ve doruk noktam içimi parçaladı, vücudum tekrar tekrar onun etrafında kenetlendi. Benden hemen sonra boşaldı, siki çırpınan duvarlarımın içinde zonkluyordu. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi cennet gibi bir mükemmellikti. Başka biri bunu nasıl ölçebilirdi ki?

Bunu düşünme, diye uyardım kendimi nefesimi tutarken.

Austin geri çekildi ve beni de yanına aldı, böylece başım göğsüne yaslandı. Kolları beni sardı ve kalbi kulağımda gümbürdedi. Gözlerimi kapattım ve yavaş ritmini dinledim.

"Yani masaj, üzerimdeki öpücük izlerini silmek için bir bahane miydi?"

"Hayır. Ama hoşuma söyleyemem. Ya sen?"

"Evet ama bir daha benim yanımda ruj süremezsın, çünkü hemen sertleşirim."

Gülümsedim. "Bildiğim iyi oldu."

* * *

Benim dairemde uyuduk. Cumartesi sabahı uyandığımda Austin gitmişti. Telefonuma uzandım ve mesaj attığını gördüm.

Seni uyandırmak istemedim. Bugün babamla çalışacağım, sonra da birkaç işim var. Seni sonra ararım

Omzum ve boynum aylardır olmadığı kadar iyi hissediyor, bunun için teşekkür ederim
Bunun için de teşekkür ederim

Gönderdiği bir sonraki şey göğsünün bir fotoğrafıydı - köprücük kemiğinde dün gece oraya koyduğum öpücük izi hâlâ duruyordu. Bu beni gülümsetti.

Kalanını bu sabah duşta yıkadım. Lanet olsun, bu şeyi çıkarmak çok zor. Ama bunu yalnız bırakmaya dayanamadım

Bunu düşünmek hoşuma

Ve senin hakkında

yüzden sürekli yapıyor olmalıyım

Gönder tuşuna bastıktan sonra bunun çok mu fazla olduğunu düşündüm. Birbirimize duygusal mesajlar atmazdık, sadece lojistik ve bazen de müstehcen şeyler yazardık. Belki de fazla düşünmüştüm.

Ama fotoğrafını alma deneyimini, bir erkeğin bana en son gönderdiği fotoğrafla karşılaştırmaktan kendimi alamadım -Neil'in düğün günü çektiği penis fotoğrafı. Başımı salladım. O fotoğraf midemi bulandırmıştı. Bu ise kalbimi çarptırdı.

Yatağıma uzandım ve bir kolumu alnımın üzerine koydum. Austin'le hayatımın ya da onun hayatının başka bir döneminde tanışmış olsaydım, şeyler farklı olabilir miydi? Bunun ne zaman olabileceğini hayal bile edemiyordum, çünkü o baba olduğunda ben sadece yirmi iki yaşındaydım.

Hiç şansımız olmamıştı.

* * *

O öğleden sonra, son dakikada tırnaklarımı yaptırmak için randevu alma şansını yakaladığım kuaförde Ari'ye rastladım. Saçını yeni kestirmiş ve röfle yaptırmıştı.

Kuaförden birlikte çıkarken ona "Harika görünüyorsun," dedim. "Umarım bu gece ateşli bir randevun vardır."

"Kindle'ımla yapıyorum." Güldü. "Her cumartesi gecesi kanepemde ateşli ve buharlı oluyoruz. Bir mum yakıyorum, biraz şarap açıyorum ... kitap

erkek arkadaşlarım beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Hey, kahve içmek ister misin?" Maun rengi dalgalarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Bu saçları tamamen ziyan etmek istemiyorum."

"Elbette," dedim. "Biraz zamanım var."

L'Arbre Croche Café adında bir yere doğru ilerledik. "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Austin ve ben The Pier Inn'e yemeğe gidiyoruz."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Austin Buckley mi?"

Güldüm. "Evet."

"Yani siz ikiniz ..." Dramatik bir şekilde sözünü

kesti. "Biz sadece arkadaşız."

"Austin başka hiçbir arkadaşını The Pier Inn'de yemeğe götürmedi," dedi bana dirsek atarak.

"Eminim öyledir."

Başını iki yana salladı. "Burası küçük bir kasaba. Austin de buranın en gözde bekarlarından biri. İnanın bana bunu duymuştum. Adam kimseyle çıkmıyor."

"Bundan birkaç kez bahsetti."

Kafeye vardık ve o kapıyı açtı. "Mabel bu konuda ona hep bok atıyor."

Tezgâhta siparişlerimizi verdikten sonra teslim alma istasyonuna doğru ilerledik. "Sen ve Mabel uzun zamandır arkadaşsınız, ha?"

"Oh, evet. Kendimi bildim bileli. Eğer onun evinde değilsek, benim evimdeydik. Annem onun annesine çok yakındı," diye açıkladı. "Yani annem ve babam her zaman yardım etmeye çalışıyordu. Bay Buckley'nin eli kolu doluydu - gerçi Austin de çok şey yaptı."

"Ben de öyle duydum." İçkilerimizi aldık ve pencere kenarındaki bir masaya geçtik.

"Çalışmadığı zamanlarda diğer çocuklardan biri için bir şeyler yapıyordu. Sorumlulukları varken tüm arkadaşlarının eğlenmesini ya da dışarı çıkmasını görmek sinir bozucu olmalı."

"Evet."

"Hıncını Xander'dan çıkarırdı. O ikisi birbirlerinin ağzını burnunu kırarlardı." Ari başını salladı. "Ama *başka* biri Xander'a bulaşsa, onu ilk savunan Austin olurdu, ya da tam tersi."

Başımı salladım ve soğuk biramı yudumladım. "Çok yakın bir aile. Umarım diğer kardeşlerle de tanışma şansım olur."

"Devlin eve çok sık gelmiyor. Dash genellikle tatillerde varlığıyla herkesi onurlandırır." Gözlerini devirdi.

"Hayran değil misin?" Ben sordum.

"Sadece sinirlerimi bozuyor," dedi omuz silkerek. Ama yanaklarının aniden ahududu pembesine boyanması bana muhtemelen bir geçmiş olduğunu söyledi.

"Bir aşk mı seziyorum?"

Ahududu rengi kıpkırmızıya döndü. "Hayır," dedi ısrarla. "O benim için bir ağabey gibidir. Ve bana başka bir küçük kız kardeş gibi davranıyor. Her zaman da öyle davrandı."

Evet, bir aşk vardı. Ama şimdilik peşini bıraktım. "Size şunu sorayım. Siz büyürken Austin'in hiç ciddi bir kız arkadaşı oldu mu?"

Nefes verdi ve sanki iyice düşünmesi gerekiyormuş gibi bir an pencereden dışarı baktı. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama Mabel ve ben çok daha gençtik. O lisedeyken biz hâlâ çok küçüktük. İkizler doğduktan sonra buralarda kimseyle çıkmadığını biliyorum. Kasaba kadınları ona hep bir şeyler ayarlamaya çalışırlar - annem kuzenlerimden her birini dışarı çıkarması için onu ikna etmeye çalışmıştır - ama o bunu yapmaz. Eğer o çocukları olmasaydı, kadınlardan pek hoşlanmadığını düşünebilirdim."

"Kesinlikle kadınlardan hoşlanıyor," diye düşünmeden onayladım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve dolunay gibi genişledi. "Bundan çok emin gibisin. Neredeyse içeriden bilgi almış gibisin."

Sıcaklık boynumdan yüzüme doğru süzüldü.

"Ve şimdi kızarıyorsun," diye dikkat çekti. Pipetini yudumlayarak daha fazlasını söylememi bekledi.

"Uh ..." Kendimi gizlemek için bir yol bulmaya çalıştım ama gerçek şu ki, bu konuyu Austin'i tanıyan biriyle konuşmak için can atıyordum. Ari'ye güvenebilir miydim? "Yani bu biraz hassas bir konu."

"Ben sağduyunun ruhuyum. Mabel'a sorabilirsin, ikimiz arasında sır tutma konusunda yüzde bin daha iyiydim."

Tereddüt ettim. Sorun olur muydu? Yani, Xander biliyordu, değil mi? Ve Ari aileden biri gibiydi. "Tamam, ama bu gerçekten aramızda kalmalı."

Kalbini çaprazladı.

"Austin'le tanıştığımдан beri bir şey var..."

"Aranızda gerginlik var," dedi Ari başını sallayarak. "Kahvaltı için geldiğin gün gördüm. Broken Spoke'ta da herkes gördü."

"O gece orada mıydın?" Onu gördüğümü hatırlamıyordum. Başını salladı. "Olmama gerek yoktu. Küçük bir kasaba. Devam et."

"Tamam. Beni işe aldıktan sonra bu konuda harekete geçmenin uygunsuz olacağı konusunda anlaşmıştık ama çocuklar Kaliforniya'ya gittikten sonra bu çizgi biraz bulanıklaştı."

"Bulanık derken tamamen kaybolduğunu mu kastediyorsun?" Parmaklarımı şıklattım. "*İşte* böyle."

"Yani?" Gözleri dans etti. "Nasıldı?"

"O kadar iyi ki söylesem inanmazsın." Nefes aldım. "O kadar iyi ki bitmesini istemiyorum."

"Neden dursun ki?"

"Çünkü çocuklar eve geliyor. Başından beri bunun bitiş çizgisi olduğu konusunda hemfikirdik."

Ari başını öne eğdi. "O zamandan beri bu konu hakkında konuştunuz mu?"

"Pek sayılmaz." buzu salladım. "Ona ne düşündüğünü sormaya cesaret edemiyorum."

"Neden olmasın?"

Reddedilme korkum şu an için çok fazla gibi görünüyordu. "Sadece cevabın istediğim gibi olmayacağından endişeleniyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Kendinizi ortaya koymak korkutucu, özellikle de parametreleri önceden belirlediyseniz."

"Yaptık. Aynen öyle, yaptık. Kuralları değiştirmeye çalıştığım için bana kızmasından korkuyorum. Ve çocukların arkasından iş çevirmek zorunda kalırız. Zaten bir ay sonra gidiyorum, biliyorsun değil mi?"

Ari bir an düşündü. "Bir ay içinde ayrılmak *zorunda* ?"

"Evet. Dadı işi Ağustos ortasında bitiyor. New York'a geri dönüyorum."

"Şimdiden bir iş ayarladın mı?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Sadece burada kalmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Başka bir iş bul."

"Ve nerede yaşayacaksın?"

Omuz silkti. "Austin'in garajının üstünde."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu öneremem. Bu çok fazla." Ve Austin'in beni kolayca yüzüstü bırakmaya çalışırken ya da daha kötüsü, gerçekten istemediği halde doğru olanın bu olduğunu düşündüğü için kalmama izin yüzündeki ifadeyi görmektense ölmeyi tercih ederim. Ya bana

Görev duygusu yüzünden mi evet dedi? Ya beni asla incitmeyeceğine söz verdiği için evet demek zorunda hissettiyse, ama gerçekten yanımda kalmamı istemediyse?

Derim karıncalanmaya başladı. Kalbim çarpmaya başladı. Birden nefes alamadığımı hissettim ve gözlerimin önünde küçük gri noktalar yüzmeye başladı. Kafamın içinde bir siren çalmaya başladı.

"Hey, iyi misin?" Ari sordu.

Onun endişeli yüzüne yeniden odaklandım.

"Ne oldu?" "Aniden beyaza döndün."

"Ah, özür dilerim." Gözlerimi kapatarak nefes aldım ve verdim. "Sadece küçük bir panik atak."

"Biraz hava almak ister misin? Dışarı

çıkmaq ister misin?" "Evet, belki."

"gel." Masadan kalktık ve koluma girerek beni tekrar gün ışığına çıkardı.

Temiz yaz havasından birkaç nefes çektim. Göl. Ana Cadde'deki her sokak lambasından sarkan mis kokulu çiçek sepetleri. Yavaş yavaş nabzım yavaşladı ve derimin karıncalanması durdu.

"Daha iyi mi?" diye

sordu. "Daha iyi."

"Seni üzdüğüm için özür dilerim. Böyle olsun istemezdim."

Başımı salladım. "Sorun sen değilsin. İnan bana, düşünmediğim bir şey değil, sadece bunu yapacak kadar korkularıyla yüzleşemiyorum. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz. Sahip olduğumuz şeyin hayatlarımızı altüst etmeye degebileceğini düşünmek gülünç geliyor."

"Şey, bilmiyorum." Gülümsedi. "Bay ve Bayan Buckley hakkındaki hikâyeyi hiç duydunuz mu?"

"Evet. Austin söyledi."

"Yani her şey çok çabuk *olabilir*. Ve bir adam asla aşık olmayacağına yemin edebilir, ama doğru kadın karşısına çıkar ve bum- onun için bir şehri yakıp yıkar."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sanırım çok fazla kitapçı erkek arkadaşla çıkmışsın."

Derin bir iç çekti. "Biliyorum. Bu bir sorun."

* * *

Eve döndüğümde, randevumuz için hazırlandım, kendime sadece rahatlamamı ve bu gece iyi vakit geçirmemi söyledim. Yarını düşünmemeyi. Onu terk etmeyi düşünmemeyi. Onu sevmeyi düşünmemeyi.

Perde inmeden önce son, görkemli bir gece.

YİRMİ BİR

austin

Cumartesi akşamı sekize çeyrek kala garajın merdivenlerinden çıkıp Veronica'nın kapısını çaldım.

Cevap vermesini beklerken kravatımı düzelttim ve yeni kesilmiş saçlarımı düzelttim. Takım elbise biraz abartılı olabilirdi ama onu etkileme isteğime engel olamıyordum. Beni her gün kirli kotlar ve terli iş gömlekleriyle görüyordu. Belki ısmarlama takım elbiselerle dolu bir dolabım yoktu ama ona güzelce temizlenebileceğimi göstermek istedim.

Kapıyı açtı ve ben nefesimi kaybettim.

Gözlerim, başının üzerine yığılmış sarı saçlarından kulaklarında parıldayan elmaslara, mavi straplez elbisesinden yüksek topuklu ayakkabılarına kadar her yerde gezindi. Parfümünün kokusu burnuma çarptı ve neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. "Vay canına. Muhteşem görünüyorsun."

Gülümsedi ve kalbim birkaç kez çarptı. "Teşekkür ederim. Yeni bir elbise aldım." Etrafında döndü. "Beğendin mi?"

"Bayıldım. Rengi gözlerine uyuyor."

"Çok yakışıklı görünüyorsun. Üzerinizdeki takım elbise ..." Bir şef gibi parmak uçlarını öptü. "Mükemmel."

"Teşekkür ederim."

"Ama gelip beni almana gerek yoktu, aptal," diye azarladı. "Sadece mesaj atabilirdin. Aşağı gelirdim."

"Ben aldırmadım. Hazır mısın?"

"Öyleyim." Kapıyı çekip kapattı. "Hadi gidelim."

Merdivenlerden inerken koluna girdim. "Bunlar yeni küpeler mi? Seni daha önce bunları giyerken hiç görmemiştim."

Merdivenlerden inerken yarı yolda durdu ve bana baktı, yüz ifadesi endişeliydi. "Onları giyip giymemem gerektiğinden emin değildim. Neil'den bir doğum günü hediyesiydi. Ama gerçekten de ondan olmayan hiçbir mücevherim yok ve bu gece güzel görünmek istedim."

"Odadaki en güzel kadın olmak için elmaslara ihtiyacınız yok."

Gülümsemesi geri döndü. "Teşekkür . Çıkarmamı ister misin?"

"Hayır." Tek istediğim ona böyle bir hediye verebilecek kişi olmaktı. Ona çiçek götürmeyi bile düşünmemiştim. "Sorun değil."

"Ne var biliyor musunuz? Bana bir dakika ver. Onları istiyorum." Başımı salladım. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

"Bu benim için." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle merdivenleri çıktı ve apartmanın içinde kayboldu. Kapıdan tekrar çıktığında kúpeler yerinde yoktu. "İşte. Onlarsız daha iyi hissediyorum."

Tekrar merdivenlerden inmeye başladık. "Xander bizimle geliyor mu?" diye sordu, arabasının önündeki cipini görerek.

"Hayır, bu gece kamyoneti onun arabasıyla değiştirdim, daha güzel." Onun için yolcu kapısını açtım.

"Austin, hiç zahmet etmene gerek yoktu."

Arabaya binerken bacaklarına bakarak "Sorun yok," dedim. Ama bir sorun *vardı*.

Limana doğru ilerlerken, ona bir doğum günü hediyesi verme, onun için seçtiğim bir şeyi açmasını ve onu giydiğini görme şansına asla sahip olamayacağım gerçeğini düşünmeden edemiyordum.

Restorana girdiğimizde, elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu bir daha asla Cumartesi gecesi randevusuna götüremeyeceğimi, pencere kenarındaki bir masada karşısına oturamayacağımı, batan güneşin ışığının saçlarına, gözlerine, tenine yansımaları izleyemeyeceğimi fark ettim.

Onun önceden hazırlandığını, elbisesinin fermuarını çektiğini, kolyesini taktığını, paylaştığımız bir odada parfümünün kokusunu aldığını asla göremeyecektim.

Daha sonra onu eve götüremezdim, bakıcıya ödeme yapamazdım, çocukları kontrol edemezdim, sonra elbisenin fermuarını açıp onu yatağına götüremezdim, ikizlerin bizi duymaması için sessiz olmamız gerekirdi, ama fısıldayarak gürültülü ve vahşi olduğumuz zamanlar hakkında gülerdik. Onunla müstehcen konuşurken sesimi alçaltırdım. Ben onu dilimle boşaltırken o yüzünü yastıkla kapatırdı. Yatağın yatak odasının duvarına çarpmasına neden olacak kadar sert olmamaya çalışırdım.

Sadece iz bırakacak kadar sert.

Bunları onun üzerinde görmeyi çok seviyordum ve bunları istediğinde kendimi bir hediye gibi hissediyordum. Ama her şeyi kaybetmek üzereydim.

"Hey. İyi misin?"

Kendimden geçtiğimi fark ettim. "Evet."

Çatalını bıraktı ve şarap bardağını aldı. "Bu gece biraz kendinde değilsin."

"Özür dilerim. Az önce bir müşteri geldi ve iş hakkında düşünürken dikkatim dağıldı," diye yalan söyledim. "Önümüzdeki hafta gerçekten çok yoğunuz ve Xander'ın bar tezgahını bitirmeye çalışıyorum ve Quentin yine arayıp galerisi için bir masa istedi. Evet demek istiyorum ama gün içinde daha fazla saate ihtiyacım var."

"Keşke babanla konuşsan," dedi.

Viskimi elime aldım ve bir yudum aldım. "Çok şey diliyorum."

* * *

Birlikte geçirdiğimiz son geceyi benim yatak odamda geçirdik ve bazı açılardan onun yatak odasındaki ilk gecemizin tam tersi gibiydi. Kimya aynı derecede sıcaktı, birikim aynı derecede yoğun, serbest bırakma aynı derecede tatmin ediciydi, ancak eğlenceli şakalaşmanın yerine sessizlik vardı. Hafif olan ruh hali ağırlaşmıştı. Eğer geçen hafta sonu aramızdaki şeylerin yeni başladığına dair bir his varsa, dün gece bir sonun kaçınılmaz ağırlığı vardı.

Daha sonra birbirimizin kollarında yatarken ikimiz de konuşmadık. Bu benim için normaldi ama Veronica'nın alışılmadık sessizliği sinir bozucuydu. Ne düşündüğünü merak ediyordum ama sormadım. Beynimi yokladım, bunun devam etmesi için bir yol bulmaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Keşke ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kelimelerim -ve cesaretim- olsaydı ama yoktu.

Ve belki de bu yine de bir hata olurdu. Onu kaybetmek istemediğimi, bu haftanın benim için seksten daha fazlası olduğunu, bana hissetmek istemediğim, açıklayamadığım ve ne yapacağımı bilmediğim şeyleri hissettirdiğini duymak ona ne fayda sağlayacaktı?

Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum.

Ne gibi şeyler, Austin? Ne hissediyorsun?

Bu yüzden ona bir gece daha sarıldım ve sessiz kaldım.

* * *

"Baba!" İkizler hızla uçaktan indiler ve kollarını bana doladılar.

"Hey!" Onlara tekrar sarıldığımda boğazım düğümlendi ve gözlerim biraz buğulandı. "İkinizi de özledim."

"Biz de seni özledik." Owen'ın bronzluğu daha da derinleşmişti ve üzerinde palmye ağaçları ve sörf tahtası olan California Dreamin' yazan daha önce hiç görmediğim bir tişört giymişti.

"Veronica nerede?" Adelaide sordu. Saçları daha da görünüyordu, güneşten ağarmıştı ve burnunun kenarındaki çiller tozlanmıştı. "Evde yemek yapıyor." Benimle gelmeyi teklif etmemişti.

Bu sefer.

Adelaide biraz temkinli bir ifadeyle, "Umarım taco'dur," dedi. "Onun yaptığı en sevdiğim şey bu."

"Aslında sen yokken daha fazla şey pişirmeyi öğrendi. Hatta bodrumda, bende olduğunu unuttuğum bir yavaş pişirici buldu ve bizim için esmer şekerli barbekü tavuklu sandviç yapıyor."

"Ona barbekünün senin favorin olduğunu söyledik," dedi Owen. "Muhtemelen bu yüzden yapıyor."

Muhtemelen öyleydi, bu da yardımcı olmadı.

Konuyu değiştirdim. "Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

Bagaj almaya giderken Owen gururla, "Evet! Sörf dersleri aldım," dedi.

"Ben de," diye ekledi Adelaide. "Ve yürüyüşe çıktık, bir çadırda uyuduk ve falımıza baktırdık!"

"Yaptın mı?"

"Evet. Şansım çok iyi. Zengin ve ünlü olacağım."

"bir şey demedi, sadece televizyona çıkacağını söyledi," diye çıktı Owen. "Hava durumu sunucusu ya da onun gibi sıkıcı bir şey olabilirsin."

"Peki sana ne dedi?" Oğluma nazikçe dirsek attım.

"Dünyayı dolaşacağım," diye açıkladı. "Belki pilot olarak." "Sorun değil, beni uçağımla gezdirebilirsin," dedi Adelaide.

Sırıttım. "Geri dönmenize çok sevindim çocuklar."

Belki de ikizler eve döndüğünde, babamla ilgili şeylerle o kadar meşgul olurum ki Veronica'yı özleyecek zamanım bile olmazdı.

En azından ben öyle umuyordum.

Geri döndüğümüzde, mutfakta çocuklar için kocaman gülümsemeler ve kucaklamalarla hazırды. "Vay canına, şu halinize bakın! Güneş bronzluğunuzu kıskanıyorum! Ellerinizi yıkayın, sonra gelip masaya oturun ve bana her şeyi anlatın. Oradayken step dansınızı gösterdiğinizizi duydum."

Ama bana doğru bakmadı bile. Bütün gün böyleydi.

Bu sabah, beni yalnız ve hayal kırıklığına uğramış bir halde bırakarak erkenden yataktan kaçmıştı. Kahve yapmak için aşağı indiğimde onu hiçbir yerde bulamadım, ama yaklaşık yirmi dakika sonra, araba yolundan koşarak çıktı ve bahçede gerinmeye başladı.

Oraya gidip iyi olduğumuzdan emin olmayı düşündüm - beni yatakta hayalet gibi görmek hiç de onun yapacağı bir şey değildi - ama sonra muhtemelen yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Kahve içmeye geldiğinde ona nasıl olduğunu soracaktım.

Ama içeri girmemişti. Onun yerine, doğruca dairesine gitmişti.

Xander'ın arabasını iade ettikten ve kamyonetimi geri aldıktan sonra çalışmak için garaja yöneldim. Sonunda garaj kapısında belirdi, o kadar tatlı ve güzel görünüyordu ki onu tutmak için kollarım ağrıyordu.

"Soru" dedi. "Bodrumda bir yavaş pişirici buldum. Bu akşam yemek yapmak için kullanabilir miyim?"

"Tabii ki. İstedğin her şeyi kullanabilirsin. Benim olan senindir."

"Tamam. Teşekkürler. Sen eve gelene kadar akşam yemeğini hazırlamış olurum.

havaalanından." Eve geri dönmeden önce bana gülümsemişti, ama garip bir şekilde kişiliksiz görünüyordu. Sanki aramızda olanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Şimdi onun mutfakta eskisinden çok daha özgüvenli bir şekilde hareket etmesini, fırından yeni çıkmış tavukları ekmeklerin üzerine yerleştirmesini, lahana salatasını tabaklara kaşıklamasını, çocuklarla gülüp konuşmasını ve tüm ışığını onlara doğru tutmasını izliyordum.

Ve ben kendi çocuklarımı kıskanıyordum!

Kendime kızarak bavullarını odalarına çıkardım, tüm kirli çamaşırlarını sepetlerine attım, ayakkabılarını dolaplarına, diş fırçalarını da banyoya geri koydum. Sonra aynada kendime baktım ve çatık kaşlarımın arasındaki o iki çizgiyi görünce dehşete kapıldım.

Alın kaslarımı gevşemeye zorlamaya çalıştım ama o çizgiler gitmeyi reddetti.

"Baba!" Adelaide merdivenlerden yukarı seslendi. "Akşam yemeği!"

"Geliyorum." Ama aşağı inmeden önce yatak odama girdim ve aceleyle yatağa doğru ilerledim. Kullandığı yastığı aldım. Yüzüme doğru tuttum ve içime çektim.

Hiçbir şekilde sistemimden çıkmamıştı.

Bütün hafta böyle devam etti.

Pazartesi günü, o ve çocuklar rutinlerine geri döndüler - kamp, ev işleri, aktiviteler, boş zaman. Gelip gidişlerini izledim, geceleri çocukları yatırırken birlikte yaşadıkları maceraları dinledim, üçünün konuştuğu ve güldüğü yemekler boyunca sessizce acı çektim.

Hiç yalnız kalmıyorduk. Benden bilerek mi kaçıyordu emin değildim ama bir şekilde çocuklar evde yokken o ve ben hiç evde olmuyorduk. Sohbet etmek için garaja uğramazdı. Yolda ya da koridorda yanımdan geçerken çocuklar görüş alanının dışındaysa göz teması kurmazdı ve kesinlikle yanımdan geçerken koluma dokunacak kadar yaklaşmazdı. Bir daha benim gömleğimi ya da şapkamı giydiğini hiç görmedim.

O bensiz iyi görünüyordu ve ben aklımı kaçıırıyordum.

Cuma gecesi, o lanet kırmızı mini eteği giyerek dışarı çıktı. Bütün gece aptal, kıskanç bir koca ya da sinirli bir baba gibi ön pencereden onun farlarını izledim. Nihayet saat on bir civarında onları gördüğümde, hemen biramı kaptım ve sanki bütün gece orada dinleniyormuşum gibi ateş çukurunun yanına oturmak için dışarı koştum.

Araba yolundan yukarı yürüdü ve beni görmeden garaj merdivenlerine yöneldi.

"Hey," diye .

Şaşkınlıkla bana baktı. "Oh! Oh. Hey. Seni orada görmedim." "Eğlendin mi?"

"Evet."

"Kiminleydin?" Beni ilgilendirmediyi bile bile sordum. "Ari."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Nereye gittin?"

"Lush adında bir şarap barına."

"Oraya hiç gitmedim."

"Güzel bir yer. Bir ara sen de gitmelisin." Benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi dairesine baktı.

"Sadece ikiniz miydiniz?"

"Evet."

"Tanıdığın birini gördün mü?" *Daniel gibi mi?* The Broken Spoke'ta dans ettiği adamı hâlâ unutmamıştım.

"Birkaç kişi. Bubba ve Willene Fleck. Faye teyzen ve bir arkadaşın.
Ari de beni bazı insanlarla tanıştırdı."

Erkekler mi kadınlar mı? Sormak istedim ama soramayacağımı biliyordum. Bakışlarım onun sarı dalgalarında, kırmızı dudaklarında, küçük kırmızı eteğinin altındaki uzun bacaklarında gezindi. Bira şişemi sıkıca kavradım. Ona dokunma ihtiyacı neredeyse dayanılmazdı.

Bir şey söyle, seni aptal. Gitmesine izin verme.

Ama aklıma bir şey gelmedi ve karanlıkta cırcır böceklerinin cıvıladığı bir andan sonra iyi geceler dileyip dairesine çıktı.

Işığın yanmasını izledim ve onun pencereye doğru geldiğini gördüm. Bir süre orada durup bana baktı. Biramdan uzun bir yudum aldım. Sonra perdeyi indirdi ve perdenin arkasında kayboldu.

Şişeyi betona çarpmak istedim.

Ayağa kalkarak içeri girdim, kendime, ona ve dünyaya kızgındım. Yatağa kızgın girdim, yatağın onun tarafına bakmayı bile reddettim. Çarşafı değiştirmiştim ama yastık kılıfını değiştirmemişim, ama bu gece onu koklamadım. Mastürbasyon da yapmadım, ki bu hafta birkaç kez yapmışım, hayal edilebilecek en öfkeli kendi kendine hizmet eden el işleri.

Cumartesi sabahı yaptığım ilk şey, sanki onu cezalandıracakmış gibi yastık kılıfını çamaşır makinesine atmak oldu.

Ona yaklaştığım için kendimi cezalandırmak istedim. Neden daha iyi bilemedim?

YİRMİ İKİ

veronica

Bütün hafta perişan **haldeydim** ve bunu belli etmemeye çalışıyordum.

Geçen her gün Austin'le daha az konuşur olmuştuk, ta ki yollarımız kesiştiğinde zar zor başımızı sallayana kadar. Sadece ikimizin olduğu zamanlara alışmışım -çok açık ve sıcaktı- ve bu garip sessizlikten nefret ediyordum. Uzun saatler çalışıyordu ve garajda eskisinden daha fazla zaman geçiriyor gibiydi.

Bu hafta bir gün, o isteyken, sadece ona yakın hissetmek için içeri girdim ve muhteşem bir yemek masası gördüm. Gözlerimi kapatarak parmaklarımı yüzeyde gezdirdim ve onun ellerinin de bu ahşabın üzerinde olduğunu bilmekten keyif aldım. O ellerin bana tekrar dokunmasını arzuluyordum.

Cuma öğleden sonra her şey yolundaymış gibi davranmaktan vazgeçtim ve Morgan'ı aradım. "Yardım edin," dedim. "Kötü bir şey yaptım."

"Ne oldu tatlım?" Sadece sesini duyduğumda bile gözlerimden yaşlar döküldü.

"Hislerime kapıldım, olan bu." "Patronun için mi? Tamirci için mi?"

"Evet."

"Bunun sadece seks olduğunu söylemiştin! Geçici ve sıradan."

"Olması gereken buydu." Mendil kutusunu kaptığım gibi kanepeye uzandım. "Ama aptal kalbim işe karıştı ve planla birlikte kaçtı."

"Bunun sadece bir geri tepme olmadığına emin misin? Neil'in tam zıttı biriyle birlikte olmanın verdiği bir tepki gibi mi?"

"Başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm. Üzerimde neden böyle bir etkisi olduğuna dair bir sürü mantıklı sebep buldum." Burnumu sildim. "Ama hepsi sadece bahaneydi. Gerçek şu ki, sanırım ona aşık oluyorum."

"Belki de daha fazla derine inmeden işi bırakıp New York'a dönmelisin," diye önerdi.

"Onları bırakamam. Bana ihtiyaçları var." İç çekti. "O nasıl hissediyor?"

"Gerçekten bilmiyorum. Benimle konuşmuyor." "Ona sorabilir misin?"

"Hayır!" Ürperdim. "Hayır. Yapamam."

"O zaman güçlü olmaya çalış, Roni. Ve kimse bakmazken seni sekse ikna etmesine izin verme. Sen gerçek bir şeyi hak ediyorsun."

"Teşekkürler." Yeni bir mendil aldım ve burnumu tekrar sildim.

"Dışarı çıkmalısın. Orada ailesinden başka arkadaşın var mı?"

"Evet. Bir arkadaşım var-Ari-ve beni bu gece bir şarap barına götürmeye çalışıyor."

"Git! Giyin, en sevdiğin kırmızı ruju sür ve sadece kız kıza bir gece geçir. Erkekleri unut."

Zayıfça gülümsedim. "Denerim."

Ve denemiştim - içinde kendimi iyi hissettiğim bir şeyler giymiştim, saçlarımı kıvrırmıştım, dudaklarımı kiraz kırmızısına boyamıştım ve Ari beni güldürmekte iyiydi.

Ama Austin tüm zaman boyunca aklımdaydı.

Eve gelmemi beklediği belliydi ve bana akşamımı sorarken sesindeki kıskançlığı duyabiliyordum. *Seni salak!* Bağırarak istedim. *Senden başka kimseyi istemiyorum!* Hatta ilk seferinde olduğu gibi kapımda belirebileceğini bile düşündüm, gömleksiz ve kızgın, uzak duramıyordu.

Belli ki işler değişmişti. Artık bana karşı koyabiliyordu. Benim hissettiklerimi hissetmiyordu.

Ve bunu yapmasını ummaktan vazgeçmeliydim.

* * *

Cumartesi öğleden sonra, Ari'den bir mesaj aldım.

Broken Spoke bu gece. Seni 9da alırım

Öyle hissediyor muyum bilmiyorum

İsteyip istemediğini sormadım, sadece ne zaman orada olacağımı söyledim

Kendime küçük bir gülümseme izni verdim. Ari benim için iyiydi. Belki biraz müzik ve dans da bana iyi gelirdi. Çocuklar bu gece George'larda uyuyacaklardı, yani yarın öğleden sonra eve dönene kadar bana ihtiyaçları olmayacaktı.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve tekrar yatağıma kıvrıldım. Kestirmek bana göre değildi ama başka bir şey yapacak enerjim de yoktu. Xander bu öğleden sonra Austin, George ve çocukları tekneyle gezmeye götürmüştü ve benim de gelmemi istemişlerdi ama ben reddetmişim. Austin'i her gün kahvaltı ve akşam yemeği masasında tamamen giyinik görmek yeterince zordu, onu üstsüz görmek onu düşünmekten vazgeçmeme yardımcı olmayacaktı. Boğazım düğümlendi ve bütün gün tuttuğum gözyaşlarım dökülmekte ısrar etti.

Ağlamama izin vererek yastığıma sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Üzüntü dalgası geçtiğinde ayağa kalktım, şifonyerin yanına gittim ve çaldığım iki gömleğini çıkardım. Sonra duvardaki kancadan şapkasını aldım.

Evin boş olduğunu bildiğimden Austin'in yatak odasına doğru yürüdüm ve eşyaları yatağın üzerine yerleştirdim.

Eve gittiğimde yine ağladım.

"Aman Tanrım," dedim Ari'ye gitarın yüksek sesiyle. Barda içki içmek için bekliyorduk.

"Ne?"

"Austin ve Xander az önce içeri girdi."

Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Sakın *bakma!*" Dedim, dehşete düşmüş bir halde.

"Özür dilerim." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Ama bizi fark ettiler. Austin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç mutlu değil."

"Hanımlar." Xander geldi ve omuzlarımıza vurdu. "Bu gece nasılsınız?"

"Güzel," diye yanıtladı Ari.

Hiçbir şey söylemedim. Ama barın üzerindeki aynada Austin'in siyah saçlarını tam arkamda görebiliyordum. Geniş omuzlarını. Öfkeli ifadesini.

Barmen önümüze iki bira koydu. "Bu turu alabilir miyiz?" Xander sordu. "Aslında biri teklif etti bile," dedi Ari.

Austin'in kolu o kadar hızlı fırladı ve kredi kartını barın üzerine vurdu ki her şey bulanıklaştı. "Ben alıyorum."

Nedense bu beni gerçekten rahatsız etti. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Vay be, teşekkürler."

Xander'ın omzunun üzerinden, "İki tane daha," diye emretti. Ari iç çekti.

"Bir masa bulalım mı?" Xander etrafına bakınarak sordu. "Zor olabilir. Burası kalabalık."

"Aslında şuradaki adamlara bir dakika içinde döneceğimize söz vermiştik," dedim bardan kayarak. Vücudumun Austin'inkine değmesine izin vermemeye çalıştım ama o kadar çok insan vardı ki kığım onun kasıklarına değdi.

Hırladığını duyduğumu sandım.

"Hadi, Ari." Kolundan tuttum ve onu daha az umursayamayacağım erkeklerin olduğu masaya doğru çektim. Ama Austin kıskanılacak bir şey istiyorsa, bir gösteri yapabilirdim. Bütün hafta boyunca her şey yolundaymış gibi davrandım.

Bu yüzden adını hemen unuttuğum kızıl saçlı bir adama biraz fazla yakın oturdum. Esprilerine çok güldüm. Ona doğru çok fazla gülümsedim. Austin'in izlediğini umuyordum.

Biramı bitirdikten sonra kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedim. Ari benimle gelmeyi teklif etti ama ona iyi olduğumu söyledim. İşaretleri takip ederek arka salona doğru ilerledim ve tuvalete girmek üzereydim ki biri kolumu tuttu.

"Hey."

Arkamı döndüğümde Austin'i kaşlarını çatmış bir halde görünce hiç şaşırmadım. "Sakıncası var mı?" Kolumu salladım ve kurtuldum. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Bekleyeceğim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden?"

"yalnız olmamalısın." "Bu yüzden mi bekliyorsun?"

"Evet."

"Zahmet etmeyin. Sana daha önce de söyledim, kurtarılmaya ihtiyacım yok." Ondan uzaklaştım ve banyonun kapısını iterek açmaya çalıştım ama kendimi arka kapıdan sürüklenerek çıkarılmış ve iki hafta önce durduğumuz yerin etrafından dolaştırılırken buldum. "Austin, neler oluyor?"

Cevap vermedi. Onun yerine beni eski ahırın kenarına sıkıştırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Direnmek istedim, gerçekten. Ama yapamadım; bütün hafta boyunca bu öpücük için, onunla bu yakınlık için yanıp tutuşmuştum. Kollarım içgüdüsel olarak boynunu çevreledi. Ağzım sonuna kadar açıldı. Savunmam düştü.

Konuşmayı , zor nefes alıyordu, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. "Eşyalarımı geri verdin."

"O benim değildi."

Ağzı tekrar benimkini kaptı, dili sıcak ve sahipleniciydi, benim de aynı şekilde karşılık vermeme istiyordu. Kendimi ona teslim ettim, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, göğsümü onunkine bastırdım, boğazımdan sinir bozucu sesler geliyordu. Bu da *neydi* böyle?

"Çocuklar bu gece yok." Sesi alçak ve acildi. "Benimle eve gel."

Tanrım, istedim. Onu istedim. Ama sonra ne olacaktı? Çocuklar evde yokken gizlice yatağa mı girecektik? Ateşli mesajlar mı atacaktık? Kimse bakmıyorken öpücükler mi çalacaktık?

Bu işe yaramayacaktı, kalbimi bu şekilde koruyamazdım. Ama öpücüğü tüm savunmalarımı tüketiyordu.

Havaya ihtiyacım vardı. Duyguya ihtiyacım vardı. Aramızda boşluğa ihtiyacım vardı. Ellerimi göğüs kaslarına koyarak onu geri ittim. "Bekle. Bekle. Bekle. Bunu yapamam. Bütün hafta neredeyse hiç konuşmadık."

"Çünkü beni görmezden geldin. Hiçbir şey önemsizmiş gibi davrandın." "Ben iyi bir oyuncuyum."

"Ama *neden*?"

"Kendimi koruyorum, Austin!"

Çenesi sıkıştı. "Kendini benden korumana gerek yok."

"Anlamıyorsun," dedim ona gözyaşlarıyla savaşıyor. "Sana aşık olamam."

Bu anlaşılmış gibi görünüyordu. "Benim için düşmek mi?"

"Evet. Aslında biliyor musun? Sorun sana aşık olamamam değil, aşık *olabilirim*. Ve eğer bunu yapmaya devam edersek, korkarım ki olacak olan bu."

Yutkundu. "Korkmanı istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Ama ikimiz için de doğru olanı yaptığımıza güvenmek zorundasın." Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Bir ilişki aramadığını söylemiştin." Bunu yumuşak bir şekilde söyledi, suçlayıcı bir ısırık yoktu.

"Değildim, Austin. Ama aramızdaki şeyler yoğunlaştı ve ben ..." Başımı salladım. "Bak, kıyafetlerini o şekilde iade ettiğim için özür dilerim. Çocukçaydı."

Nefes verdi, omuzları çöktü. "Kıskandığım ve sana sahipmişim gibi davrandığım için özür dilerim. Olmadığımı biliyorum."

"Sanırım zamanlamamız kötüydü, anlıyor musun?" Gülümsemeye çalıştım. Cesur olmaya. "Belki başka bir zamanda, başka bir yerde tanışsaydık, daha fazlası olabilirdik. Ama şu anki halimizle, böyle olması gerekmiyordu."

Yavaşça başını salladı.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı hiçbir şeye değişmezdim, Austin. Benim için çok iyiydin. Bunu bilmiyorsun bile." Gözlerimin yaşardığını hissettim. "Ama sanırım şimdi çekip gitmek en iyisi."

"Zor olacak," dedi sessizce.

"Biliyorum." Boğazımda bir yumru oluşmaya çalışıyordu. "Ama yakında gideceğim ve hayatın normale dönecek. Benimki de öyle olacak."

Ağzını açtı ve belki benimle tartışır diye düşündüm -benimle tartışmasını istedim- ama tartışmadı. Alnımdan öptü, elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

Kadınlar tuvaletinin kapısında "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim. "Beni beklemek zorunda değilsin."

Sonra banyoya girdim, kendimi bir kabine kilitledim ve ağladım.

Dışarı çıktığımda, o gitmişti.

YİRMİ ÜÇ

austin

Dans pistinin bir kenarında durarak onun banyodan çıkışını izledim ve masasına döndüğünden emin oldum. Sonra bir nöbetçi gibi yakınlarda durup kimsenin ona ya da Ari'ye dokunmadığından emin oldum.

Xander bana aptallık ettiğimi söyledi, sonra benimle konuşmaktan tamamen vazgeçti ve flört edecek birini bulmaya gitti.

Veronica ve Ari gidene kadar olduğum yerde kaldım, sonra gizlice onları dışarıda takip ettim ve arabalarına sağ salim ulaştıklarından emin oldum. Ancak arabayla uzaklaştıklarını gördüğümde içeri girdim ve bir bira sipariş ettim.

Xander beni barda buldu. "Dostum," dedi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en bariz kuyruktu. Onları takip ettiğini kesinlikle gördüler."

"Umurumda değil," dedim inatla.

"Hiç anlamıyorum."

Şişeyi kaldırdım. ". "Neden onun peşinden gitmiyorsun?"

"Yapamam."

"Çünkü ..."

"Çünkü etrafta dolaşmaya devam edersek, ayrılmak zorunda kaldığında incineceğinden korkuyor."

"Ve gitmek zorunda mı?"

"Gitmek zorunda. Gitmek *istiyor*. onun evi değil." Xander başını eğdi. "Bundan emin misin?"

* * *

Sonraki hafta daha iyi ve daha kötüydü.

Daha iyiydi çünkü Veronica beni görmezden gelmiyordu, kendimi konuşmalara dahil etmek için çaba sarf ediyordum ve kendimizi bir odada yalnız bulduğumuzda diğer yöne kaçmıyorduk.

Ama ona dokunamamak işkence gibiydi. Bana her yaklaştığında, onu kollarıma alma dürtüsüyle savaştım.

Daha iyi çünkü Salı gecesi o ve çocuklar garaja gelip beni onlarla birlikte film izlemeye davet ettiler ve ben de dışarıda yalnız kalmak yerine kabul edip onlara katıldım.

Daha da kötüsü, gülüşünü duyabiliyordum ama karanlıkta kolumu ona dolayamıyordum.

Daha iyi çünkü Perşembe günü babamın doğum günüydü ve hep birlikte The Pier Inn'de akşam yemeğine gittik. Birden fazla kez onu, paylaştığımız pencerenin yanındaki masaya bakarken gördüm.

Daha da kötüsü, ben de aynısını yapıyordum ve o geceyi onunla tekrar baş başa geçirebilmeyi diliyordum.

Daha iyi çünkü Cuma akşamı Ari ile dışarı çıktı ve bu sefer kendimi ona iyi vakit geçirmesini ve erken yatmasını söylemeye zorladım. Yatak odamın penceresi açıktı ve saat on civarında eve gelip merdivenlerden dairesine çıktığını duyduğumda rahatladım.

Daha da kötüsü, gidip kapısını çalmayı ve ona iyi geceler öpücüğü vermeyi çok istiyordum ama yapamadım.

Daha iyi çünkü Cumartesi sabahı onların 5K koşusu vardı ve ben de peşlerine takıldım, son dakikada koşmak için kaydoldum ve bitiş çizgisinde uyuyormuş gibi yaparak onları bekledim. Dördümüz birlikte çok iyi vakit geçirdik. O gece Ari'yle birlikte yine The Broken Spoke'a gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi, onun yerine akşamını arka bahçede ben, babam, Xander ve çocuklarla birlikte ızgarada şekerleme kızartarak, bira yudumlayarak ve ikizlerin ve mahalledeki diğer iblislerin maytaplarla dans etmesini izleyerek geçirmeyi tercih etti.

Daha da kötüsü, onu kimsenin göremeyeceği bir yere çekmek ve boynuna bir morluk koymak istedim, böylece hala benimmiş gibi hissedecektim.

Bunu o kadar çok istedim ki, yalnız kaldığımızda kontrolümü kaybettim.

Mutfaktaki banyodan çıkıyordu - eve girdiğini görmüş ve bir dakika sonra onu takip etmişim - ve kapı açılır açılmaz içeri daldım ve arkamdan kapattım.

"Austin, ne-"

Ama sorusunu bitirmesine izin vermedim. Onu kabaca kollarımın arasına aldım ve ağzımı onunkinin üzerine koyarak sert ve derin bir şekilde öptüm. İki saniyeden az bir süre benimle mücadele etti, sonra pes etti, elleri sırtımda gezindi ve

kıçımından aşağı, beni ona doğru çekiyordu. Bir elimi saçlarının arasına sokarak başını yana yatırdım ve ağzımı boğazına doğru götürdüm.

"Dur," diye yalvardı. "Artık yok."

İstemeye istemeye ağzımı teninden ayırdım ve alnımı onunkine yaslayıp zorlukla nefes aldım.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," dedi. "Bu adil değil." "Biliyorum."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni itti. "Gitmeliyim."

Başımı salladım. "Önce sen çık. Ben bir dakika bekleyeceğim."

Başını salladı, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hayır, demek istediğim evini terk et. Burada yaşamam bunu gerçekten zorlaştırıyor."

"Hayır!" Onun gittiğini düşünmek beni öldürüyordu. "Gitme, Roni. Çocuklar yıkılır. Sana tapıyorlar."

"Ben de onlara bayılıyorum. Gitmek istemiyorum." "O zaman kal. Bunu bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Elini karnına koydu ve derin bir nefes aldı. "Tamam. Önce ben ."

Gidişini izledim ve kapıyı tekrar kapattım. Sonra lavabonun üzerindeki aynada kendime , onu üzdüğüm için öfkeliydim.

Benim sorunum neydi?

* * *

Pazar sabahı kahvaltı için Moe's'a gittik. Çocuklara bir avuç çeyreklik verdikten sonra tek yapabildiğim, iki ay önce varlığından bile haberdar olmadığım, ancak iki hafta içinde ayrılışı beni parçalayan kadına masanın karşısından bakmaktı. Ya onu bir daha hiç göremezsem?

Ari gelip kahve doldurdu ve iki kadın bir süre sohbet ettiler. Ari gitmek için döndüğünde Veronica onun kolunu yakaladı. "Hey, biraz badem sütü getirebilir misin?"

"Elbette." Ari bana gülümsedi. "Unuttuğum için üzgünüm. Hemen döneceğim."

Tekrar yalnız kaldığımızda Veronica bana tereddütle gülümsedi. "Yani işi aldım," dedi.

"İş mi?"

"Yardımcı koreograf pozisyonu." Kahve fincanını dudaklarına götürdü.

"Oh." Kalbim sıkıştı. "Bu çok iyi." "Evet. Ben de gerilmeye başlamıştım."

"Ve yaşayacak bir yerin var mı?" Gözlerim dün gece boynunda bıraktığım morluğun başlangıcına takıldı. Bu sabah saçlarını açmıştı, bu da yarayı oldukça iyi gizliyordu ama nereye bakacağımı biliyordum. Vücudu hakkında pek çok şey biliyordum.

"Sanırım öyle. Morgan beni Küçük İtalya'daki stüdyo dairesini kiraya vermek isteyen biriyle görüştürdü. Evet demeden önce ne kadar kazanacağımı teyit etmem gerekiyor. Sonra da biletimi ayırtacağım." Kupayı yere bıraktı.

"Muhtemelen New York'a döneceğin için heyecanlısındır."

"Evet." Gözleri düştü. "Yine de burayı özleyeceğim. Ayrılmak zor olacak. Bazı açılardan, keşke kalmak için bir nedenim olsaydı."

Belki de daha sonra yaptığım şeyi yapmamı sağlayan onun sözleriydi.

Ya da belki de beyaz kahve fincanının üzerindeki kırmızı ruj iziydi.

O öğleden sonra çocukları babamı görmeye götürdüm. Onlar, küçükken onlara yaptığımız oyun alanının hâlâ durduğu arka bahçesinde koşuştururken, biz de verandasında bir şemsiyenin gölgesinde oturduk.

"Veronica nerede?" diye sordu.

"O evde. Yapacak işleri varmış." Gerçek şu ki, ondan gelmesini istememiştim.

"Onu bulmak büyük şanstı. Değil mi?" Babam kıkırdadı. "Böyle biri her gün kapını çalmaz."

"Bu doğru."

"Gitmek zorunda olması çok kötü," diye düşündü. "Çocuklar onun için deli oluyor." "Ben de bunu düşünüyordum." Sandalyemde öne doğru eğildim,

dirseklerimi dizlerime koydum. "Ondan kalmasını isteyeceğimi düşünüyordum." "Öyle mi?"

"Evet. Bu sonbahar ve sonrasında onun yanımda olmasının iyi olabileceğini düşünüyordum. Ben çalışırken çocuk bakımı için."

"Çocuklar okulda olmayacak mı?"

"Olacaklar ama yaşılanıyorlar ve ev ödevlerinde yardıma ve aktivitelere götürülmeye ihtiyaçları olacak. Hepsini halledemeyecek kadar meşgul olabilirim."

"Nedenmiş o?"

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var." Bir nefes aldım. "Two Buckleys'de çalışmayı bırakıp kendi işimi yapmak istiyorum."

"Öyle mi?" Çenesini ovuşturdu. "Şu masaları mı yapıyorsun? Dün gece garajdaki işine . Çok güzeller. Sende bir yetenek var."

"Teşekkürler." Babamın çalışmalarımı beğenmesinden gurur duydum. "Pek çok şey yapabilirim. Ama evet, masalara çok ilgi var. Doldurmak istediğim siparişler var. Sadece bunu yapmak için zamana ihtiyacım var."

Babam gözlerini benden kaçırarak oyun alanında birbirlerini kovalayan ikizlere baktı. Owen kız kardeşini yakaladığında onu yakaladı ve yere fırlattı. Kız da hemen onu ters çevirip üzerine oturdu.

Babam güldü. "Görünüşe göre sen ve Xander dışarıdasınız."

"İki Buckley'den tamamen ayrılmama gerek yok," dedim, az önce söylediklerim hakkında yorum yapması için sabırsızlanıyordum. "Sana hâlâ yardım edebilirim."

Yüzünde nostaljik bir gülümsemeyle çocukları izlemeye devam etti. "Siz küçükken bunu çok fazla yapamıyordum - sadece siz çocukların koşuşturmasını ve eğlenmesini izliyordum. Bu çok güzel. Geçen hafta tekneyle açılmak da güzeldi."

Sandalyemde kaykıldım, ellerimi dizlerime sürttüm.

"Tabii annen öldükten sonra bunu pek yapamadın. Hep çalışmak zorundaydın. Sonra Harry öldüğünde onun geçtin. Bizi işimizin başında tuttun."

"Doğru. Ama belki şimdi yarı zamanlı çalışabilirim. Belki sabahları Two Buckleys için, öğleden sonraları da kendim için çalışabilirim. Ne dersin? Bu iyi olur mu?"

Hemen cevap vermedi. Sonra basitçe "Hayır." dedi.

Gözlerimi kapatarak sandalyemde arkama yaslandım. "Tamam.

Sorduğumu unut." "Kendin için tam zamanlı çalışmalısın."

"Ha?"

"Two Buckleys'in hayalin olmadığını biliyorum. Ne var biliyor musun? Artık benim hayalim bile değil." Kaydıraktan önce inmek için birbirlerini dirsekleyerek yoldan çekmeye çalışan çocukları işaret etti. ". Benimle birlikte olmak

torunlarım. Arkadaşlarımla balığa gitmek. Biraz uyumak. Öğleden sonra kestirmek. Sanırım bu hoşuma giderdi."

Gözlerimi ona diktim. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. İki Buckley üç nesil boyunca iyi bir yaşam sağladı, ama sanırım artık zamanı geldi. Tarih önemlidir, ama gelecek de öyle." Bana baktı. "Bazen değişim iyidir."

Nabzım hızlanmaya başlamıştı. "Peki işe ne olacak?"

"Bu mobilya işinin tutacağından emin olana kadar elimizde tutacağız, sonra da satacağız. Bir kısmını geçinmek için saklarım, kalanını da senin işine yatırırız." Bakışlarımı tuttu. "Yıllar boyunca bana çok yatırım yaptın. Artık kendine yatırım yapmanın zamanı geldi."

"Teşekkürler baba." Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyordum, boğazım ve göğsüm sanki üzerlerinde biri duruyormuş gibi hissediyordu.

Tekrar  ocuklara baktı. "Peki ya Veronica?"

Onun adını duyduğumda kalbim birkaç kez çarptı. "Ona  ocukların dadısı olarak kalıp kalmayacağını soracağım."

Babam yavaşça başını salladı. "Peki ya o?"

"Umarım  yledir." Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda gergindim. "Ama New York'ta yeni teklif aldığı oldukça havalı bir işi bırakmak zorunda kalacak."

"O zaman sanırım ona daha iyi bir teklif yapman gerekecek."

"Doğru," dedim, terlemeye başlamıştım. "Daha iyi bir teklif."

YİRMİ DÖRT

veronica

Moe's'tan eve döndükten sonra telefonda Morgan'a "İKİ HAFTA DAHA," diye inledim. "Dürüst olmak gerekirse, başaracağımdan emin değilim."

"O kadar kötü mü?"

"Sadece *zor*." Yatağımın ayak ucuna tünedim ve sırt üstü uzandım. "Her gün görmek zorunda olduğun birini nasıl unutabilirsin? Neredeyse birlikte yaşıyorsunuz? Ve ailenin bir parçası gibi hissediyorsun?"

"Komik, Neil ve Vanderhoof'lar hakkında bu şekilde konuşmadın," dedi. "Onu her gün gördün, kesinlikle onunla birlikte yaşadın ve neredeyse onun soyadını alacaktın."

"Neil hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Ya da başka biri için."

"Başka hiç kimse hakkında bu şekilde *konuştuğunu* duymamıştım." İçini çekti. "Austin de seninle aynı şeyleri hissediyor ama bu konuda içine kapanık bir adam gibi davranıyor olabilir mi?"

"Evet. Ama bana duyguları hakkında onunla yüzleşmemi söyleme. Bunu tercih ederim. öl."

"Ama eğer sen-"

"Bana gelmesini istiyorum Morgan," dedim sessizce. "Ona *ihtiyacım* var bana gel ve kelimeleri söyle." "Ya söylemezse?"

"O zaman iki hafta sonra görüşürüz."

* * *

O gece akşam yemeği için eve gitmedim. Onun yerine markete gidip hazır makarna salatası ve bir şişe şarap aldım ve televizyonun karşısında tek başıma yedim.

İkinci kadeh şarabımı ve *Ted Lasso*'nun üçüncü bölümünü bitiriyordum. kapının çalındığını duydum. Uzaktan kumandadaki duraklatma tuşuna basarak

Şarap kadehini bir kenara bırakıp cevap vermeye gittim. Kalbim hızla atıyordu ama kendime fazla umutlanmamamı söyledim.

Austin'di.

"Hey," dedi avuçlarını kot pantolonuna silerek. "Buradasın."

"Buradayım."

"Akşam yemeğine gelmeyeceğini mesaj attığında, belki dışarı çıkıyorsundur diye düşündüm."

"Hayır, sadece... başım ağrıyordu," diye yalan söyledim.

"Ama şimdi iyiyim." "İçeri girebilir miyim?"

O içeri girip kapıyı kapatırken geri çekildim. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

"Ne?"

"Babamla konuştum," dedi, yüzünde bir sırıtış belirdi. "İşim hakkında."

Çenem düştü. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ve sen haklıydın. Sevdiğim şeyi yapmamı istiyor."

"Oh, Austin, senin adına çok mutluyum." Ona gülümsedim. "Bu harika bir haber."

"Öyle." Bana doğru koşarak ellerini omuzlarıma koydu. "Ve eğer istiyorsan, kalmak için bir nedenin var demektir."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ha?"

"Okula döndükten sonra da çocuklarla ilgilenmem için bir dadıya ihtiyacım olacak. Kendi işimi kurmak çok fazla zaman ve enerji gerektirecek ve Two Buckleys haber vermeden dükkânı kapatamaz. Kayıtlarımızda bir sürü iş var."

"Dadı olarak kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Mükemmel." Ellerini indirdi ve televizyonun önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Çocuklar sana bayılıyor ve onlarla çok iyi anlaşıyorsun. Yaz rutinini o kadar çabuk öğrendin ki, okul rutininin çocuk oynacağı olacağından eminim. Burada garajın üzerinde kalabilirsin, senin için yalıtır ve ısıtırım. Elbette farklı bir yere gitmek isterseniz, bu da sorun değil. Ben-"

"Bekle." İki avucumu da havaya kaldırdım. "Bir dakika dur. Sadece açık olmak istiyorum. Dadı olmaya devam etmemi istediğin için mi kalmamı istiyorsun?"

Rahatsız görünüyordu. "Şey... evet."

Bir nefes aldım ve kendimi cesur olmaya zorladım. "Ne ile olur Bize mi? "Eskisi gibi olabiliriz. Yani, açıkta değil, çünkü "

Yine de benim için çalışıyor olacaksın, ama hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı şiddetli bir yağmur gibi üzerime çöktü. "Hiç yoktan iyidir. Ama yeterli değil."

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Yani, çocukları seviyorum ve burayı seviyorum, ama bir dadıya ihtiyacın olduğu için kalmakla ilgilenmiyorum, Austin." Ağlamak istemiyordum ama bir hıçkırık boğazıma doğru ilerliyordu.

"Ama şu anda sana sunabileceğim şey bu," dedi öfkeyle. "Ve bunu neden kabul etmediğini anlamıyorum. Kalmak için bir sebep istediğini söylemiştin. Ben de sana bir tane veriyorum."

"Neil'in ödülü olmak istemedim ve senin sırrın olmak da istemiyorum." Gözyaşları dökülmeye başladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seçilmek istiyorum!" diye bağırdım. "Birisi için yeterli olmak istiyorum - sadece ben. Olduğum gibi."

Şaşkın görünüyordu. Ağzı açıldı ve aptal kalbim bir kez daha umutla doldu - belki de kelimeleri söyleyecekti.

Ama bunun yerine geri adım attı ve ellerini kaldırdı. "Biliyor musunuz? Boş ver. Bu bir hataydı." Omuzlarını kaldırarak yanımdan geçti ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Sese atladım.

Sonra yatak odasına koştum, kendimi yüzüstü yere attım ve hıçkırı hıçkırı ağladım.

YİRMİ BEŞ

austin

Merdivenlerden o kadar ağır indim ki botlarımın basamakları ikiye ayırabileceğini düşündüm.

Bu da neydi böyle? Benden tam olarak istediği şeyi yapmıştım. Babamla konuşmuş, duygularım konusunda dürüst davranmış, ona *iyi* bir teklifle gelmişim -tıpkı babamın dediği gibi! Bu, onun Cherry Tree Harbor'da kalabileceği ve birbirimizi görmeye devam edebileceğimiz anlamına geliyordu.

Tamam, belki de bu sır saklama olayını nasıl karşılayacağını pek düşünmemiştim, ama kahretsin! Babamın evinden doğruca onun kapısına gelmişim. Her şeyi enine boyuna düşünmeye fırsatım olmamıştı. Ondan utandığımdan değil, sadece ileriye dönük en iyi yolu bulmam gerekiyordu.

Ama beni vurdu, o kadar.

"Lanet olsun," diye homurdandım avluyu geçerken. "Onu asla işe almamalıydım."

Çünkü artık onu seviyordum.

Ve lanet duygularımı kovamadım.

* * *

Sonraki hafta tam bir işkenceydi.

Veronica ve ben konuşmuyorduk. Çocuklar soğuk algınlığına yakalandılar, yorgun ve huysuzlardı. Xander barın üstünü kuracağım diye başımın etini yiyordu. Kamyonun lastiği patladı. Cuma sabahı, babam iş yerinde göğüs ağrılarından şikayet etti ve ben de ambulans çağırdım, sonra da kamyonetle onu hastaneye kadar takip ettim. Yolda Xander'ı aradım ve benimle orada buluştu.

Veronica geldiğinde bekleme odasında oturmuş karton bardaklarda berbat kahveler içiyor ve test sonuçlarını bekliyorduk. Asansörün kapıları açılır açılmaz yüzünde acı dolu bir ifadeyle yanımıza geldi. "O iyi mi?"

"Şu anda durumu iyi," dedim. "Bazı testler yapıyorlar."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Bir elini göğsüne koydu. "Paniğe kapılmıştım." "Nereden bildin?" diye sordum.

"Xander bana mesaj attı."

Kardeşime ters ters baktım. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Veronica. "Ne yapabilirim ki? Birkaç saat daha çocukları kamptan almam gerekmiyor. Acıktınız mı? Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır," dedim.

"Evet," diye yanıtladı kardeşim kahve fincanına bakarak. "Bu kahve berbat. Şu anda iyi bir koyu kavrulmuş kahve için sağ kolumu verirdim."

"," dedi. "Austin mi?"

"Ben iyiyim." Boktan kahvemi içerken kara kara düşünmeye devam ettim.

Bir süre orada durdu, sonra arkasını döndü ve asansöre doğru gitti. Göz ucuyla düğmeye basışını, binişini ve kapıların ardında kayboluşunu izledim.

Bacaklarım seğirmeye başladı, ağabeyimin bana saldırmasını bekliyordum. Sessizliği beni deli ediyordu. Sonunda dayanamadım.

"Sadece ," diye tersledim.

"Neyi söyleyeyim?"

"Lanet olası bir aptal olduğumu. geçenin bu olduğunu biliyorum."

"Söylememe gerek yok gibi görünüyor."

"Yanılıyorsunuz. Ondan kalmasını istedim ve o beni ." Bana baktı.

"Ondan kalmasını mı istedin?"

"Evet," diye tersledim.

"Ve o da *hayır mı* dedi?" Xander'ın şaşkınlığı belliydi.

"Aynen öyle. Bu yüzden kendini beğenmişliği bırakabilirsin - ." "Ne dedin sen?"

"Kendi işimi kuracağım için okul yılı boyunca bir dadiya ihtiyacım olacağını söyledim."

Xander başını öne eğdi. "Tanrım. Tabii ki yaptın."

"Bak, kalmak için bir sebep aradığını söyledim, ben de ona bir sebep verdim ama yeterince iyi değildi." Fincanımdaki sulu çöpten bir yudum daha aldım ve yüzümü buruşturdum. "Lanet olsun. Bu çok kötü."

"Sana daha iyi bir şey getirmesini söylemeliydim."

"Ondan bir şey istemek istemiyorum, tamam mı? Beni reddetti." "Seni reddetmedi. Senin aptal iş teklifini reddetti."

"Bana uyar," dedim acı bir şekilde.

"Hayır, değil. Sadece onun fikrini değiştirmek için söylemen gereken şeyi söyleyemeyecek kadar inatçısın." Başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi, kendi mutlu olma yolunun önünde duruyorsun. Peki bu sefer bahanen ne?"

Cevap vermedim. Bunun yerine ayağa kalktım ve kahvemi atmak için çöp kutusuna gittim. Yerime döndüğümde tekrar başladı.

"Kolay olduğunu söylemiyorum. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Bu saçmalık," dedim. "Yüzüme vurulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

O vurduğun çizgi vuruşunda gözüm morarmış, şişmiş, yanağım patlamıştı ve yemek yiyemiyor, konuşamıyor, uyuyamıyor ve hatta nefes alamıyordum, değil mi?"

"Evet."

"Bu daha kötü. Bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Ve o gittiğinde biteceğini mi düşünüyorsun?"

"Çok daha iyi." Ama onu her gün göremesem bile daha da mutsuz olacağımı biliyordum.

O anda Veronica asansörden tekrar çıktı, bir elinde iki büyük kahve, diğerinde beyaz bir çanta tutan bir içecek taşıyıcısı vardı. O yaklaşırken Xander ve ben ayağa kalktık.

"İkinize de büyük boy koyu rosto aldım," dedi. "Austin, bu A ile etiketlenmiş olan senin - içinde biraz badem sütü var. Bu çantada da birkaç yumurtalı sandviç var. Alt kattaki kafede sadece bunlar vardı."

"Mükemmel," dedi Xander, üzerinde X işareti olan bardağı ve sandviç poşetini alıp tekrar oturdu. "Sen bir azizsin."

Bana diğer bardağı uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım sertçe.

"Ederim. George hakkında bana bilgi verecek misin?"

"Evet."

"Tamam." Gitmek için döndü, sonra aniden döndü ve kollarını bana doladı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Gözlerimi ve saçlarının tatlı kokusunu içime çekerek sarıldım. Çok geçmeden bıraktı ve başka bir şey söylemeden aceleyle asansöre doğru ilerledi ve bindi. Kapılar kapanırken onun gözlerini sildiğini görebiliyordum.

Bir an orada durdum, kalbim onun peşinden koşmamı söylüyordu ama ayaklarım kıpırdamayı reddediyordu.

Xander, "Söyleyeceğim bir şey daha var," dedi.

Beni yine aşağılayacağını düşünerek yanına çöktüm. "Bana isim takacaksan, siktir git."

"Sana bir şey demeyecektim. Sadece babam burada olsaydı sana ne söyleyeceğini hatırlatacaktım - bu sadece bir kez olur."

* * *

Babamı bir gece müşahede altında tuttular ve Cumartesi günü birkaç yeni ilaç ve sakin olması talimatıyla taburcu ettiler. Xander ve ben önümüzdeki birkaç gün boyunca sırayla onunla kaldık ve Perşembe akşamı Veronica ve çocuklar bir süre onunla kalmaya gelirken Xander ve ben yeni bar tezgahını onun barına getirdik.

Taktıktan sonra arkamıza yaslandık ve görünüşüne hayran kaldık. Kabul etmeliydim ki Xander haklıydı, mükemmeldi.

"Sağ ol kardeşim." Beni omzumdan alkışladı. "Tam da istediğim şeydi. Yemin ederim en kısa zamanda sana zamanının karşılığını ödeyeceğim."

Omuz silktim. "Bunun için endişelenme." Bana baktı. "Nasılsın?"

"Bu hafta zor geçti," diye itiraf ettim. "Ne zaman gidiyor?"

"Cumartesi sabahı."

"Ve gitmesine izin mi vereceksin?"

"Bu onun seçimi," dedim sertleşmiş boynumu ovuşturarak.

"Ama adil olmak gerekirse, bilinçli bir karar vermiyor. Senin onun hakkında ne hissettiğini bilmiyor. Kendine gelmeli ve ona anlatmalısın."

Çenemi sıktım. "Ne anlamı var ki? Bu işler hiçbir zaman yürümez zaten. Ya ona söylersen ve o da kalırsa ve sonra pişman olursa? Ya burada benimle kalmak için her şeyden vazgeçerse ve bunun bir hata olduğunu anlarsa? Ya işleri berbat etmeye, yanlış şeyler söylemeye ve onu hayal kırıklığına uğratmaya devam edersem?"

"Aha," dedi Xander bilerek. "İşte ." "Orada ne var?"

"Sizi mutlu edecek şeyi yapmamanızın nedeni korku. Ama bu durumda, onu da mutlu edersin. Ve tahminimce çocukları da. Ama ..." Tekrar sırtıma vurdu. "Sen bilirsin."

* * *

Cuma akşamı çocukları yemeğe çıkardım. Veronica'yı da davet etmeyi düşündüm ama onu masada karşımda görmeyi kaldırabileceğimden emin değildim. Bütün hafta boyunca birbirimizle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştık ve konuştuğumuzda da bu sadece çocuklar ya da babamla ilgiliydi. Telefonumda ondan gelen ve okumaya bile cesaret edemediğim bir mesaj vardı. İlk birkaç kelime şöyleydi: *Beni götürmek zorunda değilsin...*

Muhtemelen havaalanına başka bir araçla giderek bana iyilik yaptığını düşündü. Belki de öyleydi. Vedalaşmayı dört gözle beklemiyordum. Belki de beni bir daha görmek . Güzel. Güzel. Harika.

Kendime sürekli *gitmesi* gerektiğini söylüyordum. Ülkeyi geçtikten sonra, onu unutmaya çalışacaktım.

Akşam yemeğinde iki çocuk da sessiz ve içine kapanıktı. Video oyunları oynamaları için onlara birkaç çeyreklik vermiştim ama ikisi de bu konuda fazla heyecanlanmamıştı. Eve döndüğümüzde garajdaki dairenin ışıkları kapalıydı ve Veronica'nın çoktan uyuyup uyumadığını merak ettim. Onu uyurken hayal ettim ve ona sarılmak için duyduğum şiddetli özlem göğsüme çarptı.

Ona bir daha asla sarılmayacaktım. Onu asla öpmeyecektim. Ona asla dokunmayacaktım. Asla sıcak ya da güvende tutan, güldüren ya da tenine bir iz bırakan kişi olamayacaktım.

Farkına varmak beni o kadar etkiledi ki, çocukları yatırmak için merdivenleri neredeyse iki büküm oluyordum. Bütün bunları başka biri yapacaktı. Veronica muhteşem, tatlı ve seksiydi. Ve belki kalbini koruyordu ama beni içeri almıştı, değil mi? Başka birini içeri alabilirdi ve o başka biri ona zarar verebilirdi.

Kardeşim haklıydı, ben tam bir aptaldım. Çocukları yatırır yatırmaz gidip onunla konuşacaktım.

Owen'ı yatırırken kolunun altında yeni bir peluş oyuncak fark ettim; üzerinde bir yüz olan yeşil bir elma. "Bu da ne?"

"Veronica'dan. Çünkü Büyük Elma'ya taşınıyor. Bunun bize onu hatırlatacağını ve onu özlersek sarılabileceğimizi söyledi."

"Çok nazikti."

"Onun üzülüyorum," dedi. "Gitmesini istemiyorum." "Ben de istemiyorum, dostum."

"Bize ayrılmak zorunda kalmamayı dilediğini söyledi," dedi. "Onu geri getirebilir misiniz?"

"Denerim."

Adelaide'in odasında da durum aynıydı, bu kez gözyaşları vardı. "Veronica'yı çok özleyeceğim," dedi elmasını kucaklayarak - kırmızı bir elma. "Veda etmek çok üzücüydü."

"Henüz gitmedi." Burnuna dokundum. "Belki gitmemesi için onu ikna edebiliriz."

"Ama o gitti. Gitti." Kalbim durdu. "Ne?" "İşte bu yüzden çok üzgünüm."

"Uçağı yarın," dedim, tüm vücudum aniden alarma geçmişti. "Onu havaalanına benim götürmem gerekiyordu."

"Bu sabah, Ari'nin onu götüreceğini söyledi. Ve bu gece gidiyormuş." *Ne oluyor lan?*

Adelaide'in yatağından fırladım ve koşarak odadan çıktım.

"Baba! Bana bir öpücük vermeyi unuttun!"

"Kahretsin," diye mırıldandım, merdivenleri yarılamaıştım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve odasına , alnına bir öpücük bıraktım, sonra tekrar merdivenlerden aşağı indim.

Mutfak tezgahının üzerinde telefonumu bulup Veronica'nın mesajının tamamını okudum.

Beni havaalanına götürmek zorunda değilsin. Uçuşumu değiştirdim ve bu gece geç

saatte kalkıyor, o yüzden beni Ari götürecektir. Çocuklar yatmış olacak

Sadece aramızdaki ilişkinin bitiş şekli için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Burayı

karıştırmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece yeni bir başlangıç yapmak istedim. Ama seninle,

çocuklarla ve ailenle o kadar çok eğlendim ki kendimi biraz kaptırdım

Evimdeymişim gibi hissettim, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Ama şimdi uyandım ve

gerçek olmadığını biliyorum. En azından hepiniz bana neyin mümkün olduğunu gösterdiniz

iyi bakın. Seni asla unutmayacağım. Ve hep merak edeceğim

Seni seviyorum, Austin

"S.KTİR!" Kükredim.

"Hayır!" Ona seslendim.

Cevap vermedi.

Ari'nin numarasını buldum ve aradım. Cevap vermedi. Veronica'ya mesaj attım.

Lütfen gitme. Seninle konuşmam lazım

Nefesimi tutarak cevabını bekledim. Hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin!"

Xander'ı aradım. "Selam," dedim telefonu açtığında. "Veronica sana bu gece ayrılmakla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Durakladı. "Ama düşündüm de, dün gece bana ve babama veda ederken biraz yapışkan ve duygusaldı. Genelde bana sarılmaz."

"Kahretsin!" Elimi başıma götürerek bağurdım.

"Neyin var?"

"Uçuşunu değiştirmiş ve bu gece bana haber vermeden havaalanına gitmiş!"

"Kahretsin. Neden?"

"Çünkü ben bir pıslığım!"

"Tamam. Bağırmanı kes. Ben de geliyorum. Ben çocuklarla kalacağım. Sen gidip onu getirebilirsin."

"Ya çok geç kalırsam?"

"Ondan bu kadar geride olamazsın. Onu en son ne zaman gördün?"

Xander'ın arabasının çalıştığını ve telefonunun Bluetooth'a geçtiğini duydum. "İşten eve geldiğimde. Altı gibi falan. Sonra çocukları akşam yemeği için dışarı çıkardım ve sanırım döndüğümüzde gitmişti."

"Havaalanına nasıl gitti?" "Ari."

"Sen-" "Cevap

yok."

"Ari'ye bir mesaj at ve Veronica ile konuşman gerektiğini söyle.

Yapabileceği her şey yardımcı

olacaktır." "Tamam."

"Ve Austin, fırsatını bulursan Veronica'ya ne söyleyeceğini düşün."

"Ne söyleyeceğimi biliyorum," dedim ona. "Sadece söylemek için bir şansa ihtiyacım var." Titreyen parmaklarımla Ari'ye mesaj attım.

Nerede bu kız? Lütfen söyle bana

Her berbat ettim ve gitmeden önce onunla konuşmam gerek

Ari, sana yalvarıyorum

Eğer senin için bir kardeş gibi olduysam, lütfen ona beni aramasını söyle

"Baba?"

Arkamı döndüğümde ikizlerin pijamalarıyla orada durduklarını ve her ikisinin de doldurulmuş elmalarına sarıldıklarını gördüm.

"Bağrışmalar duyduk," dedi Owen, yüz ifadesi endişeliydi.

"Özür dilerim çocuklar. Az önce büyük bir hata yaptığımı fark ettim ve ben-" Telefonum çaldı. Ari'den bir mesajdı.

Selam. Burada, Moe'nun yerinde. Ama

Geri kalanını okuma zahmetine bile girmedim. aldım ve çocuklara arabaya binmelerini söyledim.

Ana Cadde'ye doğru hızla ilerlerken onlara " şu," dedim. "Veronica'ya aşığım."

"Öyle misin?" Owen sordu. "Onu öpmek istediğın gibi mi?"

"Evet."

"İğrenç!"

"Bunun iğrenç olduğunu düşünmüyorum," dedi Adelaide. "Bence ona aşık olmalısın. Bence onunla evlenmelisin ve o da bizimle yaşamalı."

Boğulmaya başladım. "Her seferinde bir şey."

YİRMİ ALTI

veronica

Larry başını kaşıyarak, "Neden gittiğinizi ANLAMİYORUM," dedi. "Bize tekrar anlat."

İç çekerek tabağımdaki hamburger ve patates kızartmasına baktım. Ari beni havaalanına götürmeden önce Moe's'a gelmem için ikna etmişti çünkü çok fazla zamanımız vardı - Austin çocuklarla eve dönene kadar evden çıkmış olmak istiyordum. Tezgâhta, düğünümünden kaçtığım gün oturduğum yere oturmuştum. Austin'le tanıştığım gün.

"Çünkü kalmak için bir nedenim yok," dedim tekrar.

Larry'nin diğer tarafından Gus, "Ama Austin'in kendi işini kurduğunu duydum," diye araya girdi. "Sana hâlâ ihtiyacı olmayacak mı?"

"Bir dadiya ihtiyacı var, evet," dedim göğsüm sıkışarak. "Ama *bana* ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalık!" dedi Larry, yüzü yumruk gibi buruşmuştu. "Bütün yaz sana nasıl baktığını gördüm, herkes gördü."

"Katılıyorum," dedi randevu gecesi çoğunlukla Cherry Tree Harbor'dan ayrıldığım için ağlamamı dinlemekle geçen Willene Fleck. "Sana sıırsıklam aşık ve bunu hepimiz biliyoruz. Sadece iş yapmak istemiyor - onuncu sınıf tarih dersi gibi. Tembelin teki."

Her şeye rağmen onu savunmaya geçtim. "Hayır, öyle değil. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor," dedim. "Herkes için her şeyi yapar."

"Hmph." Willene ikna olmamıştı. "O zaman nerede?"

"Çocuklarıyla birlikte," dedim. "Austin için en önemli şey ailesidir ve her zaman da öyle olacaktır."

"Bu doğru," dedi arkamdan derin bir ses. "Ve benim ailemde sen de varsın."

Tüylerim diken diken oldu. Yavaşça taburenin üzerinde döndüm.

Austin'in orada durduğunu, çocukların da yanında olduğunu, spor ayakkabılı pijamalarını giydiklerini ve onlara verdiğim pelüş oyuncaklara sarıldıklarını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Üzgünüm, Roni." Yanımdaki Ari uzandı ve elimi sıktı. "Birkaç dakika önce bana mesaj attı, seninle konuşmak için yalvardı. Ağabey kartını oynadı. Ona nerede olduğunu söylemek zorunda kaldım." Sonra Austin'i işaret etti. "Beni üzme, Austin. Bu iyi bir yalvarış olsa iyi olur."

Kendimi beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissettim. Her yer sessizliğe . Bütün gözler üzerimizde gibiydi. "Austin, bu da ne?"

"Bu benim bencilliğim," dedi, kara gözleri ciddiye. "Gitmek için her türlü nedenin varken senden kalmanı istemem. Bu benim hatamı kabul etmem, savaşımadan gitmene izin verebileceğimi düşünmem. Beni mutlu edecek şeyi yapıyorum ve bunun seni de mutlu edeceğini umuyorum." Bana yaklaştı, ellerimi tutup beni ayağa kaldıracak kadar yaklaştı. "Bu benim seni seçmem, sadece seni. Olduğun gibi."

Kendi sözlerimi hatırladığımda gözlerim yaşlarla doldu.

Gülümsedi. "Çünkü sen sadece yeterli değilsin, her şeysin." Kapının üstündeki zil çaldı ve Xander içeri daldı. "Kaçırdım mı?"

"Hâlâ devam ediyor," dedi Gus. "Büyük aptalın ona onu sevdiğini söylemesini bekliyoruz."

"Oh, Tanrım." Panikle başımı salladım. "Austin, bunu burada yapmak zorunda değilsin."

"Seni seviyorum, Veronica Sutton," dedi, gözleri sanki orada sadece ikimiz varmışız gibi benimkilere kilitlenmişti. "Muhtemelen seni o saçma gelinlikle kapımda gördüğüm an sevmişimdir. Cesaretini, direncini, ışığını ve kalbini seviyorum. Ailemi kucaklayışını seviyorum. Bu kasabayı kucaklayışını seviyorum. Beni daha iyi yapmanı seviyorum. Keşke bunları daha önce söyleseydim."

Willene yüksek sesle, "En iyi ödevlerini bile geç yapıyordu," diye fısıldadı. "Sus," dedi Ari. "Yalvarmayı bölme."

"Peki siz ne düşünüyorsunuz?" Austin deli gibi sırttan ve hoplayıp zıplayan çocukların her birine tek baktı. "Bu her zaman hayalini kurduğunuz aileye benzemi?"

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı salladım. "Evet."

"Güzel, çünkü biri bana böyle bir aşkın sadece bir kez yaşanabileceğini söylemişti." Bununla birlikte, yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma indirdi. Bütün salon alkışlar, ısıklar ve tezahüratlarla inledi. Kollarımı Austin'in boynuna doladım ve o da beni ayaklarımdan üzerinden kaldırdı. "şükür," dedi kulağıma. "Tanrıya şükür zamanında gelebildim."

"Kalbim her zaman senin olacaktı, Austin," diye fısıldadım.

"Ona iyi bakacağım. Sana söz veriyorum."

Çocuklar kıyafetlerimi çekiştirirdi ve ben de hepsine sarıldım. "Sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar," dedim.

"Gerçekten bizimle mi kalacaksın?" Owen sordu.

"Gerçekten kalıyorum."

"Yaşasın!" Adelaide kollarını tekrar bana doladı.

Xander geldi ve Austin'in sırtına vurdu. "İşte böyle. O kadar zor muydu?"

Austin yakasını çekiştirerek, "Evet," diye itiraf etti. "Daha önce adrenaline koşuyordum ama şimdi terlemeye başladım. Doğru şeyleri mi söyledim?"

"Sen yaptın." Kolumu beline doladım. "Duymak istediğim her şeydi. Bunu tüm bu insanların önünde yaptığına inanamıyorum!"

Başımın üstünü öptü. "Ben sadece seni gördüm."

Ari gözlerini sildi. "Bu bir kitaptan daha iyi," dedi. Önce bana sonra da Austin'e sarıldı.

"Peki iyi bir yalvarış mıydı?" diye sordu, arkama geçip kollarını omuzlarıma dolayarak.

"Mükemmel bir yalakalıktı," dedi gülerek. "Beş yıldız."

* * *

Eve döndüğümüzde çocukları yatırdık ve benimle daireme kadar yürüdü. Merdivenleri el ele çıkarken, "Seni omzuma atıp yatağıma götürmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedi.

"Bir fikrim var." Elini sıktım. "Güven bana. Ama bu tür konularda yavaş hareket edelim. Bu tek seferde çok fazla şey demek ve onlara bizim fikrimize alışmaları için zaman vermek istiyorum."

"Bence gayet iyi olacaklar." İnişte kollarını bana doladı ve beni öptü, önce tatlı bir şekilde, ama sonra elleri hareket etmeye başladı, ağzı daha geniş açıldı ve kalçaları bana karşı hareket etmeye başladı.

"Sence evde birkaç dakika kalsalar iyi olur mu?" Nefes nefese sordum.

"Belki garaja gidip monitörü getirebilirim," dedi dudakları boğazıma doğru ilerlerken.

"Git." Onu nazikçe ittim. "Seni istiyorum, çabuk olsa bile"

Çok hızlıydı, o kadar hızlıydı ki yatağı a zar zor ulaştık. O kadar hızlıydı ki, tamamen soyunmadık bile. O kadar hızlıydı ki, korunmayı düşünmek için bile durmadık.

Karanlıkta üzerimde gezinirken, "Sen istiyorsan benim için sorun yok," dedim. "Doğum kontrol iğneleri kullanıyorum."

Durdu ve bana baktı. "Biliyor musun? Benim için sorun yok.

"

"Emin misin?" Kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Evet. Bunu kabul edebileceğimi hiç düşünmemiştim." İçime girdi, her seferinde bir lezzetli in. "Ama sonra, aşık olacağımı hiç düşünmemiştim." "Ben de aşık olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı hareket etmeye başlarken. "Benim olduğunu söyle." "Seninim," diye söz verdim, bacaklarımı, kollarımı, kalbimi sararak onu. "Ben seninim."

Epilog

VERONICA

Austin'in alarmı çaldı ve beni derin, memnun bir uykudan uyandırdı. Uzanıp erteleme tuşuna bastı ama o yataktan kalkamadan ben bir kolumu gövdesine doladım. "Hayır. Kal."

Hafifçe güldü. "Yakında yola çıkmam gerekiyor."

"Ama bu bizim yıldönümümüz."

"Yıldönümü mü?"

"Evet! Bugün Haziran ayının üçüncü Cumartesi günü. Bir yıl önce bugün, iş aramak için kapınızı çalmıştım."

Yastığına geri yerleşti ve kollarını bana doladı. "Huh. Sanırım haklısın. Bir yıl oldu. Sanki daha uzunmuş gibi geliyor."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Evet." Beni sıktı. "Sanki hep buradaymışsın gibi geliyor."

Her zaman buraya aittim."

Gülümsedim. "Öyle. Bu yüzden bunu hatırlamadığın *için* seni affedeceğim."

önemli bir yıldönümü. hayatı bulduğum gün." Başımın üstünü öptü.

"Ben de aynı şeyi buldum." "Bu gece kaçta döneceksin?"

"Oldukça geç. Müşteri Ann Arbor'da. Pazartesi günü Architectural Digest için bir fotoğraf çekimi planlıyorlar, bu yüzden yemek odasını düzenlemeleri için onlara zaman tanımak amacıyla bugün oraya götürmem gerekiyor."

Nefes nefese kaldım ve başımı kaldırdım. "Fotoğraf çekiminden haberim yoktu!"

"Ben de yeni öğrendim."

"Bu inanılmaz!" Heyecan, bütün gün olmayacağı için yaşadığım hayal kırıklığını gölgede bıraktı.

Son dokuz ay içinde, özel Austin Buckley masalarına olan talep patlamıştı - yerine getirebileceğinden çok daha fazla sipariş almıştı. Masaları, Chicago ve New York da dahil olmak üzere beş farklı şehirdeki mağazalarda ve galerilerdeydi.

Detroit'e taşındı ve bu yaz garajdan gerçek bir atölyeye, önünde bir sergi salonu olan bir atölyeye taşınıyordu.

Bunu zaten yapacaktı ama geçen sonbahar Bayan Edna'nın Dans Okulu'nu Sutton Dans Akademisi'ne dönüştürmekle meşguldü. Şehrin hemen dışındaki bina aslında oldukça iyi durumdaydı ama yeni zeminlere, barlara, yeni bir ses sistemine ve lobinin yeniden düzenlenmesine ihtiyacı vardı.

Ekim ayında ders vermeye başlamıştım, kayıtlar tüm yıl boyunca istikrarlı bir şekilde artmıştı ve yaz atölyelerim tıklım tıklım doluydu - aslında bekleme listeleri vardı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bana yardımcı olması için bir üniversite öğrencisini işe almıştım ve sonbaharda bir tam zamanlı eğitmen daha işe almayı planlıyordum.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim gözlerim buğulanarak. "Çok sıkı çalışıyorsun."

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ve bugün bizi kutlamak için burada olamayacağım için üzgünüm. Ama eve döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

Gülümsedim. "Kesinlikle."

Geçen sonbaharda havalar Austin'in garajı ısıtmasını gerektirecek kadar soğumadan önce taşınmıştım. Bunu birkaç haftadır tartışıyorduk - zaten geceleri onun odasında geçirirken tüm bu zahmete girmek aptalca görünüyordu. Çocuklar beni görmesin diye sabahın köründe gizlice çıkmak için elimden geleni yapsam da, beni koridorda üç kez falan yakalamışlardı. Bir gece bizi oturtup taşınmam gerektiğini düşündüklerini söylediklerinde çocuklarla bu konuya nasıl yaklaşacağımızı düşünüyorduk. Tüm eşyalarımı getirmeme bile yardım ettiler.

Bazen evlenip evlenmeyeceğimizi soruyorlardı ve biz de hep aynı şeyi söylüyorduk: Belki, doğru zaman geldiğinde. Ama yeni işlerimizi kurup yürütmekle o kadar meşguldük ki bu konuyu ciddi olarak düşünemedik.

Olduğu zaman, oldu. Şu an sahip olduğum şey, istediğim her şeydi.

Aşk. Aile. Ev.

Tam da ait olduğum yerdeydim.

* * *

"Owen! Adelaide! Gidelim!" Dokuzdan hemen önce merdivenlerden yukarı bağırdım. "Öğretmen geç kalamaz!"

"Geliyorum!" Adelaide dans kıyafetlerini giymiş, elinde birkaç toka tutarak merdivenlerden koşarak indi. "Topuzumu yapmama yardım eder misin?"

"Evet. Kardeşin nerede?" Elindeki tokaları alıp saçlarına geçirerek sordum.

"Banyoda. Ah, bu acıtıyor."

Saç tokasını yeniden ayarladım. "Başını sallla. Her şey yolunda mı?"

Başını salladı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet."

"Güzel. Dans çantanı al ve arabaya bin." Owen'a gitmesini söylemek için son bir kez merdivenlerden yukarı seslendim, sonra Austin'e hızlı bir mesaj yazdım.

Seni şimdiden özledim. Dikkatli sür ve vardığında bana haber ver.

Orada, tamam

Her zaman yaptığım gibi kırmızı öpücük işareti emojisini ekledim ve gönder tuşuna bastım.

"Ben hazırım," dedi Owen merdivenlerden inerken. Yaklaşık beşinci basamaktan atladı.

"Güzel," dedim saçlarını karıştırarak. "İnişte iyi plié yaptı."

Her iki çocuk da çok yetenekliydi - Adelaide caz ve balede güzel bir şekilde ilerliyordu ve Owen hip hop ve stepte harikaydı. Onların ilk dans öğretmenini olmayı çok sevdim.

"Babam bugün yine nerede?" Stüdyoya doğru yola çıktığımızda Adelaide sordu.

"Mobilya teslimatı."

Arka koltukta kıkırdamalar duydum ve dikiz aynasından onları kontrol ettim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey," dedi Owen. "Ben, uh, komik bir surat yaptım."

Ama birbirlerine bakışları, bir şeylerin peşinde olup olmadıklarını merak etmemi sağladı.

* * *

O öğleden sonra, kapı çaldığında yemek pişiriyordum. İkizlerin ayaklarının merdivenlerden takırdayarak indiğini ve ardından kıkırdadığını duydum.

"Çocuklar? Kapıda kim var?" Spatulamı üzerine koydum ve tencerenin altındaki ocağı kapattım.

"Bu bir teslimatçı!" Adelaide bağırdı. "Bir şey imzalamanız gerekiyor."

Gülümsedim. Belki de yıldönümü çiçeği göndermişti? Austin beni şaşırtmakta iyiydi ve bunu yapmayı seviyordu -gün içinde bana kahve ya da şekerleme getirmek gibi küçük şeyler, stüdyodaki karı küremek ya da otoparkı tuzlamak gibi düşünceli şeyler, sebepsiz yere gül göndermek gibi tatlı şeyler, günün ortasında sıcak bir mesaj göndermek gibi kirli şeyler ve annemden sakladığım bir kutu eşyayı alabilmem ve Morgan ile ailesini görebilmem için New York'ta bir Ekim hafta sonu geçirmek gibi büyük şeyler.

Ben de aynı şekilde düşünceli olmaya çalıştım - çalışırken ona öğle yemeği getirdim, babasını kontrol ettim, ağrıyan kaslarına masaj yaptım (bu genellikle başka şeylere yol açsa da) ve çok gerildiğini gördüğümde ona arada bir mola vermesini hatırlattım. Kendisine daha yumuşak davranmasını.

Morgan bizi birlikte gördüğünde, onun doğru kişi olduğunu hemen anladığını söyledi.

"Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi ve bana sıkıca sarıldı. "Bu doğru. Bunu hissediyorum."

Ön kapıya doğru ilerlerken ona bir telefon borcum olduğunu hatırladım. Deniyorduk-

Ayaklarım durdu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Paravan kapıdan içeri girdiğimde Austin'in verandada siyah bir smokin giymiş ve sırtıarak durduğunu gördüm.

Ellerimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

"Merhaba," dedi bir yüzük kutusu tutarak. "Bir gelin için buradayım."

"Aman *Tanrım*." Karnımda binlerce kelebek uçuşurken gözlerimden yaşlar boşandı.

Yanımda ikizler kıkırdıyordu. "Dışarı çıkın," dedi içlerinden biri.

Kapıyı iterek açtım ve verandaya çıktım. Bacaklarım titriyor ve başım dönüyordu.

Austin -benim muhteşem, güçlü, sevgili Austin'im- tek dizinin üzerine çöktü ve küçük yüzük kutusunu açtı. Bir elmas bana göz kırptı. "Yaklaşık bir yıl önce kapıma gelinlik ve spor ayakkabı giymiş bir kadın geldi," dedi. "Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı, bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalıştım çünkü bana hissettirdiği şeyleri hissetmek istemiyordum. Hayatımızı üst edebileceği fikrinden hoşlanmadım. Hiçbir şeyin değişmesini istemedim." Dudakları yukarı kalktı ve kara gözleri parladı. "Ama o uzak durmadı."

Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Yapamazdı." "Geri döndüğü için sonsuza dek minnettar olacağım. Ve kalmasını istiyorum

Sonsuza dek." Çocuklarının tıpkı tanıştığımız ilk gün olduğu gibi yan yana durduğu paravan kapıdan içeri baktı. "Şimdi mi?"

Başlarını salladılar, gülümsemeleri kilometrelerce genişti.

Austin tekrar bana odaklandı ve bakışlarıyla kalbimi eritti. "Veronica Sutton, benimle evlenir misin?"

"Evet!" Bağırmaya çalıştım ama boğazım çok sıkı olduğu için gıcırta gibi çıktı. "Evet, seninle evleneceğim!"

Yüzüğü parmağıma geçirirken çocuklar tezahürat yaptı. Ayağa kalktı ve ben de sevinç gözyaşları dökerek kollarımı ona doladım. İkizler dışarı çıktı ve kucaklaşmamızı onları da kapsayacak şekilde genişlettik. "Siz biliyordunuz!" Onları sıkıca kavrayarak suçladım. "Bu yüzden bu sabah kıkırdıyordunuz!"

"Biliyorlardı," dedi Austin. "Ama gizlilik yemini etmişlerdi."

"İyi bir iş çıkardık," dedi Adelaide. "Çoğunlukla."

"Mükemmel bir iş çıkardın," diye ona güvence verdim. "Bu şimdiye kadarki en güzel sürprizdi."

"Düğüne katılabilir miyiz?" Owen sordu.

"Tabii ki!" Hayallerimdeki adamla bir düğün planlayabilme ihtimalinden dolayı sevinçle dolmuş bir halde "Elbette" dedim. Bu sefer kesinlikle her şey farklı olacaktı. *Gerçek* olacaktı.

"Peki size anne diyebilir miyiz?" Adelaide utangaç bir tavırla sordu. "İstiyoruz. İki anneye sahip olmanın havalı olduğunu düşünüyoruz."

Austin ve ben göz göze geldik, onun gözleri de parlıyordu.

"Bu beni çok mutlu ederdi," dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Bazen sizi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

"Doğru kapıyı çaldın," dedi Owen.

Güldüm ve hepsini bir kez daha kendime çektim. "Kesinlikle ." SON

Austin ve Veronica'nın hikayesini sevdiniz mi? Geleceklerine bir göz atmak ister misiniz? Aşağıdaki QR kodunu kullanarak veya [bu bağlantıya dokunarak](#) posta listeme abone olun ve ilk alacağınız şey bir RUNAWAY LOVE bonus sahnesi olsun! Zaten abone misiniz? Bonus içeriğimin bağlantısı için en son bültenimi kontrol edin!

sıradaki

Kiraz Ağacı Limanı Serisi'nin bir sonraki kitabına hazır mısınız? Ağustos ayında çıkacak olan [Hideaway Heart](#) için hazır olun! Xander Buckley eşiyle tanışmak üzere...

Tek istediğim bir molaydı; country müziğin sansasyonel ismi Pixie Hart olmaktan iki hafta uzaklaşmak ve yaşlı Kelly Jo Sullivan olarak on dört gün huzur, mahremiyet ve yalnızlık.

Ancak bazı aşırı hevesli paparazziler sayesinde ailem tek başıma bir yere gitmeme izin vermiyor ve ben de bu küçük kulübeyi uzun boylu, esmer ve sakallı bir yabancıyla paylaşmak zorunda kalıyorum.

Ve tahmin edin ne oldu? Sadece bir

yatak var. Kanepede yatabilir.

Xander Buckley çalıntı bir fenerden daha ateşli olabilir ve eski bir deniz komandosu anlıyorum ama bu adam zorba, aşırı korumacı, otoriter alfa erkeği kelimelerine yeni bir anlam kazandırıyor. O beni güvenli olmadığı konusunda uyarmadan sosyal medyada bir fotoğraf bile paylaşamıyorum ya da o arkamdan gelmeden sabah koşusuna çıkamıyorum.

Ancak söylediklerinin olduğunu açıkça belirtti ve eğer hoşuma gitmezse tatilime veda edebilirim.

Onun yerine, sonunda onu öptüm.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum - bir dakika önce birbirimizin boğazına sarılmışken, bir dakika sonra birbirimizin merhametine kaldık. Daha da şaşırtıcı olan, birlikte ne kadar iyi olduğumuz. O benim özgürlük ihtiyacımı anlıyor, ben de onun kontrol ihtiyacını.

Ama duygusal güven bana kolay gelmiyor. Ve biz tamamen farklı iki yoldayız.

Hiç şüpheşiz, hayatımı onun ellerine teslim
ederdim. Sadece ona kalbimi vermemi isteme.

fahiŖe olmak

Wa nt yeni sŖrŖm uyarıları, bonus materyallere ve Ŗzel eriŖim ve tŖm duyurularımı ilk Ŗnce mi? [İki aylık bŖltenime abone olun!](#) _____

Harlow'la ilgili her Ŗeyi gŖnŖ takip etmek, ARC'lere ve eŖantiyonlara Ŗzel eriŖim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama iğermeyen bir bŖlgenin paręası olmak ister misiniz? [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve Ŗzel ŖdŖller kazanma Ŗansı ister misiniz? [Facebook sayfama gŖz atın!](#) __

Freebies ve haberdar olmak ister misiniz? [Bookbub'ı deneyin!](#)

Eğer sesli kitapları [seviyorsanız kitaplarımın sesli versiyonlarını burada bulabilirsiniz!](#),

ayrıca melanie harlow tarafından

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Çatallı](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi

[Bir Çeşit Mutluluk](#)

[Bir Çeşit Çılgınlık](#)

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Şeker Adam](#)

[Düştükten Sonra](#)

[Bu Andan İtibaren](#)

[Benim Olsaydın](#)

İlk ve Tek Seri

[Sadece Sen](#)

[Sadece O.](#)

[Sadece](#)

[Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Dayanılmaz](#)

[İnkâr](#)

[Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Z](#)

[Kırılmaz](#)

[Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi

[Beni Beni Senin](#)

[YapÇıldır](#)

[Bana Deli De](#)

[Bağla Beni](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Yeni Nesil Serisi

[Ateşle](#)

[Lezzet](#)

[Başta](#)

[n](#)

[Çıkar](#)

[mak](#)

Kiraz Ağacı Limanı Serisi

[Kaçak Aşk](#)

Saklı Kalp

Birlikte Yazılan

Kitaplar [Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte

yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte
yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

[Kolay Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Novella\) Bir Okuma](#)

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya](#)

[tıklayın!](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi , yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere takdir ve şükranlarımı sunarım...

Melissa Gaston, Kristie @read_between.the_wines, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Corinne Michaels, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti & Meire Dias at Bookcase Literary, Nancy Smay at Evident Ink, Julia Griffis at The Romance Bibliophile, Michele Ficht, One Night Stand Studios, the Shop Talkers, the Sisterhood, the Harlots and the Harlot ARC Team, bloggerlar ve etkinlik organizatörleri, dünyanın dört bir yanındaki okurlarım...

Cori Callahan'a, bana tüm Rockette hikayelerini anlattığı için! Ve bir kez daha aileme. Siz benim her şeyimsiniz.

yazar hakkında

Melanie Harlow, topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. Bellamy Creek Serisi, Cloverleigh Farms Serisi, One & Only Serisi, After We Fall Serisi, Happy Crazy Love Serisi ve Frenched Serisi'nin yazarıdır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melanieharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Tam Sayfa Resim İthafı](#)

[1. Veronica](#)

[2. Austin](#)

[3. Veronica](#)

[4. Austin](#)

[5. Veronica](#)

[6. Austin](#)

[7. Austin](#)

[8. Veronica](#)

[9. Austin](#)

[10. Veronica](#)

[11. Austin](#)

[12. Veronica](#)

[13. Austin](#)

[14. Veronica](#)

[15. Austin](#)

[16. Veronica](#)

[17. Austin](#)

[18. Veronica](#)

[19. Austin](#)

[20. Veronica](#)

[21. Austin](#)

[22. Veronica](#)

[23. Austin](#)

[24. Veronica](#)

[25. Austin](#)

[26. Veronica](#)

[Epilog](#)

[Sıradaki](#)

[Fahişe Olmak](#)

[Melanie Harlow tarafından da Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

